

Zoran Spasić

AIŠA

Zoran Spasić

AIŠA

Kruševac, 2019.

Biblioteka *El Diablo*

Zoran Spasić

AIŠA

Izdavač:

Zoran Spasić, Kruševac

Autorsko izdanje

Recenzent:

Dragana Banjac

Tehnički urednik:

Dejan Lukić

Štampa:

DESIGN STUDIO 888

Kruševac, Kosančićeva 24

Tiraž:

200

CIP - Каталогизacija y пyбликации - Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-31

СПАСИЋ, Зоран, 1946-

Aiša / Zoran Spasić. - Kruševac : Z. Spasić, 2019 (Kruševac : Design studio 888). - 209 str. : fotogr. ; 25 cm. - (Biblioteka El Diablo)

Tiraž 200. - Str. 209: Aiša u zemlji čuda / Dragana Banjac. - Beleška o autoru: str. 210.

ISBN 978-86-900650-2-8

COBISS.SR-ID 274337548

2019.

SADRŽAJ

Uvodna reč.....	5
Mobilni	7
Ah, kod nas u Beču	10
Odmaralište	13
Zlatna ribica	14
<i>Šah.</i>	
Nema ljubavi bez bola	15
<i>Modna revija</i>	<i>15</i>
Voz brat...stva-jedin...stva	16
<i>Slavonska Požuda</i>	
<i>Beograd</i>	
<i>Pristalice</i>	
<i>Bugarska.....</i>	
<i>Odmaralište</i>	
Afrika Ekspres	18
<i>Noć opet</i>	
Indija Ekspres	20
<i>Bangalore svadba.....</i>	<i>22</i>
<i>Zmija.....</i>	<i>23</i>
<i>Nevidljivo svetlo.....</i>	<i>24</i>
Pakistan Ekspres	26
<i>Kveta.....</i>	<i>27</i>
<i>Majmun teorija.....</i>	<i>27</i>
<i>Voz Kveta - Zaedan</i>	
<i>Kraljica Zaedan.....</i>	
Hong Kong.....	29
Jahanje na Talasima	34
<i>Istanbul šleper trip.....</i>	<i>35</i>
Kiše	37
Siva zona	37
Amerika ili, koliko je dosta!.....	38
Priča o vuku	40
Bez reči	41
Švajcarska veza	42
<i>Palapa igračke</i>	
<i>Paparaci.....</i>	
Karakas	44
Insbruk - Vladimirsk	45
<i>Padobranstvo</i>	
<i>Program za decu.....</i>	

<i>Devojka iz Ipaneme.....</i>	
<i>Prijatelji.....</i>	
<i>Čato predstava Ltd.....</i>	
<i>Partija domina</i>	
<i>Svemir i brijač</i>	
<i>Baba i koske.....</i>	
<i>Žurkata na Bajkalsko jezero.</i>	
Neizostavano besmislen boravak u Japanu	47
Gravitacija	48
Čik pogodi gde sam?	49
Hepi Koka, pismo iz Brazila	57
Školska klupa	60
Rubin	61
<i>Priča o mišu</i>	64
Kristina Keler, verzija	68
Zid.....	72
<i>UN.....</i>	81
Kaluđerice i sveća	88
<i>Cukan i most</i>	92
<i>Ateista bez sumnje.....</i>	95
Papa i Aiša	98
Voz za Jumu	103
<i>String Teorija, M teorija.....</i>	105
Dolina dinosaurusa	108
Aiša u zemlji čuda	109
Beleška o autoru	110

Uvodna reč

Ove zabeleške su bez mesečine. Ko se lati čitanja, najbolje je konzumirati jednu dnevno. Može i ređe. Pre upotrebe konsultovati kardiologa.

Počele su da se pojavljuju one godine kada su stranci ubili babinu kravu, iz čiste obesti. Time im je sudbina bila zapečaćena. Pečatom.

Ubeđen sam da je štivo lako. Sve će da razumete, u to ne sumnjam. To vam je nasledna sposobnost.

Poznato je da matore dangube teško mogu da se snađu na ulici bez policije ili, u najboljem slučaju, bez psihijatra.

Zato im toplo preporučujem da se utople, dolazi zima. Brojni su nalazi i iskopine po kojima se vidi da bez televizije nema života. A bez mobilnog...?? Brrrr...

Mnoge su zemlje dobile humanitarku iz istih razloga.

- Kojih razloga? Upita jednom jedan televizijski čitalaccccc. Jedan od onih koji razumeju.

- Ne znam, odgovori mu drugi jedan televizijski gledalaccccc, ja nisam odavde.

Napomena:

Kada se u obližnjoj šumi pojavio vuk, svi su ukućani terali nju da ide i da se sa njim obračuna.

Jadan vuk, govorilo se u selu, ovo mu je rđava godina.

Ba-ba

Posvećeno mojoj prababi, babi, majci, sestri, kćeri.

I unukama.

Njih tek čekaju teške godine.

Mobilni

Početak priče je vrlo neobičan i glup.

Nevolje su počele sa muzikom.

Slavče, armonikaš iz nekog kraja, plus dva mnogo dobra svirača iz drugog kraja, rade. Jedan se pravi da svira bas, drugi totalno neupotrebljiv. U kvaru je. S obzirom da nije za upotrebu, neće se pominjati u daljem tekstu.

Muzika je živahna i neujednačena da bi se vremenom razvila u pravi haos. Više se ne zna gde je ko. Jedino se pevač ističe zbog preterano crvenog lica, pokušavajući da nadglasa kakofoniju. Publika, koja je inače veoma dobra i pametna, zaglupljeno gleda u njega iako ga ne poznaje. Čute, piju i pevaju neke pesmice iz davnina da prekrate dosadu. To je popularno u *ovom* kraju.

Istovremeno, dok naš kolega Slavče uzaludno svira, jedna mlađa osoba gviri kroz prozor i kuje plan kako da pobjegne od kuće i kupi sebi ganc novi mobilni. Zove se Aiša.

Mrzela je tu vrstu muzike i... nešto treba činiti u tako nepodnošljivoj kakofoniji. Ovde ostavljamo priču o bendu, Slavče će biti uvek pri ruci, svejedno.

Malo dalje od kafane, niz kaldrmisanu i neosvetljenu ulicu bila je ta mračna prodavnica mobilnih telefona. Posle demokratske privatizacije, da ne nabrajamo lopove poimenice, prodavnica je dobila novi naziv, po vlasnici, *Babaroga Čedomirka*.

Neko bi to povezao sa vešticama, ali ne! Ona je bila med i mleko. Naročito od kako su počele nestašice meda i mleka.

Živela je u staroj brvnari na rubu obližnje šume ... pre seče.

Na posao je dolazila na mobilnoj metli.

Čedomirka je uvek na sebi imala dugu, šarenu suknju a gore crnu raskopčanu bluzu ispod koje nije imala... ništa. Ni ono za dečije mleko.

Nokte oštre, kvrgave ruke ali bez onih staračkih vena. Bila je vitka stasa, duga crna kosa marke *Loreal*, neizmerno lepa, kako samo babaroga može biti lepa. Nekoliko zuba su joj nedostajala ali to su bili oni zadnji i samo jedan prednji. Jedinica, gore, desno. Da li niko nije to primećivao?

Nije.

Levo oko joj je bilo smanjeno, mali ožiljak ispod, odlika lepog vaspitanja. Cigaru nije vadila iz usta i mnoge devojke su kod nje naučile taj dar prirode.

Kakva prilika za nezbrinute momke bez miraza, primetila je Aiša jednom kada je prolazila pored radnje.

Danas je bio dan. Iskrade se iz kuće na zadnja vrata i malo posle zakorači u omiljenu joj radnju.

Kada je *Iepotica* Čedomirka ugleda, spusti krčag sa vodom na pod, uspravi se i priđe joj korak, dva.

- Ooo! Koga mi to imamo danas u radnji?

Pogledi im se sretoše. Nekoliko trenutaka ostaše nepomične i bez reči.

Aiša sada imade priliku dobro osmotri njene oči. Vidi da nisu to one oči tunjavaca koje sreće svaki dan po čaršiji. I pored Čedomirkinog neugodnog izgleda oči su joj bile čiste i bistre. Bilo je očito da nije političarka. To nije videla pre osim kod dede. Ali je videla još nešto što je ošinu kao bič. Istinu. Možda se vara? Ostaviće to za bolja vremena da uživa.

- Aiša. Treba da se vratiš kući. Mnogo si dalje od nje nego što misliš, reče Čedomirka.

Aiši ne bi jasno šta je htela da kaže, i otkuda zna njeno ime, pa ona je samo došla da pogleda za mobilni.

Uze je za ruku pa sedoš na prag buljeći u crnu šumu ispred, tamo, dalje.

Čutale su dosta dugo, učini joj se.

Onda Čedomirka ustade i reče:

- Mnogo toga se promenilo, videćeš uskoro. Ali ti nisi od onih zečeva što kukaju kao pizde, no si od onih koji pucaju. Aiša. Tebi ne treba mobilni. Evo ti zrno pasulja. To ti treba. Pokušaj da ga ne izgubiš. To je simbol ali važan za tebe. Sve ostalo imaš. Idi sada i pozdravi mi dedu kada ga sretnoš.

Aiša uze zrno, pogleda ga, obično, lepo zrno pasulja. Ali nije se bacila u filozofiju već ga pažljivo stavi u mali džep gde je držala sitnice od značaja.

Ustadoše i još jednom im se pogledi sretoše na kratko.

A Čedomirka siđe niz stepenik i glasno povika:

- Ej zečevi, vreme je za ručak!

Klimnu glavom na Aišu u pravcu šume i uđe u kuću.

Nastade zloslutni tajac.

Polako, nečujno, na prstima, sa strahom u očima, zečevi počinju da izlaze ni od kuda, naglas kukajući. Videlo se da bi se jebali za koru leba, nema veze s kim. Dva po dva. Po nekad i tri po tri. Lepi, beli zečevi bez pedigrea. Samo je jedan crn. On se zove... psst! Crna ovca. I nepoverljivo je krivudao levo desno.

I?

U šumi ostade samo praznina. I jedna pećina tamo u kamenjaru. Napuštena, mračna i crna, kako samo pećina može biti kada je prazna i crna. I vlažna. I tužna.

Ako neko ne zna koliko je crna, psssst!

Neka se raspita u opštinu, oni sve znaju o mraku, prirodno, toliko su već dobra učinili, nebo im je svedok... hulje će im biti zahvalne do... isteka mandata. Učili su to na Pinku *made in USA*. Već su se dogovorili sa nemcima oko seče.

I učiteljica može da pomogne. Učiteljica Jagoda. I ona je lepa kao babaroga, samo malo manje.

Moja preporuka je... učiteljica. Zgodna je, ne brinite. I neudata.

I tako. Svi su se zečevi predali strancima bez borbe i tu je kraj o zečevima. Smrad je zavladao krajolikom.

Ali turizam nije opao ni za dlaku.

Na protiv, sav svetski šljam se sjatio u ove šume pa se smrad već osećao na celom poluostrvu.

Sve je im je išlo od ruke, kao po loju, besplatno.

Ah, kod nas u Beču

Bila je tamna, duboka noć. Kroz polja se šunjala magla, sporo i tiho, kao *Vreme*. Nije se moglo videti dalje do nekoliko santimetara. Možda i manje.

Bio je to još uvek dvadeseti vek, ispunjen čudesima i neviđenim lepotama, vek koji se trudio da sačuva slavu, već na zalasku.

Sjajan vek!

Čudesa koje će buduće generacije propustiti ne bi li nabacile koje kilo.

Aiša se probudila na zadnjem sedištu spačeka. Bili su već na putu kroz Mađarsku. Na prednjem sedištu sede dva tipa sumnjiva izgleda. Jedan je čitao Sartra, a drugi, koji je vozio, Hegela. Verovatno da ne bi zaspao za volanom. Neobrijani, oko 30 - 35 godina sa vunanim kapama na glavama i vrećom za spavanje preko nogu. Pušili su i ćutali jer grejanje nije bilo moderno tih dana, barem ne u spačeku.

Pridiže se da ih bolje osmotri. Čista surova lica, koja nisu imala šta da kažu, reklo bi se. Onaj stariji vuk se držao nešto namrgođeno, nešto mu stalno nije po volji. Drugi je imao sasvim opušteno tužno lice, sušta dobrota. Samo ga je vuk držao budnog dok vozi.

Mađarski benzin je jako bazdio u kolima, nije se moglo disati.

- Gde idemo, banu ona iznenada.

- U Grac preko Bratislave, onaj će stariji. Hteli smo do Istočnog Berlina, ali nam ne prija vreme.

- Ma nije to, kaže onaj dobri, auto će da nam se raspadne. Znam, ja radim u „Trayalu“.

Onaj mrgodni se još više namrgodi, kao, opet je ovaj pogrešio.

- Elem, idemo u Grac pa ćemo posle videti gde ćemo.

- Baš ste izabrali vreme za put, imate super kišu, Aiša će.

Svi su znali da su se zajebali, ali nisu hteli da priznaju, a sada kao idu u Grac. Tužan je to bio put, dugo se to pamtilo kao dobar vic.

U Gracu je bio mrak. Strašan mrak, kiša, crne zgrade još iz Austrougarske carevine koja se proslavila po Bosni i okolini. Izgleda nisu mogli to da prebole pa su zadržali mrak kao simbol večite žalosti.

Na sreću, dva luda vozača nekako zapadnu u neki kružni put, Ringe Štrase, pa su se besplatno vozili u krug do ponoći. Srećom, padala je bespomoćna kiša. Oko ponoći se izvukoše iz kruga i, onako iscrpljeni od turizma, pospavaše na nekom parkingu uz miris mađarskog benzina koji će se još godinama kasnije osećati.

I eto. Svi srećno spavaju u ledenom autu sa plastičnim krovom po kome je bila teška nemačka kiša.

Slatko su prespavali tu noć i probudili se u rano ledeno jutro sa još jačom kišom. Super su se proveli tog kišnog dana u Gracu. Kupili su svašta za šverc, kostur gramofona i dva puna paketa spajalica plus maramice. I sa zebljom pošli kući u svoju, tada veću državu, na pićence.

Carinici su im pomogli da preguraju slomljeni auto preko granice, kome je dinamita već odavno posustala zbog teške nemačke magle, a onda im je sve bilo nizbrdo. Farovi su zatajili. Srećom, kupili su jeftinu bateriju u Češkoj pa su mogli bezbedno da nastave put.

Ali, za Aišu su okolnosti bile drugačije. Ona je bila vrlo lepa ali maloletna i nije mogla preko grane.

Nešto pre grane, dva opasna tipa je iskrcaše na sred puta poželeвши joj sve najbolje i nestaše ka toplom jugu za koga su neka divlja plemena već spremali reformu ne bi li se izlečili od velikog kašlja.

Tužno je gledala svetla spačeka koja su se gubila u daljini i upaljnu baterijsku lampu što im je služila umesto zadnjih svetlosnih signala. Valjda će uspeti i ona preko grane nekako. Dovući se kući preko novonastalih dežela je postala prava umetnost. Osobito ako se švercuješ preko Jasenovca.

Svuda naokolo se prostirala crna šuma. Mrak, kiša, hladno. Krenu, u nadi da će naći neko sklonište da prenoći. Samo da ne naiđe na švabe i napravi katastrofu. Znala je da će je odmah optužiti za gaženje germanske trave i odmah poslati trupe na Balkan. Istorija se ponavlja. Pričala je njoj baba Živana kako su oni dobri. Za čas će te iscepkuju ako kašlješ. Pošteni ljudi su ih nazivali, kreteni. Tako nešto. Zato se kretala oprezno ne bi li slučajno nagazila na firera. Ko zna, možda ima neko čebe da joj proda, pa makar i zaraženo. Neka ratna rezerva iz Aušvica.

Posle dugotrajnog pešačenja, ogladnela je. Sede ispod jednog drveta da pojede crni luk što joj ga je onaj Mrgud dao da joj se nađe ako ogladni. Glavica je bila

velika i ona ga slatko pojede krupnim zalogajima. Sa ljuskom. Zatim zadrema. Sanjala je razne dinosauruse. Svi su se polako kretali beskrajnim prostranstvima, davno pre otkrića Isusa, da bi posle najeзде divljih *Omura* nestali u nepoznatom pravcu ka Jasenovcu. Pričalo se da su te divlje horde bile lude, od njih su kasnije nastali novi ogranci, kao Avari i Huni i još po neko, kažu. Taj košmar je probudi. Još uvek mrkli mrak, počelo je i da sneži. Bolje da odspava još malo dok seg ne prestane. Zavuče se u lišće i usni mnogo bolji san.

Odmaralište

Aiša izroni iz duboke i mekane trave, zevajući na sve strane. Odspavala je jednu partiju, baš kako treba. Zevnu još par puta, onda spazi izgužvani smotak papira pokraj.

Obrnu ga po rukama, za nju je. Iz komiteta. Otkuda to? Zečevi?

Otvori, na umašćenom papiru pisalo je:

Samo idi pravo

Zlatna ribica

U snu, živi u jednom mirnom priobalnom selu, roditelji su joj na privremenom radu u Nemačkoj a ona se stara o domaćinstvu zajedno sa njenom omiljenom kravom Šarkom van Ribentrop. I dok krava pase ona sedi u travi i piše narodne pesme. Otvara svesku i počinje novi hit:

*Imala sam jednu kravu, volela je zrelu travu,
Davala je zdravo mleko, i po nekad malo sira.*

*Oči tvoje ljubim, Šapćem tvoje ime,
Vetar nosi reči, Ne zaboravi me*

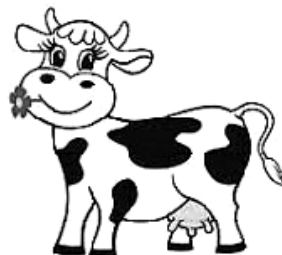
(Foršpil, iz G)

Krava joj priđe iza leđa da proveriti stih.

- Šta misliš Šaro?

Krava je pogleda toplo svojim krupnim okicama punim suza, očito je bila ganuta.

- Muuuuuu! Što je značilo: super je, nastavi.

U tom trenutku zazvoni tekst poruka sa mobilnog. Bila je to baba.

- *Molim te mila, nacepaj mi drva za potpalu i malo za sutra. Imam slavu pa da se ne prehlдим. Onda odi do obale i naloži malo ribe. Posna slava. I ne zaluđuj tu kravu više s tvojom poezijom, ostavi je na miru, treba da pravi mleko.*

Nema ljubavi bez bola

Izvukla se iz odžaka bešumno i sa mnogo pažnje prema svojim bližnjima.

Provuče se kroz plot iza koga je bio mrkli mrak. Ali baš. Ovaj put to je garantovao direktor banke lično.

Duga, crna noć bez zvuka i mirisa. Mrak gust kao gumarabika, svi su se lepili na njega.

Posle dužeg pešačenja oseti da je vreme za odmor i obrazovanje. Sede ispod žalosne vrbe i uze da čita knjigu koju je uvek koristila za trenutke odmora.

Nema ljubavi bez bola reče Zec

To je bila filozofija bez pramca. Vrlo teška da se razume ali je bila poznata na daleko. Autor Zečević Zec, junior, je dokazao da deca mogu da se prave samo uz pomoć bola. Rode su se starale da niko ne zna odakle dolazi taj bol. Onda se ide u crkvu da se sudbina zapečati. Amin. Onda možeš da biješ ženu i decu do mile volje. Naravno, ježicama nije padalo ni na pamet da, recimo, zecu prospu mozak dok spava. Ili mu bar otseču jajca pa šta košta da košta. Ma taman posla! Naročito u Indiji.

Ježice su navodno danima štrajkovale zbog nasilja ali zečevi ipak nisu odustali od svog prava glasa.

- Mudri zečevi, promrmlja Aiša zamišljeno pokušavajući da skonta da li je reč o bolu ili o Bolu na Braču ili je to samo optička varka. Ipak zaključi da je zec na raznju najlepši.

Modna revija

Dužnost zove. Instrukcije su bile jasne, *samo idi pravo*.

I ona nastavi pravo.

...

Voz brat...stva-jedin...stva

Bilo je mračno i tiho kao na groblju.

Rog.

Prst se pred okom ne vidi.

Noć puna tišine i neizvesnosti. Naročito za Omurikance.

Aiša se protegnu dobro i dugo. Oseti da je tama uzela maha.

Pogleda na sat. Tačno je 1.30 po ponoći. Bi joj milo što je na groblju. Gladna je a zna da ljudi uvek ostave po nešto od hrane po grobovima, posle zadušnica.

Malo se promrda, dupe joj se ohladilo. Odradi na brzinu par vežbica za zagrevanje. Poče da tumara po mraku od groba do groba ne bi li napipala nešto ukusno za klop. Malo po malo, natrapa na neke korpice pored ploče.

Krompir? Leb. Neki batačići i kolači.

- Nije loše, pomisli iako bi joj paradajz baš legao. Volela je paradajz od malena.

Sede na hladan kamen i proždra sve po redu.

- Ma ima ova religija i dobrih strana, promrmlja za sebe. A usput se upita nije li već počela da priča sama sa sobom, ko oni oz sive zone,

Upali svoju prsten-lampicu da vidi kome to treba da se zahvali na kasnoj večeri.

Ovde leži Mita Mrcina, djubre iz Kruševca.

Što je još kao mali krao satove po školi i podmetao lažna svedočanstva.

Težak smrad se osećao oko mrcininog groba.

- Hmm, promrsi. Opet komunalci štrajkuju. A znaju da se đubre ne baca na groblje.

Pomisli da se, kao što je red, popiša na grob ali se seti da je to pogodno samo za one sa šlicom.

Ustade, otpljunu na ploču i uputi se u dubok mrak osvrćući se povremeno, tek da je neko ne prati iz potaje. Znala je ona po nešto. Kako su dekca pratile senke one noći kada se vraćao kući po oluji, baš kroz to isto groblje.

Na ivici groblja zastade i opruži se na jednu poveću ploču. Dobro je za ledja a treba da sredi misli posle toliko vremena.

II

Deset godina je prošlo od poslednjeg susreta sa prirodom.

Sada, sve je bilo još drugačije nego pre. Za goveda. Za pastire, tok stvari je bio nepromenjen, ni za dlaku. Samo je trebalo odčekati taj spori period dosade. I

premostiti sivu zonu, punu sivila kojoj ni Karl Maj niti Karl Marks ne bi mogli da opišu. Srećom, pesnika je bilo na pretek i priča dobija.....

Pokri se novinama i zaspaj.

Afrika Ekspres

Probudila se, još je bio mrak. Mrkli mrak, crnji od najcrnjeg crnca. Zift crn. Ni prst pred okom se nije video. Samo su se zvezde videle.

U autobusu nije bilo nikoga osim nje, šofera i oko tridesetak putnika. Svi putnici su nosili nekakve gas-maske i buljili kroz prozore u mrak. Napolju nije bilo ničega. Provuče se ispod jednog, na izgled mrtvog putnika bez maske i odšulja u zadnji deo autobusa. Kroz prozor WC-a je mogla malo bolje da osmotri okolinu. Okolo su se pružala niska kamenita brda, sivo-plava, sa zaseocima, uredno razbacanim bombama, tu i tamo, po tamnim padinama. Jedno Arapče je vuklo mrtvo jare na uzici koje se nije otimalo. Neki čovek je vadio vodu iz bunara sporim pokretima i zalivao leje sa zasadam. Sve je bilo tiho i mračno, kao u rogu. Opazi povorku koja je sporo išla uz brdo ka groblju. Sahranjivali su nešto, ko zna, lovokradice su bile aktivne tih devedesetih, a i šire.

Život je lep, čitala je na naslovnoj strani Washington Post-a zaboravljenim u WC-u.

- Pravo mesto za takve novine, bar neka korist.

Prespavala je dobar deo puta, zaključila.

Iza jednog brda puče neka dolina, čuvena po svojoj lepoti i bogatstvu u ovom delu sveta. Nekada. Aiša izračuna da je duga oko 103km a široka oko 32,4km. Skoro je rekonstruirana od strane naučnika iz civilizovanih dežela, poboljšana infrastruktura, pisala je istorija, kasnije. Od tada sunce nikada više ne dolazi pre 6 sati popodne, od početka pa do kraja godine. Nema potrebe više. Samo dođe da zađe, tek da se ne kaže da ih mrzi. Doručak se tu nije služio, a ni ručak, tako da je život postao prilično jeftin a životarenje besplatno.

Čim su prohujali dolinom, ona izađe iz WC-a i vrati se na svoje mesto.

Napolju je bio mrak, ali se ipak ništa nije videlo. Reši da stavi masku onog mrtvacu pored nje ne bi li dokučila šta to ostali putnici gledaju. Uze masku, obriše rukavom krv, namače je i dobro priteže da su je sve uši bolele. Gvirnu kroz prozor tako da joj se samo njuška videla. Sada je mogla da vidi kako se u stvari kreću kroz neku džunglu. Kroz taj gustiš trčao je neki crnac sa kopljem u ruci. Trčao je lako i brzo. Bio je to Nigerac, odmah se videlo po boji kože. Nosio je poruku drugom plemenu u kojoj se kaže da je jedan njihov vo zalutao u krdo njegovog plemena, te se mole da dođu i da ga uzmu.

- Kako su dobri i poštteni, prošaputa Aiša, sva ganuta i nastavi da zuri.

Malo kasnije scena je bila nešto živopisnija. Tu su neki uniformisani crnci maltretirali neke neuniformisane crnce i terali ih da priznaju sve što nisu učinili. Ovi su to morali da urade inače bi se režim sukobio sa njima, ko zna šta bi onda bilo sa volovima. Bilo je tu videti dobrih batina i sa jedne i sa druge strane. Ne zna se pobednik jer se autobus brzo kretao zbog izlizanih guma.

Malo dalje vijorila se engleska zastavica u centru za obrazovanje dok su zvuci Slavčetrove harmonike tiho odjekivali u nekada prostranoj džungli. Ona omiljena od Bilelog D, *Doživjeti petu...*

Onaj glasnik, Nigerac, vraćao se iz susednog sela, krvav i izubijan, i pretrča put, tik ispred autobusa. Brzo zamače u gustiš i nestade uz glasan krik. Sve je izgledalo kao da je natrčao na lava.

Aiša pogleda niz put i spazi gomile izbeglica sa juga koje se kretahu ka severu. Svu su imali oznake humanitarne pomoći i nosili su poveze oko glave koja ih je jako bolela. Putnik do nje, za koga se nadala da je mrtav, progovori:

-Idu u Egipat, da vide piramide. Jako su popularne ove godine. Kažu da će odatle i na Ajfelovu kulu, ako treba.

I zaista, neke izbeglice su nosile sliku omiljenog im prijedседnika kako stoji na prozoru svoje skromne kućice i tužno gleda ka piramidama, sveže okrećenim u belo. Pored njega je stajao savetni i drug mu, čika Toni i veselo mahao šarenim zastavicama. Odmah iza prozorske daske, kolega Ibn Ben Tup čistio je cipele nekim pederima što su došli da snime novi film, *Srećno detinjstvo*. Videlo se da im je budućnost sjajna kao bilijarska kugla.

Lepo je njena baba govorila, "od pacova se ne mogu sašiti gaće". A zna se da su pacovi gadni kada se priteraju u koštac. Bila je ona jednom tamo, zna.

Našla se u jednom podrumu punom pacova. Bilo je potpuno mračno, kao u rogu, i ona je jasno mogla da vidi da ih je bilo oko četrdesetak, zajedno sa njom. Milili su oko nje i preko njenih nogu kao da se igraju. Znaju da nema gde, pa neće odmah da je pojedu. Hoće prvo da uživaju da pojedu malu devojčicu ,polako. A ona ni da mrdne. Stoji na prstima i ne diše. Samo joj se grudi izazovno nadimaju dok priteže suknjicu uz kolena. Pacovi to baš vole, pa se samo obližuju okolo.

Indija Ekspres

Probudila se u cik zore. Bio je potpuni mrak i tišina ako se zanemare melodični krici ranjenika što zvonko odjekivahu u daljini. Podseti je na Slavčetrovu harmoniku. Prijalo joj je truckanje autobusa u kome nije bilo skoro nikoga. Samo još tridesetak putnika i šofer. Svi su ugodno dremali. Više nisu nosili maske, ali su zato bili našminkani; crveno, žuto, plavo lice sa šljokicama i crnim podočnjacima.

Ona se protegnu i reši da do svitanja obavi neke tekuće obaveze i iskoristi tišinu koja joj je prijala. Niko nije hrkao, pa čak ni šofer.

Izvadi iz torbice potrebne papire i uredno ih popuni. Ona je uvek uredno i na vreme popunjavala poresku prijavu jer nije volela da se zamera sa vlastima. Taman je sve lepo uredila kada su prvi zraci sunca probili horizont nad zemljom izlazećeg sunca, te ona stavi svoje masivne naočare za noć kako bi pogledala okolne predele.

Bili su to poslednji kilometri pred granicu Sudana, neko mesto *Faradje* je bilo ispred njih. Pitala se da li da presedne i krene u Centralnu Afriku ili nastavi. Trebalo je da površi neki manji poslić u mestu *Bangada*, nekih 300km na zapad, gde je njen brat radio na utvrđivanju porekla humanitarne pomoći civilnog življa tokom trideseto-godišnjeg rata protiv neprijatelja. Reši da vidi malo Sudan, pa će skoknuti i u taj živopisni kraj.

I, predeo je bio prilično živopisan. U daljini, na zelenim padinama, vide marince kako vežbaju gađanje u metu.

Imali su dosta meta, uglavnom sve iznemogle i neupotrebljive, ali zato su ih i dobro plaćali. Nisu baš bili uspešni, valjda zato što su mete bile dosta brze, ipak. Srećom da su to radili pod okriljem mraka kako bi nedužne mete zaštitili od internacionalne javnosti. Bili su uviđajni.

Ona se veselo seti članka iz novina što je pre mnogo godina čitala o uspešnim vježbama Dežela Natoa u onim krajevima gde im prijedседnici daju sve od sebe. Kako su samo bili nevešti. Bila je to velika sramota za NATU jer su potpuno zatajili. Ali, popraviće se oni. Stalno vežbaju, piše joj tetka Tila.

Nečija glava sa zadnjeg sedišta se nadvi nad nju i progovori:

- Rusi su krivi za sve. Ostavili ih same. Samo se vrte okolo i smišljaju neke zlobe ne bi li sebi prekratili dosadu. Samo da ubiješ psa.

- Pet dolara, molim.

Aiša izvadi petaka iz čarape, pri čemu noga opasno blesnu i dade starcu vrednu informaciju.

- Opasan čiča, pomisli i skrete misli na nešto bezazleno kako joj ovaj ne bi opet utrčao sa vrednom informacijom i uzeo poslednjih 5\$ koje je nosila skrivene u donjem vešu, baš pored one kutijice sa žabom.

Granicu su prešli bez mnogo pucnjave i uskoro se nađoše u mestu zvanom Yei. Tu se dobro okrepi i vrati u autobus da se tušne. Napolju, humanitarna pomoć je špricala iznemogle i ratom iscrpljene građane protiv mučenja. Već su bili poveću gomilu napravili kada se odjednom napravi neka frka i trka uz glasne povike medicinskog osoblja. Neko najavi da se neprijatelj približava sa južne strane. Špricaroshi zauzeše busiju i osuše paljbu po nedužnom stanovništvu kako bi izbegli veće krvoprolice. Krv poteče potocima i neki mališani iskoristiše to da se puštaju nizvodno u malim improvizovanim čamcima za igru. Baš su se lepo razigrali kada zazvoni telefon. Aiša se umota u peškir i podiže slušalicu:

- Halo!

- Dali je to Aiša?

- Da.

- Aišo, hitno ste potrebni u preduzeću u vezi sa primedbom. Direktor vam poručuje da po mogućstvu krenete odmah i ponesete neophodnu opremu za ronjenje.

Šifra: *Lonja*. Čao.

Ako je hitno, ne postavlja se pitanje.

Aiša završi sa kozmetikom, obuče se i ispe na krov autobusa kroz otvor za ventilaciju. Sedela je tu neko vreme iščekujući zgodnu priliku za pokret. Najzad, veliki šareni balon, inače vrlo učestali u ovom delu sveta, prelete autobus. Na njemu je pisalo velikim lepim slovima:

Autotransport Džeims Dond revamp!

Transport za svaku priliku

Prevozimo i mrtvace po potrebi

Cena povoljna. Popust za đake i mrtvace 50%

Koristeći pravi trenutak, okači se na kuku što je spremno visila ispod balona.

- Dobro je, reče. Niko me nije video. A nisam ni dugo čekala.

Nije bila ponosna što mora da se švercuje. ali....karta je bila skupa ,12\$, sa popustom 6\$, a ona je imala samo 5\$. Srećom da je znala da leti balonom.

Pažljivo se uveza i reši da odrema turu pre nego što stignu. U početku je put bio malo grbav, dosta je truskalo, ali se vremenom zečevi zasitiše seksa i stišashe.

- Ne bi trebalo da koriste mešovite posade, pomisli i doviknu im: Hej gore, ne truskaj!

Posada ne odgovori.

Uskoro pade mrak i sve se umiri. Samo je veliki balon bešumno jezdio prostranstvom dok je naša junakinja spokojno dremala na kraju potpuno novog užeta.

Bangalore svadba

Zumbala, zumbala, zumba, dumbala, olalat
Zumbala, zumbala, zumba, dumbala, olalat

Bubnjanje probudi Aišu.

Šta je to? Šta radi ovde? Gde je to? Ustade sa gomile slame pored neke stračare uz ulicu i osvrnu se okolo. Prvo opazi da joj oko struka još stoji parče konopca, drugi kraj je očigledno bio pregrižen.

- Miševi! Do vraga, nikada da se reše tih miševa po balonima. Ko zna gde sam pala i šta će biti sa priredbom.

Skide ostatak konopca sa sebe i pogleda ko to svira.

Ulicom se kretala svadbena povorka, ka stanici, uz pratnju narodnog orkestra od oko tridesetak muzičara, plus Slavče. Zurle i trube samo trešte, kako joj je prijala ta muzika. Pam, pam, pam, tuku, ram, tam, tam, tam!

Bilo je puno veselja u vazduhu i okolnim brdima.

- Bangalore, Bangalore! Uzviknu glasno ugledavši natpis na kupleraju.

Neki seljani u prolazu se trgnuše na njeno glasno radovanje, što zna gde je pala, pa nešto promrmlijaše:

- पागल लड़की, हम खराब हो गए हैं, मुझे नई बैंक फीस का एहसास है

(ludo dete, najebali smo, osećam nove dažbine)

Aiša nije perfektno govorila hindu, ali je njen deda nekada radio tamo pa je skontala da se narod plaši, povezali su je sa novim dažbinama banke, namet na vilajet, rekoše.

Upita da se da nisu to Srbi?? Frapantna sličnost!

U svakom slučaju, sada je znala gde je pala.

Svirači su bili zift crni, pravi Indijci.

Mlada i mladi su bili dobroćudni i okrugli. Bar za vreme.

Svatova na stotine, šareni, lica, nošnje, sve vri. Nije ni sanjala da tako nešto postoji. A muzika uzima maha. Sve jače i jače, 13/8 -ski ritam delje li delje.

*Rata tiju trla ti tija ti,
Trlati tija tija ja ti ratri ti,
Trlati trija ja tri tri tri tri tru,
Irla tu vitju turla tr mi ja tu tu,*

Aiša ne pade u komu i ne mogaše da suzdrži iskonske nagone, utrča u gomilu i poče da se trese i klata sa ostalom gomilom belih zuba oko nje. Znoj je po prvi put kipeo sa nje. Da nije pala ovde srećom, nikada ne bi znala šta je pravi znoj. Igrala je jedno pola sata sve dok povorka nije otišla na kupanje u reku. Iskoristi priliku da se i ona osveži. Bilo je sjajno. Taman su i spaljivali nekog bivšeg živog lika. Bilo je tako ineresantno videti taj poslednji plamičak i osetiti miris paljevine.

Tako čista i osvežena, ode u grad da luta.

Gužva, gužva i gužva. Stotine bicikla, tricikla, rikši, taksija, čudnih vozila, sve vrvi i mili niz prepune ulice. Kakve lepote, oči da se nagledaju. Raznih radnji i dućana, neke nove, neke stare, sve šarene i tople. Jela je neko čudno voće i povrće i ništa joj nije bilo. Seveda.

Zmija

Stiže do nekog vašarišta, na nekom otvorenom prostoru gde se velika gomila naroda okupila. Muvala se malo okolo dok ne nabasa ne neku gomilu okupljenu oko jednog vrlo sedog starca. Sedi skrštenih nogu i trebi pasulj. Pasulj je bio krupan i još zelen. Vadio je zrna iz mahune i stavljao u jedan krčag. Kako bi koje zrno ubacio, začuo bi se zvonak zvuk iz krčaga i jedan leptir bi izleteo iz njega. Svaki put drugačiji i lepši. Jedan je bio potpuno zlatan. Kako bi koji izleteo, uzdigao bi se iznad ljudskih glava i polako izbledeo naspram sunčeve svetlosti. Kada bi se krug okupljenog sveta suviše suzio oko starca, iz ćupa bi izmileda neka velika zelena zmija i svi bi žurno ustuknuli nekoliko koraka nazad na staru meru.

Jedan, izuzetno veliki leptir, ofarban kao fluorescentnim bojama izlete polako i stade na starčeva gola leđa. Zatim poče brzo da se kreće po njemu ostavljajući trag zlatnih tačkica i crtica. Uskoro je celi tekst bio ispisan, nekim njoj nepoznatim starim jezikom na kome je Aiša samo znala da peva. Leptir onda pređe na grudi i iscrta lik zmijsa sa glavom zmaja. Sada je celo telo svetlucalo dok je rulja zevala otvorenih usta.

Starac zatvori oči. Ona zmija na njegovim grudima se pokrenu i spusti preko njegovih nogu na zemlju. Obiđe krug i stade ispred njega uzdignuta, licem u lice. Starac joj nešto reče našto se zmija spusti i krenu ka Aiši.

Ona pretrnu. Nije imala kuda da uzmakne od svetine, inače bi se kao nonšalantno odšetala u nepoznatom pravcu. Oseti strah po prvi put, kao njen deda, jednom kada je prizivao duhove, ali mu niko nije verovao.

Zmija priđe uz nju i poče da joj puzi spiralno uz noge, oblizujući se dugačkim jezikom. Pope se uz nju, obmota joj se oko vrata i postavi oči u oči.

Aiša nije nikada pre nije videla zmiju iz te blizine i sada joj se pružila prava prilika. Pogleda je pravo u oči, u dva vertikalna procepa na žutoj pozadini. Analizira joj ćelije i krvnu sliku, zube i jezik, a naročito topao pogled.

- Ah zmijice, zmijice, prošaputa joj na uvo.

Pogleda opet unutra i... ne vide ništa. Samo mračan prazan prostor koji je više ličio na svemir. To je podseti na ejlijene.

Ali ovo je bilo nešto drugo. Oseti neku napetost, kao da će ova svakog časa da je ključne. Neizvesnost se svakog časa pojačavala, brzo. Krajičkom razuma reši da prva udari. Znala je zlatno pravilo "udari prvi".

Otvori usta i sunu napred da je ugrize.

Strašna zmija samo zinu, ogromno, toliko da ona od zaprepašćenja na trenutak zaboravi na strah. Brzina je bila momentalna. Podsećala je na igru Cisco Kida i govečeta. Njoj glava sunu u prazno i crno, kao kroz neki zastor, mrak joj zaslepi oči. Bilo je hladno i tamo kao u ambisu. Nije osećala težinu, ni telo.

- Je li je to svemir, prođe joj kroz glavu. Nije mogla da diše, niti je što osećala, osim prostih činjenica. Pada li ili lebdi? Pada. Da. Vrlo, vrlo polagano. Smetala joj je buka sopstvenog krvotoka i organa koji obavljahu svoje redovne funkcije kako ne bi zapali u situaciju kao što je ova.

Strašna gromada joj promače pored glave i bešumno nestade u tmuni.

Na jednoj strani ukaza se neko lice. Rekla bi lice nekog španskog konkvistadora, sa šlemom i tankim usukanim brkovima. Onda lice poče sa probražavanjem. Bilo ih je na desetine i sve se odvijalo kao film.

To se ponovljalo i sa nekim drugim ekstremitetom, da ne pričamo s kojim.

Nije znala koliko je to trajalo, ali joj se činilo da je videla celu kolekciju.

Nevidljivo svetlo

Onda se lik pretvori u jedno starije lice i telo se ocra u celini. Prepozna svog rođaka Mrguda, dedinog brata. Sedeo je na zemlji i nešto popravljao, ali nije bilo jasno šta. Ne dižući glavu, poče da priča:

Bilo je to nekih osamdesetih godina. Trebalo je da odem rano ujutru u firmu da isključim peć u pet sati. Navio sam sat za četii i legao rano da spavam. Sat me je probudio tačno u zakazano vreme. Ustao sam, obukao se i krenuo na posao. Malo pošto sam izašao na glavni put, primetim neku sjajnu loptu, na nekih pedesetak metara od kola, otprilike 5-6 metara iznad tla. Pratila me je u stopu. Pomislio sam da je to odsjaj u staklu, nisam znao od čega, ali nisam obratio pažnju za neko vreme. Kako je put odmicao, lopta je nekako nelogično bila uvek na istoj poziciji i nekako suviše stabilna za odsjaj. Spustim zato staklo da je se rešim ali na moje iznenađenje, ona je još uvek bila tamo. Klizi kroz mrak paralelno sa autom. Sjajna, hladna, prečnika 10-15 cm. Kako je druženje

trajalo, tako se meni nelagodnost povećavala. Pokušao sam da je "ostavim" na krivinama, semaforima, ubrzanom i usporenom vožnjom, ali ništa nije pomoglo. U to vreme nije bilo nikoga na putevima i noć je bila mračna i tiha. Pitao sam se već šta kada stignem na posao.

Nekako sam se dovezao tamo i izašao iz kola. Kugla je lebdela na crnoj pozadini neba, mirno. Ne okrećući se, brzo sam ušao u radionicu i zatvorio za sobom vrata. Odahnuo sam i otkucao karticu. Isključio sam peć i spremao se da počnem nešto da radim. Otišao sam opet do vrata da pogledam napolje. Kugle više nije bilo tamo. Pogledam opet na sat i sa zaprepaščenjem vidim da je blizu tri. Proverio sam karticu. Nije mi bilo jasno kako sam se prevario. Rešim da se vratim kući.

Ovaj put kugle nije bilo. Samo semafori. Kući pogledam sat. Bilo je nešto posle tri.

Slika njenog rođaka se izgubi i na njegovom mestu osta samo svetla tačkica.

Aiša nije znala da misli posle ove čudne priče. Samo je gledala u tačkicu koja je, činilo se, postaje sve veća. Shvati polako da je to spoljna svetlost u daljini, kao u nekom dugačkom repu.

Uskoro svetlost posta tako jaka da je zatvorila oči. Kada se svetlo ustali, odvaži se i otvori oči.

Svuda je bilo plavo nebo. Još uvek je reagovala kao predmet. Pogleda okolo, na par metara ispod nje ista ona gomila je piljila u nju, bez glasa. Onaj starac je sedeo u istoj pozi, na istom mestu. Smešio se vrlo neprimetno.

Aiša se spusti sa svoje visine na jedno metar iznad zemlje, prekrštenih nogu i ruku na kolenima. Starac je sada imao otvorene oči i gledao u nju. Mirno.

Pomisli:

- Hvala Bogu da nisam gola. Šta bi ovaj svet mislio.

- Ima li ejlijena tamo Iša?

- Nema deda, nema. Samo mrak. Sve je to TV propaganda.

- Znao sam. Imaju oni posla kod kuće, a i nafta im ne treba. Rade na struju.

Tu se ona i starac slatko ismejaše uz čaj, pretresoše abrove pa se izgriše i pozdraviše bratski kao da su Srbi. Što da ne. Boban kaže da su i oni Srbi.

- Do sledećeg susreta Aiša!

- Jedva čekam, i, svako dobro deda.

Još dodate poznatu Mr. Barry-jevu uzrečicu: - *Have sword, will travell!*

Reče to glasno, kao slučajno, tek onako, da svi čuju kako ona zna i engleski. Da bi se izvadila, nastavi još mudrije:

- Čudan deda, dobar vašar.

I brzo zamače za ugao, inače, ko zna!?

Pakistan Ekspres

Kroz sure predele, voz je milio ka Kveti, 2000 km do realizacije. Dobro je bilo smo to da je pobegla iz onog strašnog Ravalpindija. Tiho se odšeta do poslednjeg vagona i sede u prazan kupe. Voz je bio polu prazan, ali, znala je. Napuniće se uskoro i biće frka da se ode do WC-a. Zato to obavi na vreme i spremi se za dugo pošćenje.

Neko vreme je dremala kada je rasani neka škripa ispod vagona. Naže se kroz prozor da izvidi. Brdo varnica je prštalo iz zablokiranog točka vagona i ona se sa olakšanjem vrati na mesto. Pomislila je da je nešto ozbiljno. Posle par sati voz se zaustavi i vredni radnici skidoše pokvareni točak da im ne pravi buku. Sada je, na tri točka, vožnja bila znatno mirnija i tiša.

Uskoro se pojaviše prvi radoznalci u turbanima i haljinama, manje ili više otrcanim, nešto traže i vrlo im je zanimljiva ona; osoba druge boje i ukusa. Ali ona je znala sa njima. Počeše da se druže i ćeretaju o svemu i svačemu. Kada su se malo bolje upoznali, pokaza im svoju garderobu, žvake, albume sa slikama i markama, kupaći kostim i slično. Ovi su se oblizivali svojim vlažnim očima dok su pitali:

- Nije li ti malo plitak?

- Nije, nije, žurno će Aiša. Ma samo treba da me vidite u njemu. Oči bi vam iskočile. Sve puca na meni. Ovako baš i ne izgledam.

Ovi su samo odmahivali glavom u znak odobravanja i buljili naivno u lepršave tračice koje predstavljale njen kupaći kostim. Zadnji krik mode: Auuukrrrikkkkk!

Kriknu ona da im objasni značenje te kupće minijature.

Reši da im ispriča jednu sočnu priču o njenoj prijateljici, striptizeti.

Imala je sjajno telo. Sva mekana, uvijala se oko muškog tela koje je nago ležalo na krevetu, svo mokro od slasti. Imala je samo slip koji joj držaše telo da se ne rastopi. Ona se pope na njega i...!

Slušaoci su bili kao spomenik. Aaaaaaa!

- Dosta za danas, reče starina među nima. Mi treba i da stignemo tamo gde smo pošli.

Bilo je tuge na razočaranim licima mlađih slušalaca.

Kveta

Sutra popodne stigoše u Kvetu. Sve je mirisalo na... opijum. Kao u Heratu. Sve čisto i legalno pošto savremena anglo-saksonska civilizacija još nije prodrla dovde. Ali polako, strpljenje je majka ludosti. Ko čeka, taj dočeka. Dobar glas stiže i ne stiže, ali rđav obavezno.

Majmun teorija

Jednom prilikom sam po kazni bila dodeljena nekoj naučno-istraživačkoj misiji koja se bavi utvrđivanjem porekla imovine i genetskih osobina mutanata u zabačenim krajevima sveta, nevažno gde, ali se može naslutiti.

Istraživanje je sprovedeno na jednoj pokusnoj teritoriji, daleko, daleko odavde, samo se može naslutiti.

Mesto, samo po sebi, bilo je vrlo gadno, ali sa njima postalo je pravi izuzetak.

Bilo je tu raznih nezdravih uzoraka kakvi se takođe samo mogu naslutiti. Ali, jedno im je bilo zajedničko, svi su govorili engleski!? Moglo se naslutiti.

To nam je bila polazna tačka.

U početku smo ih samo posmatrali pokušavajući da ukapiramo šta i kako rade, organizuju i delaju. Tu nismo mnogo naučili. Uglavnom su pravili štetu.

Jeli se nešto nezdravo, čudan neki materijal. Dva naša saradnika, koji su to probali, brzo su mutirali u idiote. Jedan je promenio i seksualne sklonosti, što se moglo naslutiti.

Uzorci su najčešće radili ništa, nisu se mnogo kretali, a uveče, posle policijskog časa, sedeli su u čudnim nastambama primitivnog kaaraktera.

Srećom, nije bilo obrazovnih institucija, ali su u te svrhe obilato koristili probranu vlast koja je znala svoj posao, dobro. Verovali u "čvrsu ruku" i obilato su je konzumirali. Verovali su da su jedini na svetu i zato su često išli sa kraja na kraj, što se moglo naslutiti.

Vatru nisu stigli da izmisle, ali su zato imali dosta boleština i kuge, koju ni najumešnji veterinar ne bi sortirao.

Njihova fizikalnost je prava naučna fantastika. Razgranata i originalna. Koža im je kao u tetreba. Zbog toga je zagađenje veliko. Često smo morali da nosimo gas-maske. Neki od primeraka su tajno korišćeni i od strane stranih sila za razne humanitarne akcije po raznim zemljama, uglavnom kao biološko oružje. Misli se da i sida otuda potiče...

Ali jedno im se mora priznati. "Telegencija". Neverovatno.

Na primer:

U jednom eksperimentu stavljen je uzorak prosečnog majmuna i prosečnog žitelja te teritorije u oveći kavez, vezanih očiju.

Majmun je prvi napravio potez. Sklonio se u jedan kutak i počeo da razmišlja. Videlo se da se muči. Grickao je nervozno prste i pljuckao nokte na pod. Onda iz krzna izvadi mobilni telefon i nekoga pozva. Nismo razumeli šta, ali se videlo da je majmun zadovoljan. Spasila ga je tehnologija.

Malo kasnije neko zakuca na vrata laboratorije i ču se kako "Pizza men" nešto priča sa portirom. Portir nam je zatim rekao da je "Monkey" naručio večeru jer ne može gladan da razmišlja.

Dozvolili smo mu taj luksuz i pustili da vidimo koliko je majmun.

Dok je halapljivo jeo tvrdu, skvrčenu picu, "Monkey" ponovo posegnu za telefon, ali ovaj put je mnogo ozbiljnije zvučao. Gestikulirao je dosta i pokazivao na gore. Onda je zaključio sa jednim: -Groouuu...

Nije mnogo vremena prošlo, a dva autogenca, obučena u crno, ušetaše u sobu. Sumnjičavo su se okretali po prostoriji dok su prilazili kavezu. Kratak posao, rešetka začas bi isečena i "Monkey" išeta napolje, brišući prašinu sa ramena. Jedan varilac mu dobaci sako i ovaj ga lako obuče. Sada se videlo da je to veliki majmun.

On se nakloni svima u sali i sa svoja dva druga, također majmuna, odšetao u grad.

Mi smo svi stajali zabezeknuto! Kakav majmun!

Onda obratismo pažnju na drugi primerak.

Drugi primerak je još bio tamo.

- Taaako! Budite se!

Hong Kong

Usni Aiša da je ministarka za prosvetu i da je pozvana u Hong Kong na proslavu primopredaje grada nazad Kinezima. One najtužnije godine za Engleze. Što im oni nikada neće oprostiti.

I na *dim-sim*, naravno. Ceremonija manje više, ali dim-sim... ooo, to je malo ublažilo tu noćnu moru.

Propustit dim-sim je isto kao i videti Rim pa onda umreti.

Stigla j dosta ranije ekspres dirišbaldom. Bilo je toplo i vlažno.

Reši se da taj dan, ipak, provede u igri i veselju, pa da skokne u obližnju birtiju na taj dim-sim.

Odjednom, spazi plaketu za novi Tai-Chi prostor, baš u susedstvu restorana.

Fu Shen Yuan Tai Chi Academy, samo danas!

- O! Moj omiljeni sport. Master Fu se ne da smirit! Vidi sada, skraćena verzija od samo 28 formi.

Pa on je čudo od deteta! Kao da je znao da se meni žuri.

Tai Chi 28 Form

- Form 1 Opening Form
- Form 2 Grasping the Peacock's Tail
- Form 3 Single Whip
- Form 4 Raise Hands
- Form 5 White Crane Spreads its wings
- Form 6 Left Knee Brush
- Form 7 Hands Strumming the Lute
- Form 8 Fist Under Elbow
- Form 9 Step Back to Repulse the Monkey (2 times)
- Form 10 Pat the High Horse
- Form 11 Right Toe Separation and Left Heel Kick
- Form 12 Tame the Tiger, Left and Right
- Form 13 Wave Hands Like Moving Clouds (Step 2 times with right foot)
- Form 14 Fair Lady works the shuttles (2 corners)
- Form 15 Parting the Wild Horse's Mane (2 times)
- Form 16 Step up and Punch to the Groin
- Form 17 Step up and Grasp the Peacock's Tail
- Form 18 Single Whip
- Form 19 Snake Creeps Down
- Form 20 Golden Cock Stands on Left & Right Legs
- Form 21 Step up to the Seven Stars
- Form 22 Retreat to Mount the Tiger
- Form 23 Turn to Sweep the Lotus Leg
- Form 24 Bend the Bow and Shoot the Tiger
- Form 25 Step up, Parry & Punch
- Form 26 Apparent Close Up
- Form 27 Cross Hands
- Form 28 Conclusion to the Form

Aiša ulete u prostor za rekreaciju. Na vratima je bila slika *Master Fu*-a.

- Kako je lep taj dedica. Šta bi mi bez njega.

Dedica Fu je osnovao školu tai-čija pre mnogo godina, ova je postala vrlo popularna i tretirala se kao jedna od najboljih škola te discipline.

Jedan ljubazan lik je dočeka i poželi joj *welcome in*. Bio je to drug njenog dede, Čeng. Odmah se dalo primetiti da ju je prepoznao. Valjda iz novina.

Chang: 歡迎艾莎, 我可以幫你嗎 (Dobrodošla Aiša. Mogu li da pomognem)

Aiša: 你好馬老昌, 我快點, 希望自己蠕動 (Kako si Čeng. ja sam u žurbi i samo želim da se malo zagrejem)

Čang: 是的是的 我們很高興有你在這裡, 我們即將開始, 請 Da, da! Srećni smo da si nas posetila. Izvoli.

Aiša: 你就是男人, 謝謝 (Baš si drug, hvala)

Sve je prošlo brzo i bez batina. Reče ekipi, čao, i trk na klopou. Već je osećala da kasni i da može vrlo lako da izgubi kontrolu. Glad joj nije bila jača strana iako je mogla danima da ne jede.

- Na dedu si, rekla joj baba jednom.

- Taj tvoj deda je bio tako težak tip, znao je danima da muči svoje najbliže tako što bi tvrdio da jelo nije kako treba. Uvek mu je nešto čudno mirisalo na zejtin, na jagnjetinu, nije posoljeno, presoljeno, trošno, bajato, boja nije kako treba da bude, prevruće, prehladno... Jebem ti... jedva sam čekala da ode na službeni put.

Aiša ulete naglavačke u birtiju:

- Dvadeset porcija molim, reče ljubaznoj i vitkoj kineskinji Wong koja na te reči samo što ne pade. Srećom je tu bio onaj tip iz spačeka da je prihvati u zagrljaj i polako spusti na stolicu.

- Samo dvadeset, devojka će?

- Da. Nešto se ne osećam dobro danas, neka ceremonija me čeka pa znaš... da se ne prejedem.

Mala Wong se povrati od šoka i odleprša u kujnu. Eto je sa kolicima na kojima je gomila skladnih bambusovih posudica, u svakoj tri ili četiri onih kugli od najneverovatnijih plodova ove planete, pre nego su stranci zagadili okolinu. Morska i nemorska flora i fauna, govedina i teletina, nema piletina, mirođije i začini, plus samba, plus čaj, plus dve male žute.

- Ne trebaju mi dve male žute, pitajte gospodina u uglu, sigurna sam da će razmotriti ponudu pozitivno.

Pa navali na plodove koji život znače i... nije trajalo dugo.

Prelista lokalne novine. Pogled joj privuče naslov u kriminalnoj rubici:

**Danas svečana predaja ključeva Hong Konga zakonitim vlasnicima
Posle samo 100 godina**

- Moram da pogledam, reče. Ne želim da razočaram prijedседnika, kad mi je već ukazao poverenje, nema smisla da ga sekiram opet.

Ode pravo na tribinu, svečano okićenu za tu priliku. Upisa se u knjigu prisutnih pa sede do neke gospođe Tačerke za koju se govorkalo da je u srodstvu sa prestupnicima.

- Zdravo lšo , gde si, upita je stara veštica. Zašto tako rano?

- Da zauzmem busiju dok starci ne navale. Znaš kakvi su. Samo bi nešto mlado. Ej, eno ga čika Čarls! Zdravo čika Čarlse! Jesi li zakačio neku kineskinju?

Čika Čarls samo odmahnu glavom tužno.

- Ma ajde. Znam ja tebe. Ista si baba, ej, sedmoro dece. Svrati na čaj ako ne piješ kafu.

Zavali se u fotelju i brzo pregleda predaju ključeva pravim vlasnicima. Ključevi su bili malo zardali, pa uze neko vreme dok su otvorili vrata grada. Čim su otključali, ona ode u čajdžinicu gde je sa svojim imenjakom Lin Šao Pingpongom igrala domine i pričala viceve.

Jedan neprijatan događaj se desi. U čajdžinicu upadoše dve protuve neispravnog izgleda, rošava lica i bez sjaja u očima. Na majicama im je bio print neke koze. Pošto se sumnjičavo osvrnuše okolo iz predostrožnosti, priđoše stolu za kojim je sedeo stariji čovek sa kozom. Ponudiše mu timski rad u zamenu za kozu.

Koza preblede i panično se sakri ispod stola.

Čiča im reče:

- Super ste, keve mi. Imam samo jedno pitanje: da li se vi tamo ševite u ono...?

- Ma ,ne, složno sлагаše braća i odoše.

Čova izvadi preplašenu kozu ispod stola i uključi TV. Pusti neku zanimljivu nemačku seriju koju je koza mnogo volela. *Aušvic Sutra*. Bile su tamo dve koze i

gomila ovaca u raznim bojama. Igrali su badminton i ne ljuti se čoveče. Ah, kako je to prijalo kozi.

Kada čiča ode, Aiša okrenu TV da vidi vesti. Možda su nekoga i ubili u međuvremenu, nadajmo se, postaje dosadno.

Ali ni reči o ubistvu.

Samo neki naučni program. Vanzemaljci i UFO.

Jedna naučna gomila je tumačila ponašanje UFO-a u zadnje vreme, koji se sve češće pojavljuju u Americi, iz pristojnosti:

- To je zato što vanzemaljci imaju moć da osete dobrog čoveka, govorio je neki poznati bolesnik iz tima. Posle 2000. vanzemaljci dolaze. Prvi leteći tanjir i escajg će sleteti ispred bele kuće, Wašington DC, i rukovati sa drugovima iz Sernata.

Izaći će iz svojih kamiona i upoznati se sa najviđenijim ličnostima tog dobrog naroga. Uključujući i generala Kastera.

Vanzemaljci će imati velike levkaste uši i nos, a govoriće na oči.

Zelene su boje i mnogo se puše.

Ne idu, nego letuckaju okolo, kao papagaji. Neki su šareni, to su deca.

Sve će tajne odmah da nam otkriju, od kraja do početka.

Ugledni građani, koji su slušali ovo važno izlaganje, bili su raspoloženi. Neprijatelj je prijateljski raspoložen, tvrdio je Pentagon. Samo malo da pogledaju okolo, pa će da idu.

Uskoro će biti dostupni svakome. Za malu sumicu, hop! Sleti ti leteći tanjir u dvorište i hop! Upoznavanje, pokloni, ćaskanja itd.

Sada imaš druga vanzemaljca. Čao stari, pisaću ti kad stignem!

Inače, oni znaju sve jezike. Samo te pogledaju u oči i odmah znaju ko si. Srbin ili Hrvat.

Vanzemaljci su malo okrivljeni i za to što se nisu zauzeli oko Hong Konga.

Neka proročica, koju je prijedседnik lično zaposlio za otkrivanje najvećih tajni na Bliskom Istoku, poče da baje. Baci šaku kostiju na sto i...

- Vanzemaljci će sve češće dolaziti jer su se sada preselili na Mesec. Bliže im je, a i toplije.

Onda će zbog nekog tajnog oružja, koje su držali ispod kreveta, da zarate sa svima. Taj će se rat dugo voditi, ali će amerikanci na kraju ipak pobediti, naravno, uz velike ruske žrtve, tradicionalno.

- Šta je gluplje od Amurikanaca? pitali bi vanzemaljci iz zezanja prolaznike na plaži.

- Neću da ti kažem,- odgovorali bi prolaznici, radosno.

Namerno nisu hteli da neprijatelju odaju svoju tajnu, da ništa gluplje, u stvari, i ne postoji, haha!

Al' su ih zeznuli.

Aiši bi muka, te izađe na svež vazduh. Skoči kroz prozor u baštu, i hop... meko se prizemlji u... paradajz.

- Dođavola, reče, opet paradajz. Na pamet joj spontano pade dobar sir, hleb i luk.

Sva umazana poče da se čisti, ali joj ne polazi za rukom, samo se razmazuje, toplota je obuze i ...

- Oooo! Opet ružan san. Ma taj paradajz...

Izađe iz te tople rupe i odmah reši da se javi tetka Tili. To uvek pomaže u takvim trenucima.

Našla je malo mokrog papira i olovku, pa se nasloni na jedno ljigavo drvo, stavi noge u plitku baru pored drveta da se ne prehladi.

Uokviri papir, baš kao što je radila kada joj je baba čitala Hegela pred spavanje, pa poče:

Draga tetka,

*Baš nam je mило da ste se tako dobro sredili po kući što i vama želimo.
A ja, nikad bolja. Sve mi ide na ruku, evo baš sam brala paradajz.*

*Voli te tvoja,
Iša Ozi*

Jahanje na Talasima

Bila je to noć koja se neće dugo pamtit u analima svetske baletristike. Oluja je počela nešto posle ponoći. Mrak, vetar, ogromni talasi, voda, svi su mokri do gole kože, a barka odoleva samo nekim čudom. Da nije bilo demokratije na brodu svet bi najebo zajedno sa posadom.

Lađa se zvala *Noeva arka*, na daleko čuvena po svojoj građi i skupocenom drvetu, a i šire. Pa da.

Autor nije bio siguran da li se radi o turistima ili izbeglicama od režima, ali, zamislimo za trenutak da se radi o godišnjem odmoru. Žene, piće, droga i pornići, plavo more, lepršave haljinice na svežem mesu, što ti duša poželi.

Trebalo je da pređu veliku vodu tokom noći, ali, više nisu bili sigurni u to. Da skratimo, evo kako je to jedan od putnika, neki čova zvani Filip Trešnjčić opisao u jednoj od svojih guslarskih opera nazvanoj:

The Aisha's swimming lessons

ili

The queen Pathaneena's swimming lessons.

Tako da ne proganjaju Aišu dok uči.

Prvo što je po izlasku na palubu primetila, bila je... strašna oluja. Taman je navikla oči na tamu, kad primeti u daljini da nešto veliko i crno izranja iz mora. Ma ne! Samo joj se čini zbog soli u očima. Ali, uskoro postade jasno da to nije so, već samo običan veliki talas, kasnije zabeležen kao najveći do tada u tom delu sveta.

Uskoro je bio kao planina, blizu, arka je sada bila *dole*, duboko u ambisu, ne bi se ni videla ako je ne tražiš. Bilo je suviše crno da bi vredelo diskutovati. Talas krenu na njih.

Razočarana, otpljunu u stranu. Kapetan je nije ni pomenuo. A sve je sudove oprala i očistila okolo, i drva nacepkala.

Onako ljuta i povređena uze hula-hop i njime se spusti niz planinu, ne bi li izbegla krivotvorenje istorije. Ko ga zna. Može začas i nju da proglase Albankom, obzirom da je rođena u Srbiji.

Pošto je po okolnim padinama bilo puno snega, izvadi one skrivene skije što ih je mudro sakrila prilikom turiranja afričkom purpurnom dolinom, pa se lako spusti u podnožje do glavnog puta za Istanbul. Sede pored drumu i upita se na

koju će stranu. Sada barem zna put do tog Apa-rata. Drugi put će poneti deblju majicu.

Istanbul šleper trip

Jedan šleper projuri ispred nje i svu je okupa hladnom, prljavom vodom iz barice. Hladan tuš je momentalno okrepi. Ona skoči i pojuri za šleperom, stiže ga i uskoči u praznu karoseriju, prepunu bele fine prašine. Ta finoća je podseti na suvi led koji je viđala po pozorištima.

Nije joj mnogo vremena trebalo da shvati kakvu je grešku načinila.

Utisci su se smenjivali otprilike ovim redom:

Buka arnjeva i karoserije je bila tako strašna da se posle par minuta osećala kao starica. Nije mogla više da se drži za kanate, nije mogla da diše, nije mogla da viče ili sedi. Mogla je samo da legne na tvrde daske i odskače duž karoserije dok joj se pantalone ne pohabaju. A onda, sa pocepanim hlačicama?

Poče da je hvata panika. Nije se moglo ni nazad, ni napred. Kriknu nešto, ali je to ispalo smešno tužno.

Pa zar da posle svega završi u kamionu? I to usred puste Anadolije. Zar ih ti Turci nikako ne mogu ostaviti na miru?

U nadi za spasenjem samo ju je držala pomisao da pisac neće tako idiotski da završi ovu priču. Pomisli da zapali cirađu ili pod ali i suviše je treslo. I suviše.

Konačno se predade. Leže na pod pridržavajući glavu maramicom.

Eto ti. Hoćeš sa tvojima da se voziš u šleperu. Tako ti i treba. Ni Turci ne bi ovako vozili putnike.

Srećom, posle desetak minuta kamion stade. Taj kratak, ali poučan put beše joj gori čak i od rimokatoličke crkve.

Cirada se dignu i neko lice sunu unutra.

- Šta radiš tu, mala? Znaš li da si mogla da nastradaš, sunce ti. Kako si ušla.

- Ja, eto, samo tu do Erzuruma. Pa ću posle na voz. Idem kući.

- Bre, ludog li sveta. Znaš li samo koliko smo goriva potrošili? Vidim ja, ko da nešto teško vučem, a gorivo ide li ide. Ja mislim točak mi zablokirao, kad ono težak slučaj u karoseriji. Čija si ti? Ajde u kabinu. Nećemo ti ništa.

Ostatak puta je bio super. Jezdili su do Istambula bez reči.

Na Istanbulskom mostu se pozdravi se sa vozačima, dade im po jedno zrno kikirija što se našlo u džepu u znak zahvalnosti. Red je.

Spusti se do hladne vode Mramornog mora, otpliva na drugu obalu, još da uhvati voz...

Na obali je okupljena gomila Turaka oduševljeno pozdravi jednim, uraaaaa.

Ustade onako mokra, iscedi se pred gledaocima i ode u hotel *Kanada* gde su i njeni preci nekada odsedali.

Kakvo dobro mesto, zaradova se ona gužvi i narodu. Poznata lica, dućani i vozila. Čak se ni one male zastavice nisu mogle videti naokolo. Zrak je bio čist i dobroćudan.

Pošto se prosušila posle vrućeg tuša što je hladio njeno vrelo telo, iskoči na ulicu da se malo druži sa vršnjacima.

Igrali su se šuge, žmurke i slično i osladili se dobrim čajem koga je Azizov deda, Dilat Larat, specijalno spremio za decu.

Stariji ljudi su sedeli ispred svojih dućana i pušili uz čaj dok je sve mirisalo na zemlju.

Beše to dobar ugođaj koji se u onim dalekim zemljama na zapadu ne ceni pa je svako dobijao samo po *Sidu*.

Drugovi su je proveli po Baš-čaršiji, pa u Aja Sofiju.

To svetsko čudo ju je dojmilo i ona stade da je analizira.

Zgrada je bila od tvrdog materijala, sve je bilo tačno isečeno. Nosači su bili dimenzionisani u duhu Internacionalnog Standarda ISO 1234 dok su oslonci i linije sila vektorski zaklapale kut pod pravim uglom od 36,4°C sa horizontalom. Uticaj kontinualnog opterećenja je zanemaren zbog slabe rasvete.

U početku, tu je živio neki religiozni par, mislim da se tip zvao Konstantin a žena mu Teodora. Ona je valjda imala perionicu i peglaonicu pa su nekako sastavljali kraj s krajem.

Posle njihove prerane smrti kuću je kupio neki Turčin, dasa imao kintu i sve renovirao. Tip je bio oženjen nekom Sofijom.

Bila je to dama koja nije marila da zasuče rukave i opere prljav veš. Kuvala je dobru klopku i čim je izgubila nevinost otvorila je svoj restoran poznat po kvalitetnim *take away* picama. Čim je namlatila lovu rešila je da se zamonaši i počne karijeru kao svetica. Danima je vežbala glas i onda... *voila!*

Uzela je umetničko ime Aja, Sofija i postala zvezda granda preko noći.

- Zanimljiva priča, zar ne? Rad, rad, rad i samo rad!

- Hasane, gde sam to već čula?

Vreme je za ozbiljan korak.

Pored glavnog ulaza za bogate bila su manja vrata na kojima je pisalo:

Dr. Časlav

dečje bolesti

Kiše

Siva zona

Siva zona je jedan od najzagonetnijih tema za sve uzraste. Figurativno govoreći, to je zona vrhunske sreće, takozvana, *zlatno staračko doba* zona.

Zvuči zloslutno?

Ne?

Ni malo.

Amerika ili, koliko je dosta!

U vlgvamu, vatra, umotana u meka krzna, Aiša spava brzo i slatko i sni ovakav san:

Postala je vlasnik rudnika zlata *Snežana i Sedam Patuljaka*.

Patuljci su uključeni u paket. Jedan za svaki dan.

Zadovoljno je trljala ruke. Imaće svoju banku. Možda najveću posle one u Šangaju. Biće otrov.

Prvo će ukinuti interese na depozit i naplaćivati 10% za čuvanje para. Tako će imati još više para pa će moći još veću taksu da udari, recimo 20% . A pare će u šuške da drži. Može.

Zatim, dignuće dažbine za još 10%. Tako će postati poštovana i ugledna osoba.

Šta ti je demokratija. Zaspši i odmah sanjaš pare. Moraš da budeš pošten i da nećeš.

Taman je htela da pozove svoju tetka Tilu kada je iz sna trže neki nelagodni osećaj po pitanju butina. Skoči i ugleda veliku bubašvabu kako joj mili uz nogu. Zgrabi je za uši i vešt看 pokretom ubaci u teglu sa vodom jer i onako nije bila žedna. Bubašvaba se dovijala ne bi li se izbacila strašne sudbine, ali, pozivi upomoć su joj bili uzaludni.

Aiša se zatim obuče spremna da krene u obilazak svog rudnika sa sedam patuljaka kad opazi parče papira na podu. Uze ga i... za nju!?

Draga Aiša,

Slušaj pažljivo.

Bila si nam drag gost ali, moraš da se probudiš. Ako misliš da jesi, nisi. To je bio samo prvi stepen dvostrukog sna.

Retka pojava, ali ti si uspela i to.

Kako?

Tu bubašvabu, koju si stavila u teglu, izvadi je i pusti. Ona nije slučajna.

Kada to uradiš, bićeš nazad sa nama.

Uzgred,

Mi smo dobili nalog za iseljenje i moramo hitno da se odselimo u nepoznatom pravcu. Nismo hteli da te budimo jer je prilično hladno. Šator možeš da zadržiš. Nama i onako neće više trebati.

Vole te Šumanoge

PS: WC ti je pored reke.

Nije sumnjala ni za sekundu u to što je pročitala. Malo je uhvati panika. Dupli san?

Kako je to moguće?

Ode do tegle, srećom, buba je još plivala u njoj. Uhvati je za uši i pažljivo spusti u travu.

Priča o vuku

Aiša protrlja lice rukama i dobro se protegnu.

- Aaaaaaah... kako je lep dan danas!

- Mmmm!? Zašto osećam da moram da obradujem moju milu tetka Tilo?
Mmm.

Draga tetka Tilo,

Psssst!

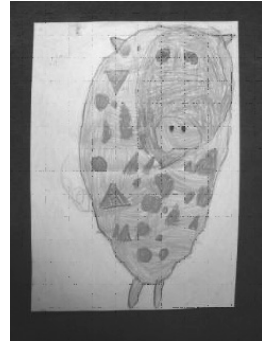
Znam da patiš od nesanice zbog vukova. Pa evo ti nešto prikladno za razonodu, sanjala sam baš lepo.

Bila je mrkla noć, hladna, vetrovita, crna kao crni labud. Zloslutni vetar je fjukao okolo i niko se nije usuđivao da izađe napolje. Jer to je bila noć punog meseca.

Odjednom, strašan urlik raspara noć!

- Auuuuurlikuuuuuuuu...

Neko zakuca na vrata. Svi se ukućani smrzoše. Ha, ha!

Bez reči

SENZA PAROLE

Без речи

SANS MOTS

沒有言語

Švajcarska veza

Zadovoljno se kezila što je drama sa Amerikom samo bila san. Nešto joj se nije sviđalo sa onim devijantima tamo. Koja beda. Srećom, autor je izbacio celu tu tragičnu priču, inače... brrr...

Evo je u Švajcarskoj, na oporavku, divnoj hladnoj zemlji koja će živeti još 100 godina a možda i manje. Ta je zemlja pravi raj za miševe. Toliko ima rupa u sirevima, ni nemci ne bi mogli da ih povade. Zato i jeste njihov sir toliko poznat. Nije bog zna šta ali je pun rupa. Ona je tu, odjednom, na skijanju.

Ovaj put joj nisu rekli: Zašto, Šta i Kako, ali? Ostalo je Gde!? Pa? Poklonu se zubi ne gledaju. Samo hrabro.

Našla se na čuvenim terenima Insbruka gde samo otmen svet boravi. Njeni rođaci, Dobrila i Bane, su često dolazili u tu pustaru na skijanje.

Aiša je bila super obučena. Sve crno skijaško odelo od najfinije meke tople tkanine, rolka i crvene kao krv rukavice, crvena vunena kapa i dokolenice. Nije bilo sumnje. Bila je riba i po i svi su se okretali za njom.

- O kakve lepote, govorio je stariji svet dok su mlađi masovno padali na spustu.

Ona uhvati zalet i sjuri se niz strmoglavu padinu sa najčuvenijim preprekama i zamkama protiv loših skijaša. Jurila je niz liticu kao vetar a od pozadi se samo mogla videti crna, meka lopta kako vrcka levo-desno. Upravljala je vrlo seksi jer ju je publika posmatrala i očekivala od nje da sve da. Od sebe.

Preskočila je nekoliko opasnih klanaca vešto, što nekim njenim pratiocima nije baš pošlo za rukom. Znala je to po zavijanju ambulantnih kola koja su žurno dolazila da pakupe ostatke. Lako i veselo je stigla do kraja spusta i onda se žičarom vratila na vrh planine.

U korpi do nje sedeo je neki dečak, otprilike peti ili šesti razred, sa malim crvenim skijama sa oslikanim srpom i čekićem i natpisom:

Put u socijalizam = najbolji put

Upita je:

- Jesi li ti teto ta Aiša-srpče koju svi mrze?

- Da, ja sam, a ko si ti?

- Ja sam Johan. Moj tata mnogo priča o tebi po ceo dan. Aiša, pa Aiša.

- A, hm, a šta tvoj tata radi?

- On je tajni agent njezinog Visočanstva ali radi pod maskom Direktora Svetske Banke. Ne zna šta će sa parama više.
- A ha, pomisli Aiša, mogla bih da ga smuvam za kredit za kuću. Samo pametno. Pa nastavi:
- Znaš šta mali. Kaži ti tvom tati da ću napraviti još dva spusta samo ako pljune lovu.
- To ti je dobra ideja. Prvo kuća pa sve ostalo, složi se Johan. Eto, i ja sam

Karakas

U Karakasu se stvarno ništa nije desilo izuzev stečenih dijamanta, par likvidacija, gerile i ostalih čisto političkih događanja.

Ali, ne lezi vraže, više o tome u 1969-oj glavi.

Insbruk - Vladimirsk

Aiša je napustila Insbruk u 10⁵⁹h uveče, tačno. Ispratili su je predsednik banke i mali Johan, diskretno, da ih paparaco ne uhvati. Bili su tužni jer takve devojke su retke u Švici, a i šire. Ušla je u vagon na kome je krupnim slovima pisalo:

Insbruk - Vladimirsk - Videćemo još gde

Smestila se u udobnu kupe-kabinu vagona za posluđu, odmah do vagon-restorana. Kupe je bio topao i ukusno namešten, presvučen u tamni ruski somot. Razglasna stanica je funkcionisala besprekorno, bilo joj je rečeno.

U vozu je bilo raznih ljudi, svakakvog ološa iz celog sveta. Bilo je dosta stranaca koji su išli u Rusiju da se leče. Posle toliko godina uspeali su da uđu u Rusiju, pobedonosno noseći jaja u dupetu. Sada su mogli da dolaze kao turisti ali su se teško snalazili. Nikako da prestanu da ih mrze.

Voz je prolazio kroz sve one male jebene i sitne državnice kojih je sada bilo mnogo okolo i seljaci su bili srećni. Demokratski su izglasali novu vlast upravo puštenu sa robije zbog pljačke.

Period koji će u istoriji ostati zapisan kao *misterae amentis*.

- Nikad gore, pričale su kokoške po kokošarnicima. Više nam ni pšenicu ne daju da jemo.

Čim je voz krenuo, napravi sendvič od jedne vekne i stare govedine sa ostalim poznatim nam detaljima. Uze "sendvič" i pođe da se malo prošetala po vozu. Obišla je celi voz i ništa pristojno nije srela, osim konduktera. Pošto je sendvič pregrizla tek do pola, reši da ode u vagon-restoran na piće.

Restoran je bio polupun, sede do prozora i naruči flašu vode. Nekoliko stranih

*Kad zaigra lepa Vlajna....
Juriću je sve dok mogu,
Kad zaigra lepa Vlajna....
Klaker, soda i kolajna...
Oj nino nino nino, štipnu ću te ja ,
Oj nino nino nino, bićeš moja sva,*

Publika je u haosu. Delirijum! Ovacije su sledile neprekidno. Svi su voleli taj hladnokrvni glas, glas polugolog, znojavog, hladnokrvnog, vokalnog ubice koji je lečio i najgluvlje sluhiste. Također poznata kao *poslednja šansa*.

Lažne novčanice su neprestano stizale Slavčetu i korpa za veš je već bila prepuna. Kondukter je zbijao novčanice nogama sa nadom da će biti prikladno nagrađen za svoj trud.

Nove numere su bile sve žešće i žešće, temperatura je već dostigla 101 sa crtom. Tačka ključanja je bila pogubna za pennzionere koji su u tom haosu tiho odlazili jedan po jedan, zahvaljujući brizi služitelja za hitne slučajeve.

I hit večeri ... urnebes za preživjele. **Golata Maja na Banjata iz Niš**

*Šta to viri, ispod skuta,
Gola noga, nasred puta.
Gde su grudi, da se luta,
Ruka mi je, sasvim kruta.*

*Gole noge, sijalice krase,
Danju trče, a noću me krase.
Pare nema, kriza raste,
Od kredita, niko da me spase.*

I tu je kraj.

Voz je i dalje tiho šumeo kroz daleku sibirsku tajgu ka Japankama.

Neizostavano besmislen boravak u Japanu

Ledena i crna noć. Brod se ljuljao kao kolevka na ludim talasima Japanskog mora. Svi su bili mokri do gole kože. Imali su dosta posla da održe barku na vodi. Sve jedno, ujutru su pristali u neku malu ribarsku luku na Hokaidu.

Aiša iskoči iz barke pošto se oprostila od posade i uhvati neki auto da je prebaci do mesta Šibetsu, odakle će ekspresom dalje na jug.

Usput svrati u bakalnicu i kupi tetka Tili veliki crni dijamant iz Južne Afrike koji ovde dobro uspevaju, spakova ga i posla poštom direktno u domovinu.

- Bogati Japanci, mislila je Aiša. Kako dobro žive. Super im je. Još malo pa će da ušiju i koljege.

Nije srela ni Tošira, ni samuraje, ni Kavasakija. Ali je srela dve male žute kako cupkaju u mestu ispred kioska sa kokicama pevajući:

わたしわあなたのすきでs (*Watashi wa anata no suki des*)

Gravitacija

Hitno je morala da ide sa ovog ostrva. Šušalo se da će da se zarati. Pošto se malo utegla, povuče ručicu užeta za vodu. Umesto da se začuje blagorodni zvuk vode, pod njom propade pod i ukaza se crni ambis, baš ko' u Americi. Jeza. Samo su je dobri refleksi spasili užasa. Zgrabi kanap koji je srećom izdrža. Zbog njene težine, konačno se začu dobro poznati zvuk vode i njoj laknu. Sada je trebalo da odluči šta da radi. Da li da sačeka nekoga da je skine sa konopca ili da se jednostavno spusti niz uže u ambis. Čekala je neko vreme dok su je ruke držala, a onda, ipak, reši da se klizne niz kanap. Tu joj je naročito pomoglo celishodno razmišljanje i zaključivanje. Dobro je poznato iz fizike da svaki ulaz ima i protivizlaz. Po toj zakonitosti će se i ona kretati jednako ubrzano po zakonu: $at = u$, pa će da uspori po zakonu: $-u = at$ minus pauze za kafu. Tako i uradi.

Čik pogodi gde sam?

Probudila se. Bila je vrućina i ništa se nije videlo od nekih sitnih mušica. Praktično, izgledalo je kao da je pomračenje meseca, ali kada se uzmu faktori koji dolaze, onda je to, ustvari, bio mrak. Nije ni sanjala da je srećno dopala u obećanu zemlju poznatu po dobrim insektima.

Obliznu suve i ispucale usne. Upita se kako se samo našla ovde. Sinu joj kroz glavu da je njen rođak jednom uplatio neko letovanje po južnim morima. Tamo su one braon gerle neoprostive. Ali šta ona ima s tim?

-Hmm!? Videćemo?

Izvuče se iz peska i oslušnu.

- Nešto ovde nije kako treba? Mnogo drugačije. Hmmm..!

Sve je bilo tiho, kao prošlost, ali ipak, neki zvuk jeste u njenim ušima. Šta je to? Sve je više zbunjena.

Možda je to taj čuveni zvuk tišine o kome su joj pričali.

Okolo, ništa. Ravno do u beskraj, crvena zemlja, tvrda i spržena suncem, za uvek i posle uvek.

Sviće polako.

- Vidi? Dan? Pa to nije skoro videla. Muvala se toliko već po nekom mraku, ovo je sada totalan šok za nju.

Oseti da je sunce jako, treba se pokrenuti odavde.

Uputi se na jednu stranu. Nije bilo daleko kada ugledala manju naseobinu u daljini. Bila je to pumpa, nekoliko kuća okolo, prodavnica, dvorište puno starih alatki, poljoprivrednih. Sve je, u stvari, bilo ili barem izgledalo staro. Priđe bliže prodavnici. Pas iz dvorišta priđe ogradi da bolje onjuši stranca. Iza njega dve lame nešto pasu, pevac i nekoliko kokoški, srećnik, bigamista. Ali svuda je mir i ta tišina.

Pa ne baš uvek. Odjednom se oglasi neka ptica pjevica: ko ko ko ko ko ko ko...

Siva, ali krupna, sa glavom, posebno velikom.

- Bila bi dobra za večeru, pomisli, gladno.

Reši da uđe i vidi šta će da joj se desi u toj potpuno tihoj prodavnici.

Iznad vrata pisalo je:

Artur River Deli

Ispe se uz tri kamena stepenika i uđe.

Nikoga iza pulta. Osvrnu se okolo. Oseti se odjednom lako i opušteno. Samo što nije rekla: *Ooo, ma jel je moguće?* Ali to joj je samo prostrujalo kroz glavu. Pade joj napamet, bolje to nego metak, ha!

Unutrašnjost te radnjice je bila pravi kalejdoskop rariteta i starina. Desno od nje drveni sto sa stolicama i onim čuvenim kockastim čaršavom koji je stolicama bio u kafani Top i koji su nove ne-komunističke vlasti zabranile, pocepale, srušile.

Na stolu nekoliko posudica od porcelana za čaj, šećer, okolo skromne drvene police, vidi se od pre 100 godina, čisto drvo, ručni rad. Prepune sitnica iz prošlosti i sadašnjosti, sve u odličnom stanju, negovano i uredno. Razni servisi, tacne i tanjirići sa neverovatnim slikama ili ornametima, sve keramika, pa lutke od prirodnih materijala, koje verovatno neka žena iz sela izrađuje zato što voli, sve su različite, opet sve u bojama.....

Mnogo toga.

-Šta se to dešava meni??

Prozori, omanji, sa krstastim lajsnama za staklo, zastrti su šarenim zavesama, pažljivo povezanim sa strane, onako kako se ljudima najviše sviđa.

Ispred je pult prekriven potrepštinama koje se obično nalaze na takvim mestima, namirnice, namirnice, cigare i duvani, obavezne žvake i bombone, keksi...

Iza pulta opet drvene police, opet potrepštine koje se troše.

I ono što je uhvatilo njeno oko je... nešto toplo tamo u vitrini. Za jelo.

Nije se pomerila tih par minuta. Bila je zatečena prvi put posle toliko vremena.

-Šta se to dešava meni??

- Dobro jutro! Kako mogu da budem na usluzi, mlada damo? Reče dućandžija izlazeći nege od pozadi.

Čičica, osrednjih godina sa brkovima i smeškom na licu, vidi se da je srećan. Nije bogat, ali je srećan. To ju je odmah oborilo s nogu. Kada je to zadnji put videla.

-Šta se to dešava meni??

Nekoliko trenutaka joj uze da se probudi iz tog sna i spusti na tlo.

- Dobro jutro. Mmm... Mnogo vam je lepa ova radnja.

Nije mogla a da mu to ne kaže kao prvo od onog što je mogla da mu kaže kao prvo.

Treba naznačiti čitaocu da *kao prvo*, što ona uvek kaže u takvim trenucima, je: *...šta ima da se jede?*

- Zaista sam oduševljena ovim vašim kutkom.

Čovek je očito bio vrlo hepi i ponosan na njegov mali raj.

- Imate li nešto za jelo?

- Imamo, evo ovo, ovde u vitrini, a pravimo sendvič u pogači, jaja i slanina. Aiša nije znala jer je prvi put ovde, a da je znala rekla bi: Auuuuuuuuu...!

- Dajte mi dva, molim vas.

- Dva? Sendviči su poveći, možda jedan?

Čiča očito nije znao s kim ima posla.

- Ne, ne. Dva će biti u redu.

On se nasmeja.

- Neko piće?

- Čaj, dok čekam. Mogu li ovde da sednem?

- Svakako.

Za malo, donese joj čajnik sa onim čajem koji ona najviše voli, to jest, čaj, ne nana, ne kamilica, ne kantarion, ne majčina dušica, ne. Čaj.

Dobila je čaj. Posle toliko godina. Ima boga!

Aiša je razgledala i razgledala i razgledala taj mali muzej.

- Zašto me deda nije vodio ovde, upita se u sebi? Taj je većito bogoradio što je bio ovde neko vreme.

Seti se i one babine: *lud čovek, gotova robija*.

Stižu sendviči.

Zaista su obilni... te pogačice su... zaista... obimne.

Ona nije mogla, a da ne pusti suzu.

Ah, ta glad!

- Hoćete nešto da popijete?

- Nikad slatko posle slanog.

Dragi gledaoci. Odakle nam je poznata ta rečenica???

Pa navali na klop.

Ako neko nije voleo slaninu u jaja, to je bila ona.

Ako sada kažemo da je ona posle prvog ugriza pala u nesvest, zaključujemo da je to bila hrana.

Mnogo je priča oko tih sendviča iz *Artur River* mesta napisao deda. Ali da se ne prejedemo.

Aiša je jela, jela i jela i sve je zbrisala, vrlo brzo, na zaprepašćenje dućandžije koji je definitivno zatečen.

Kada je konačno završila, ovaj je upita.

- Gospođice. Jednom, veoma davno, video sam nešto slično. Možda pre 50 godina, tako nešto. Gospodin je uradio isto to i na isti način kao vi. *Rings a bell?*

- Mislim da znam o kome se radi, odgovori ona lupkajući se po stomaku rukom. Deda.

Časkali su neko vreme. Objasnio joj je gde treba da ide. Bus staje na ovoj pumpi.

Pozdrav, i ona se ukrca na bus za P...

Razmišljala je dugo o ovom susretu na planeti Zemlji. Vrlo dugo. Pade joj na pamet, pa možda ovo uopšte nije planeta Zemlja. Kako joj to nije odmah palo na pamet?

Seti se onih učmalih lica tamo kući, na autobuskoj stanici, u prodavnici, u apoteci, u pekari, na pijaci. Lica koja ni najmasniji vic nije mogao da odledi a kamo li da izvuče reč iz njih.

- Definitivno, ovo nije planeta zemlja- reče glasno kako bi ubedila sebe u tu neistinu.

Poče da se pita gde je ona, u stvari, pala??

Mora da sazna gde je. Najbolja je statistika. Analiziraće nekoliko slučajeva, pa šta bude.

Analiza Br. 1

Stigla je u grad.

Sa autobuske stanice, gde nije bilo gomile izmorenih lica, uputi se okolo. Vidi tamo neku biblioteku. A tamo, do nje, neki muzej. Super. Tu možda može da dobije posao kao eksponat. Makar i dva dana u nedelji.

U centru grada ima samo jedna visoka i šiljata zgrada od 40 spratova. Vidi se

Analiza Br. 3

Ministarstvo Prosvete, Konkurs

U Ministarstvu Pravde sve je bilo u potpunom haosu. U foajeu gužva, jurnjava, sastanci, komunikacije su bile zatajile, samo su prislušne sprave besprekorno funkcionisale.

Nju kao da niko nije primećivao, pomalo se osećala kao stranac.

Ali, varala se. Sasvim suprotno. Ona još nije znala da je još na ulazu primećena i praćena.

Taman je prišla recepciji da upita gde se nalazi kad iznenada joj priđe ministar za unutrašnje poslove i zamoli je da mu na brzinu sastavi konkursni oglas za novog direktora Ministarstva za kulturu i šire.

- Hitno je, reče, a nemaju ni jednog drugog pismenog pri ruci, pa ako bi, eto...

- *Dear Miss Aisha, can you please?*

- *All right old man. This is your lucky day. You buy lunch.*

- OK, daj mi pero. Sede u ćošak pored sekretarice i napisa:

**SENIOR EXECUTIVE POSITION
CHIEF EXECUTIVE OFFICER**

**MINISTRY FOR CULTURE AND THE ARTS
SPECIAL 4**

\$231,000 or \$254,000

Applications are sought from women and men for this strategic policy and co-ordination role for Culture and Arts in WA.

The Organisation: The new Ministry for Culture and the Arts will be established on 1 June 1997. The Ministry will combine the following agencies: Arts WA, The Library and Information services of WA, The Western Australian Museum, The Perth Theatre Trust and Screenwest. Legislation to amend the current Arts Authorities Acts is expected to go to Parliament during the 1997 Spring session.

The Ministry's goal will be to enrich West Australian community by providing and promoting world class arts, culture, natural science, library and information services and support for related industries.

The cultural sector is one of the fastest growing industries in the State with annual employment of around 19,000, annual economic activity of \$1.7 billion and average domestic expenditure of 925 million.

The Position: The Chief Executive Officer position titled Director General, will co-ordinate policy development and strategic planning across the Ministry and be responsible for all Ministry advice to the Minister. The position will have a leading role in ensuring world class culture and arts services are provided to the West Australian community. It will also ensure the existence of, and support appropriate mechanisms and community consultation across the key elements of the Arts portfolio, including co-ordination of advisory and policy development processes involving statutory boards and committees.

One of the first major tasks of Director General will be to manage the changes and put in place new operating structure and support services for the Ministry.

The Person: In the context of the Department's functions and objectives the successful applicant will have highly developed skills and demonstrated ability in the following: leadership capabilities to generate a relevant vision for the agency and influence shared ownership of agency goals; demonstrate ability to create a co-operative agency executive team; extensive experience in resource management negotiating human, financial, physical, technological and information resources to ensure the provision for high quality

services and address strategic needs as well as putting in place evaluative mechanisms to improve performance; extensive experience in high level policy development, working with complex institutional and stakeholders arrangements; proven record of promoting a customer service ethos by ensuring that services provided by or for the organisation meet identified customer needs; and demonstrated appropriate work perspective, in particular personal accountability, integrity and sound judgement.

The successful applicant will also be able to demonstrate the ability to; seek and accept opportunities; build and maintain relationships; and engage in self-development.

Evidence of competence in the above areas could include (in addition to other evidence) a relevant tertiary qualification; an extensive knowledge of contemporary issues in at least one of the following areas: creative and performing arts; community arts; museums; film and television; library and information services; arts venue management; and a good working knowledge of at least one other area.

Location: Perth, Western Australia

Remuneration and Term: A remuneration package value of around \$131,00 or \$154,000 (based on permanent or contract appointment) may be negotiated with the term of appointment being up to five years.

For a comprehensive information package, including the full selection criteria, please telephone Ms Sue Morrissey on (08) 9270-6604. For other confidential enquires please contact Mr Brian Boylen on (08) 9270-6603.

Applications for the position stating full details of experience and qualifications addressing each of the selection criteria should be marked confidential and forward to: Commissioner for Public Sector Standards, Attention: Mr Brian Boylen, 26th floor, 140 St. George's Terrace, Perth WA 6000.

Closing date: 5pm Tuesday 10 June 1997.

- Evo šefe. Zadovoljan?

Šef je bio prezadovoljan iako nije baš sve razumeo, ali poklonu se zubi ne gledaju, naročito ako je poklon u vidu konja.

- Nisam saznala gde sam. Zbrziše me sa pisanjem. Ma kada bih samo znala gde im je taj grad i taj muzej. Možda bih ja mogla da se prijavim. Plata i nije neka, ali, idem dalje.

- *Uno momento porfavor!*
Mmmmm... večeras u 21.32h. Na doku 5.

- Hvala, dve karte molim. Prvi red. Rekli su mi, također, da imate i dobre cigare. Nešto ispod stola. Pa ko velim...

Red se okreće i pogleda je koso. Ne odvajajući oči od nje, otvori fijoku i izvadi pištolj. Iz kaputa izvadi neobično dugu lulu, zapali je onim pištoljem i ponovo se zavalj u fotelju.

Dva molera prođu kroz sobu noseći kante i diskretno se nakloniše Aiši koja samo čvrsto prekrsti noge. Red ništa ne reče, samo joj nasu vina i ponudi tu cigaru što je tražila. Ona dobro dočeka.

Aiša oseti toplotu od vina, pa svuče bluzu i ostade u poluprovodnoj majici bez

Slučaj Br. 8

Povratak

Veče je. Luka je tiha, more mirno.

Ukratko, njegova kuća je na nekom okruglom jezeru, skoro u centru grada. Po slikama se vidi da je to bio lep kraj pre nego što su izgradili grad. Sada je ovde super. Beda i nemaština su suzbijene, a i vlast dobro stoji. Samo ne treba da se druže sa onim siromašnim narodom. Oni su svi zbunjeni, rekla bi baba Ruža. Aboridžine više ne drže. Sve su ih pustili u prirodu, osim par muzejskih primeraka koje, zbog oskudice u prostoru, drže u vrtu. Svašta sam još videla, ali da te ne gnjavim. Znam da ti se spava.

Aiša se zamisli i proba drugi stil.

Ali nije sve tako crno. Ima tu i veselih ljudi. U cirkusu, dolaze redovno. Ej, ako vidiš direktora banke, reci mu da bi ovde tek napravio kintu.

Slučaj Br. 9

Miš na brodu

Ona naglo ostavi pisanje, skoči i uhvati miša, koji se tajno kretao po zidu, kako ne bi bio opažen. Ali, Aiša je bila stari špijun za miševe. Zgrabila ga je kao mačka i upita:

- A šta sada? Ili, a sada šta? Ne sećam se više, a.

Miš zacijuka jedno pred njenim čelično crnim pogledom i samo zatvori oči. Ona otvori prozor i pruži ruku sa životinjom kroz njega u hladnu noć.

- Hladno je, zima, vetar, nevreme, a ti sam u velikom crnom okeanu. Talasi kao planine oko tebe. Sa svakim novim talasom misliš, kraj je, plašila je Aiša miša.

Miš je već bio sleđen, bez nade u bolji život.

Strašno je fijkalo te noći oko broda. Svi su miševi napustili lađu, odavno, osim ovog koji je zakasnio zbog halapljivosti.

- Strašni mučitelj je došao, mislio je miš u početku. Strašna Aiša. Ona je bila nadaleko poznata u mišjem svetu kao strah i trepet. Neki miševi u primitivnim narodima je smatraju božanstvom. Imaju njen spomenik, kako polugola trči noću iz WC-a dok je kišilo u onoj ulici u Francuskoj.

Miševi iz Japana su je zvali *Zla Aiša-san*, a oni iz Darkvuda *Duh koji jede*.

Ona uvuče miša unutra i stavi ga za pojas. Neka se nađe. To mu je bila nagrada posle užasa. Igrala je ona tu igru. Zna.

I naš se miš uvali u topli stomak i zaspao, kao novorođenče.

Ona se vrati na pismo i završi ga rečima:

Eto, ćao seka Perso.

Voli te Iša

Drugo pismo napisala teča Mirku.

Zdravo tečo,

Još si živ, čujem. Milo mi je da si pri sebi. Nisi ti tako slab kao što izgledaš. Izguraćeš ti još godinu, dve. Nego, čitaj ovo dole. Ako uspeš da razumeš o čemu je reč, ima nade za tebe.

*Traka stade i svetla se ugasiše. U bioskopu je opet nestala struja. A taman (ne Ataman) se lepo zagledala u "Avanture Svetlane Prelepe". Bi joj krivo, ali se već bila naučila da se pitanja na putu ne postavljaju. Neka pitanja mogu da te zavuku na neki dalek izgubljen put sa koga nikako da se vratiš. Takve, koji putuju trajno, zovu **izgubljeni**.*

Na primer, drug Ćana, pa Ivče, pa biznismen Eve.

- Crno, zar ne, seti se samo čika zubarevog obećanja.

Ćao stari. Razmišljaj dok još imaš čim.

Hepi Koka, pismo iz Brazila

Negde oko ponoći neko zakuca na obližnji zid i probudi je iz najslađeg sna. A baš je sanjala krokodile kako se snalaze za hranu po ulicama nekog grada u kome su svi govorili nekim čudnim jezikom na engleskom.

Bio je poštar.

U tom mrklom raku Aiša napipa poštarevu ruku sa pismom i istrže ga ostavljajući mu 5 para kao napojnicu za revno obavljen zadatak. Ovaj se veselo izgubi zviždeći poznatu ariju iz opere *Prljavi Radovan* koja je išla ovako:

*La la la, la, la la la la la,
La, la la la ,, la la lalal l'a
Lal la la, la la, la, lal la la la ll
La la la la la, la la , la la.
Rado, rado, vane*

Šifrovano pismo. Iz Komiteta za nezbinute majke bez dece i ostalu humanitarnu pomoć, iz Pakistanske ambasade lično. Hitno da se javi u mesnu kancerlariju zbog važnog posla u vezi sa realizacijom plana zaprašivanja živine.

Upali svoju lampu za hitne slučajeve i iznenadi se čitkom rukopisu. Ipak reši da dešifruje zagonetni tekst upakovan u sledećoj formi:

Draga Ko-ko,

1994.

Pošto smo svi dobro, da pređem na stvar.

Juče sam se vratio iz Brazila sa službenog puta. Bilo je ludo. Delao sam sa Indiosima, muvao po Amazoniji, splavarao po Parani. Rodžer, Rodžer. Video sam svakakvih čuda, od pape do anakonde.

Anakonda je dobro, prehladila se malo. Papa... opet se zagubio u vrtiću.

Ovih dana se spremam za turu po Kanadi, Rivijeri i Sibiru. Lično će nas pratiti princ Sihanuk i Dalaj Lama XIII, a možda i XIV. Otvorili smo predstavništva u Nepal, Parizu, Karibima i u Bosni bolan.

Drug Klaus je sada predsednik Svetske banke i monetarnog Fonda. Rodžer, Rodžer. Kakav uspon! Sve mu ide od ruke. Alah der Rodžer mu paša ben vazelin.

Za Mariju znam da je pošla majčinim stopama. Muva se po Švajcarskoj i Austriji, skijaški tereni, sve krem i bes okolo. Krvavo je prošla. Ide na olimpijadu u Kinu. Uznappedovalo dete, pravi šećer.

O.K. Vratimo se realnosti.

Kada ideš za Njujork? Znaš, ja ću biti tamo 30. i 31. Februara, pa bismo se mogli videti na Koni Ajlendu. Imaju dobre konjske trke. Obavezno dobiješ po nešto?! Hoćeš li i ti dovesti svog konja? Baš bih voleo da vidim šta je Bane od njega napravio. Mora da je lud. Jadan konj.

Nego, čujem da Boban krstari po Grčkoj. Radi sa Grki i biznis mu je pravi bummm. Poruči mu da počne da uči grčki. Onazis mi se žalio neki dan na njegov slab akcenat na ΣΩ.

Inače dobro da si se javila. Gaga ti sprema "brojeve". Kaže mi usput:

- Ta Nata je neotkriveni talenat. Svetski uspeh. Postaće najuspešnija žena godine Vidre.

Nećeš imati problema ni sa zdravljem, ni sa poslom. Živećeš dugo i srećno okružena porodicom, toplinom i nežnošću. Vremenom će dobiti i nadimak "Hrabra Koka". "Times" i "Life" će se grabiti za njene slike. Neviđeno još od Vijetnama.

Ej bejb, jesi li čula novi rep, "go to the bum".

Kako, inače, vaše preduzeće "Kod Baneta"? Opasno djelate, ne?

Za gospođu Dobrilu iz Prve Nacionalne Banke da i ne pitam!!

Videh je sinoć u dnevniku, objavili su:

"Gospođa Dobrila je danas doputovala u Pariz na otvaranje modne revije Koko Šrapnell. Tu će provesti dve nedelje, sve do odlaska u Rio na karneval gde će ga, maskirana u bananu, svečano zatvoriti do sledeće zime".

Opasna zverka, vidi se.

I za deda Baneta sam čuo novi vic. Kažu, prestao da pije. Ali mu zato novi biznis "Kod pijanog Baneta" cveta. Onaj drugi, sa konjima je prepisao Nataši.

Super si se snašla Nato.

Tvoju mamu Svetlanu da pomenem. Video sam kada je otišla sa diplomatskom misijom u Kairo i to je sve. Sjajno izgleda, boga mi. Rodžer. Visoka štikla, čarape sa šavom, crvena suknja i lisica oko vrata, a kapa!!! Sva okrugla, pa veo preko očiju što samo trpkaju. Moj direktor banke mi kaže, sjajna riba, majke mi. Elem, upoznaću ih jednom.

Ćao, vidimo se na Kamčatki iduće nedelje,

slobodata na narot.

Vole vas

Los Lobos

Aiša dešifrova poruku i shvati da joj je poštar uručio pogrešno pismo. Bilo je očito da je pismo namenjeno tajnom agentu 0,0692 i odnosilo se na marketing i propagandu. Reši da sačeka bolju priliku, pa se brže-bolje vrati u san pre nego se sasvim razbudi.

Ostatak noći je provela ni sama ne znajući kako obzirom da je bio potpuno mrkli mrak, prst se nije mogao videti ni na puškomet, a ona je spavala čvrstim snom vernika koji nije išao u crkvu ali je verovao da će lopovi jednom dolijati, pa makar bio i sama carica Marica, pardon, oh, da.

Školska klupa

- Ko nije na času, povika učiteljica.

Ona se trže iz sna.

- Znači, tu sam, na vreme.

Sedela je u zadnjoj klupi i sve je prošlo bez pitanja. Tog jutra je imala pismeni zadatak iz anatomije, važan ispit koji nije smela da propusti.

Tema je već bila ispisana na tabli krupnim slovima:

Majmun, o zar se i to može.

Ispod je bio nacrtan veliki majmun sa flašom u jednoj i šišarkom u drugoj ruci. Bio je već prilično pijan, a nosio je veliku belu majicu sa zvučnim natpisom, *čovjek, to sam ja!*.

Na drugoj tabli bio je nacrtan čovek kako ludi i levo i desno, sav besan, sa mržnjom u očima i izbezumljeno bije jednog majmuna.

- Deco, reče učiteljica, treba svojim rečima da opišete kako i koliko je bio mukotrpan put ove životinje dok nije postala čovek. Ako se neko ne slaže sa drugom Darwinom, neka i to napiše. Tajnost je zagarantovana.

Rubin

U jednom bogatom kraju, na nekoj zelenoj padini, čuču zamak čuvenog profesora Klikiti-kla u kome živi sa svojom služinčadi što ga verno služiše, silom prilika. Bio je neizmerno bogat i imao je jednu veoma lepu kćer, Išu. Kćer Iša se izmetnula na majku i samo je maštala da se uda za nekog poštenog poljoprivrednika i ode od svog dosadnog i sebičnog oca Klikitija.

Klikiti je bio veoma bogat, zna se zašto. Ono o čemu se šaptalo po okrugu je neki čudotvorni dragulj.

U zamku je postojala dobro čuvana soba, zadnji krik tehnike, u sobi vitrina sa neobičnim draguljom. Na izgled, to je bio prelep primerak crvenog rubina, kao po dobrom starom običaju, ukraden.

Iša je bila zaintrigirana da sazna šta to nje otac tako ljubomorno krije. I jedne noći lepa Iša se kradom ušunjala u tu dobro čuvanu sobu. Nekim čudom mogla je da uđe bez aktiviranja silnih, malih marsovaca od sekuritata. Na piedestalu je bio veliki crveni rubin pokriven staklenim zvonom. U njemu kao neka figurica urađena, nejasno kako. Priđe blizu, vidi, neka minijaturna figura devojčice je zarobljena u tom rubinu i kao da nešto stalno priča. Ona podiže zvono sa dragulja i čudo se desi! Sasvim jasno, čuje je kako priča (7 stars):

...Čuveni i najmoćni vladar sveta, Rašid el Prašid the Great, ima zaslužen poštovanje čak i od onih gorih od najgorih zlih umova.

Svuda je dobrodošao, i kod vernika i kod nevernika, ujedinitelj, bez zapisa u poznatoj istoriji.

Rašid ima kćer Eki. Eki je najmladja od sve dece, pravi biser, "perla piu rara".

Prava čigra, brza uma i pokreta, mesto je ne drži, ne zna za strah, svi je obožavaju, glupi i pametni, ružni i zgodni, bogati i oni manje bogati, ceo svet u jednom biću.

I Ara Ko, opaka vračara, ima samo lepu reč za nju. Kaže jednom: ona je moja ljubimica. Jedino normalno stvorenje medj vama, ružnim i opakim svetom.

Ali Eki se jednog dana ne vrati sa reke. Rašid ode do reke, sede na obalu, odjednom oslepe od bola i nestade u mraku iz koga ga više ništa, ama baš ništa, ne povрати.

A na nebu se pojaviše 7 novih zvezda da se Eki ime nikada ne zaboravi.

To je Išu te prve noći toliko zateklo da se uplaši, pa brzo spusti zvono i uteče nazad u svoje odaje.

Kasnije bi opet posećivala dragulj, kada je otac bio na službenom putu.

Taj kamen je imao neku priču iza sebe. Navodno, u njemu je zatvorena ta neobična figura koja neprestano priča neke događaje. Ne zna se od kada je priča počela i koliko dugo će trajati, ali otkad je dragulj pronađen, pre 79 godina, figura ne zaklapa. Priča danju i noću. Sadržaj priča je raznovrstan, obuhvata razne epohe, oblast, tematiku, itd.

Ali, ono što je najzanimljivije je činjenica da je tok priče tako misteriozno satkan da je priči nemoguće ustanoviti kraj ili početak. Bolje rečeno, svaki trenutak je početak nove i kraj prethodne priče.

Priča će namernom slušaocu, od "uključenja", pa do trenutka "isključenja", uvek zvučati kompletno i logično. Neverovatno!

Kako je to moguće?

Mnogi su "znanstvenici" pokušali da raskrinkaju "prevaru" i dokažu da su oni, ipak, neprevaziđeni pisci istorije, naročito one zapadne, što "krivlje". Odslušavali bi veći ili manji komad priče (rekord je bio 149 sati, 31 minut i 43 sekunde, po čuvenom Ginisu koji je uzgred sva vesla odavno posisao), zapišu ga i zatim pokušaju da razbiju u manje logične celine.

Pobalo sa i sa varijantom "ubacivanja" pomoćnog slušača B, negde između "početka" i "kraja" sekcije koju sluša glavni slušač A po sistemu, niz (b) je deo niza (a).

Rezultat: nula. Svakom od njih je njihov deo bio baš potpuno kompletan.

Pokušaj sa magnetofonom nije uspeo. Jedino što se moglo razaznati na traci bilo je sssssssssssss.....j... se!

I tako. Digli su ruke na insistiranje privremenog vlasnika, koji je za uzvrat pablikovao odlomke, interesantne za široku masu potrošača. Obogatio se Mrgud od radoznalaca.

Išu je otac samo jednom odveo da vidi to čudo, ne znajući da ona već zna.

Kakvo iznenađenje od njega, mislila je. Ali je tu posetu i priču zapamtila zato što je bila vrlo značajna i memorabilna. Kao neka poezija. Bila je fascinirana (*Do Do Man*).

Vidiš, vidiš, tamo, ti stojiš, sam i slep, danas, sutra, prekosutra, izigran.

A ti čekaš, da okreneš list, sav u oblacima, sićušan, do kostiju mokar, da koristiš vreme.

Unutra, mrak, ti, iza meseca.

Ti brineš, kažu ti da budeš, kroz suze, vidiš, Laž, Boga, Polako, rugaju ti se.

*Ko se usudi, da pljačka i plaši, da skida zvezde, i ruši stene, Nesreća, mrkli mrak.
Ko se usudjuje da se budi na zemlji, Prepunoj snova, duha i zvuka, slobodna.*

*Mi.
Ja i ti.*

Znalo se da je rubin pronašla prababa, ostavila ga je unuku, a iz dotične familije je nestao između dva rata da bi se 1953. godine pojavio na opisanom mestu u Engleskoj.

Nije bilo čudo. Taj unuk nije umeo ništa korisno da radi, pričalo se za njega. "Daj slepcu kobasicu, i ona mu kriva", bio ga je glas. Nije za njega ništa, govorili su. Uzorni sin Lupen. Otišao da se leči, pa izgubio kamen. Prevarili ga drugovi, a on mali.

Tužna je to priča, pa da se vratimo rubinu.

Došla je godina da kamen promeni vlasnika. Jedna spoboda, nazovimo ga: Agent X, namerna da kamen prebaci na "sigurno" mesto, krenula je čuvenim vozom Istanbul-Beograd-Pariz-London, sa ciljem ostvarenja pomenute namere.

Mala Krsna. Voz stade. Noć je bila mračna i pro hladna, kraj novembra, jesen u ovim krajevima, pravo vreme i atmosfera. X je obožavao takvo vreme.

Lokomotiva je šištalala tiho dok su se neka službena lica dovikivala napred. Malo posle, voz krenu i u tom trenutku neka crna figura uskoči u vagon-restoran, nazovimo ga: Agent Š. Naš junak Agent "X", sve je video, pa se i on uputi ka restoranu na piće. Uđe, uze espresso i osmotri prisutne goste. Onaj neznamac Š je sedeo za šankom i pio vrući čaj. Kada je završio piće, izađe na isti način na koji je ušao i nestade u noć. Agentu X se činilo da se onaj malo ugruvao pri izlasku jer kao da je čuo, Jaoooo!

- Dobro je, nije špijun, pomisli on i ispi kafu. Ostajem pri planu. Raskomoti se i naruči duplu ljutu iako nije voleo da pije.

Sa radija je dopirala neka brazilska muzika, Miranda S, čuvena pevačica 30-ih i 40-ih godina, pevala je Sibone, tako nešto. Čudo od deteta, dok se nije udala. Agent X se seti Slavčeta i bi mu sve jasno.

- Pa da, kako se nisam pre setio! Izvuče iz džepa ukrštaljku i ispuni poslednju liniju koja je odgovarala na pitanje: Muzički instrument, počinje na Harm...

On sa olakšanjem napisa, "*Harmunika*".

Nakon te komplikovane ukrštaljke, Agent X je morao je da se okrepi. Ode da spava mirne savesti.

Prekosutra uveče, oko 11 sati, stigoše u kraj pun bogatih kuća, kako samo to priliči. Naravno, tu je bila već pomenuta zgrada sa rubinom, cilj našeg junaka X. Lagano iskoči iz voza na mekanu travu i neprimetno se privuče ogradi zamka. Preskoči je i uputi se ka zgradi u kojoj su sva svetla bila pogašena. Uzvera se uz

puzavicu do prvog sprata i otvori prozor nekom spravicom. Čak, čulo se samo i on uđe u rubinom obasjanu prostoriju. Kamen je bio dobre boje, iskrio je i prosipao svetlost kroz prostoriju u neuobičajenim fazama, sa frekvencijom od 43999235468,561MHz sličnu polarnoj svetlosti, samo boje trule višnje. Naravno, prostorija je bila puna raznih alarma i klopki; zraci smrti, projektili, otrovni gasovi i strelice, njihala strave, radioaktivni zraci itd, itd. Rođak X je odmah prepoznao sistem; Australac. Dragulj, okružen i opkoljen alarmima, i čim kreneš... au au au au au au... Ustvari, ne moraš ni da kreneš. Au au au au au, radi i bez toga. Mnogo pametan alarm.

Oni su poznati po alarmima. Ceo komšiluk su u stanju da jebu godinama ne bi li dokazali da su baš rođeni za to. Zna se da će srećne komšije odmah da dotrče i počnu da brane gazdino, mukom stečeno, bogatstvo. Dobar čovek, pričalo se kasnije.

Ali, agent X je znao da se nosi sa takvima. Izvadi 2 kuglice i baci ih na dva kraja sobe. Ove se razbiše i gust dim pokulja iz njih.

Alarmi se zbuniše, počеше da kašlju i... stadoše. Nisu mogli da prepoznaju ni prst pred okom. Jer u tim krajevima dim još nije bio otkriven, niti je naučno potvrđen pa ga nisu ni uprogramirali u alarm. Kada se dim razide, agent X priđe vitrini sa rubinom i osmotri ga. Figura je nešto pričala uz povremenu gestikulaciju. Bila je dobra riba, obučena u prozirni donji veš, sva mekana, prava poslastica. Čim X podiže stakleno zvono iznad lepe figurice, začu se magičan glas kome X nije mogao da se nada ni u najneverovatnijem snu. Sede na dupe i poslušaju:

Priča o mišu

*Stari grad iz boljih vremena, neko predgradje, ne za bogate,
nahereni kućerci.*

*Kiša. Oluja. Ne pamti se skoro takva. Sve što se kreće sklonilo se
negde ne bi li preživeli poptop, redak jedan.*

*Svi, osim jednog... miša. Mali, minijaturan, bez kuće i kućišta, on se
provlači ispod streha, mokr do gole kože, ni ljut ni veseo, sve su mu
stvari iste u ovom trenutku, kada je vreme stalo a nevreme tek
dolazi. Luta sokacima i uskim ulicama, zastane tu i tamo, vetar
besno šiba, sa svih strana stižu udarci, njuška mu podrhtava od
hladnoće. Ali, on se ne žali. Navikao se na strance već, ništa dobro i
ne očekuje, odavno.*

*Onda stane ispod nekog mosta, šćućuri se uz jednu praznu kutiju od
sardine i tu čeka kraj vremena.*

*Više se neće plašiti mačke sa kojom se tako lepo igrao u detinjstvu,
priseti se. To sećanje ga greje, svetla slika, neka toplina, nasmeši se*

*sam u sebi. Kada bi samo mogao da ima tu sliku stalno pred očima.
Ali i ona bleedi pred navalama vetra i vode. I nje nema više, mačke.
Od kada su neki stvorovi došli da vežbaju.
Nije više gladan.*

X se trgnu. Priča ga je zatekla nespremno.
Pažljivo stavi dragulj u džep. Mala odmah začuta. Bojala se mraka.
Osetio je neodoljivu atrakciju ka toj figuri. Je li zbog priče? Šta je to? Šta se to
dešava sa njim?
Ta figurica? Kako? Šta?
Ali on ne bi bio tajni Agent X kada ne bi znao da se brzo pribere i reaguje.
Vreme je da krene.
Pozva taksi, ostavi 50 penija za uslugu, i brzo se izgubi iz prostorije i imanja.
Baš kad je sišao sa ograde, naiđe taksi i on se udbno smesti unutra.
- Pariz, reče strogo vozaču, dok je rukom opipavao dragulj. Super je.

Iz Pariza se Agent X prebacio tajnim kanalima na oslobođenu teritoriju odakle
su stranci i petokolonaši već bili proterani. Naročito petokolonaši. Dok su
prolazili hladne Alpe, kupi novine u nekom selu i pogleda naslovnu stranu:

*"Nestao čuveni dragulj, gomila para, dva Rols-Rojsa,
telefon i vojne tajne od neprocenjive istorijske vrednosti".*

pisao je "Sunday Times".

- Hulja, promrlja X.

*"Saveznici su odmah shvatili da je to Sadam koji se već
nekoliko dana nije pojavljivao kod kuće.
Zato su odmah izbombardovali Sadamovce uz minimalne
žrtve".*

javlja je "Paris Match".

*"Kobna zabluda je otkrivena. Nije Sadam, nego Homeini.
Krije se negde u planinama već nekoliko godina, a to znači
samo jedno. On je.
Zato je Zair odmah izbombardovan i isporučena im je
humanitarna pomoć namenjena Bosancima u
inostranstvu".*

pisao je provereni "Times".

"Herald Tribune" je oko 12 sati izneo pravu priču.

"To nije bio ni Huso, ni Haso. Nekoliko pingvina je primećeno u kraju i to je bio nepobitan dokaz. Bili su Eskimi, njih dvojica i još dva Laponca koji su to smislili i ostvarili na najpodliji način. Na mestu zločina su čak pronađena dva slova E i dva slova L. Čuvene poljske i planinske jedinice NATO pakta su odmah stupile u akciju i privele sve pingvine iz kraja.

- Baš su dobro informisani ovi iz štamparskog, reče Agent X. Moram ipak da prelistam "Pobedu".

Nestao čuveni dragulj poznatog milionera Klikiti Klaka. Neutešna je njegova kćer Iša koja je izgubila moć govora. Klikiti nudi veliku nagradu za onoga ko omogući povratak dragulja vlasniku. Kćer Iša je također uključena uz nagradu, ako treba.

X odmah okrenu telefon i pozva Klikitija.

- Kliki. Ovde X. Nemaš mnogo vremena. Odlazim na odmor. Duži. Ako želiš da učestvuješ na olimpijadi, odmah mi pošalji kćer i 2000 dinara ako želiš dragulj.

- Oh, tajni Agentu X, nemoj da me upropastiš. Jel može samo kćer, nemam pare, očiju mi.

- Ni govora. Ali učiniću ti ustupak. Kćer i 800 dinara.

- Dobro, ajde kćer i 200 dinara.

- Cicijo, ajde, može. Šalji mi je u Malu Krsnu, odmah! A novac da mi deponuješ u banku *LovuVol* na Kajman ostrvu, na račun 765-4916638234827745.

Sutradan, u 4.34 ujutru, mrkli mrak na stanici Male Krsne. Nigde nikoga. Voz se muči iz daljine, ali uspeva da se dovuče do stanice.

Iz poštanskog vagona izbacije neki veći sanduk na peron. Na njemu je pisalo:

Za Agentu X lično na ruke.

Ukoliko ruke lično nisu tamo, ostaviti sanduk na peronu.

X se pritaji. Voz ode. Osmotri ima li agenata sekuriteta oko. Oko pola sata kasnije začu da se neko muči u onom sanduku, lupa. X se ohrabri i skoči do sanduka.

Kada ga je otvorio, zaneme.

To je bila Iša, sva zgužvana od puta, ali u dobrom stanju. Ali nije to ono što ga je šokiralo.

Ona, prelepa kćer onog cicije, u stavri je bila ... preslikana figura iz dragulja.

On je ćutao, ona je ćutala. Dugo.

Polako, zagrlje se bez reči.

- Jesi li ti poljoprivrednik, upita lepota.
- Da, mila. Samo za tebe.
- Znala sam.

Dugo je svet polemisao gde je nestala mala Iša, ali... mi... znamo!
Svaka velika ljubav je zauvek.

PS

Sledećih dana vesti su bile pune nagađanja. "London Tajms" navodi:

*Čudesan Dragulj je vraćen čudaku Klikitiju, ali one lepote
od pričalice tamo više nema.
Ko može da dokuči tajne kosmosa, osim nas samih?*

Kristina Keler, verzija

- Bona sera sinjorina bona sera...

pevao je gondolijer u polju dok je kosio detelinu. Ali, Aiša se ne navuče na taj trik, već ode pravo u sud. Ušla je tiho i neprimetno i da joj mamuze nisu jako zveckale, niko je ne bi primetio. Taman se smestila u zadnji red kada se začu dobro poznati glas:

- James Oliver Twist. Da li ste ili ne u noći 14.7.36 bili prisutni raspravi sa Megi Hopkins u hotelskoj sobi broj 5 hotela Belvue?

- Ne, Vaša visosti.

- Da li ste tog istog popodneva bili u kasapskoj radnji i kupili veliki kasapski nož marke "Stainless Steel" kojim je dotična Kristina Keler seckala kupus za večeru, istoga dana?

- Ne, ne i ne, kažem vam. Ja nisam ubio svoju ženu, ja to nikad ne bih mogao da uradim. Pa zamislite samo. Ja i nož. Znam da to zvuči neubedljivo, ali ja sam još od malena voleo da jedem kiseli kupus seckan velikim nožem.

- A da li ste Jamese Fenimore Twiste iste noći, prurušeni u civila, posetili madam Želuzin koja je zatim otišla na Viktorija stanicu na piće sa starim znancima sa koledža, noseći Vaše dete u stomaku.

- Ne, družo sudija, moram Vas ispraviti. Mi smo prethodno izvadili dete da se ne muči po putu. Znate kako je to sa decom. Osetljivi smo, ne?

- Da li je to bilo vaše dete?

- A, ne. Pa ja sam potpuno sterilan. Iz higijenskih razloga, naravno.

- Da li ste Vi, James Bond Twiste istog dana, u 10^{37h} ušli u prodavnicu igračaka i kupili veliku vodenicu za meso koja je nađena u hotelskoj sobi broj 5, zajedno sa priborom za čišćenje i iz koje su samo cipele virile?

- Ne, kažem Vam. Ja nikada pre nisam video tu crvenu vodenicu sa inicijalima moje švalerke. To je samo nesrećna koincidencija.

Odbrana je ustala da protestvuje:

- Vaša Visosti, ako tužilac nema nikakvih opipljivijih dokaza osim vodenice, noža i cipela, molimo da se slučaj privede kraju.

- Primedba se uvažava, odgovori sudija. Ionako ste postali dosadni. Da li tužilac ima nešto još da doda?

Tužilac uze reč:

- Molim poštovanu porotu da pogleda ovaj film i sasluša reči pesme koja nedvosmisleno oslikava osmišljeni plan ovog okrutnog čoveka sa srcem deteta i rukama starca. Molim film!

Svi se u sali oraspoložiše, naročito porota koja je mnogo volela da gleda kaubojske filmove. Udobno se smestiše u fotelje. Svetlo se ugasi i u prijatnoj polutami začuše se zvuci muzike dok je išla špica.

*Sa okusom mora, sa okusom soli
Ja te spuštam u vodu, dok talasi zveče
Pa te beskrajno ljubim, sa okusom mora
Sa okusom soli, i okusom sna aaaaa,*

Na platnu se video princ Oliver kako bespomoćno ljubi polunagu plesačicu iz vodenice za meso, pre uključenja u struju dok je sunce bilo na zalasku.

Posle dužeg ljubljenja on ustade, otrese so i zapeva joj na uvo:

*Ono sve što znaš o meni
To je stvarno tako malo,
U dve reči sve bi stalo,
Kada pričala bi ti.*

*Jer ono sve što znaš o meni,
To i drugi ljudi znaju,
Što mi lovu nekad daju,
Il na pozdrav mahnu tek.*

*Neznam dal dan će doći,
Kad ćemo dugo šetati,
I dugo, dugo pričati
Jedno drugom sav, sav život tvoj.*

Javni tužilac ubaci preko mikrofona:

- A sada, obratite pažnju na sledeći tekst.

Par sa plaže se uputi ka staroj kući na obali, pope se na terasu i nali sebi piće. Princ Oliver ode do radija i uključi ga. Začuše se sledeći izdajnički zvuci božanstvene melodije:

*Raznesene valima i vetrom,
Tu su tople ruševine leta,
Na stolu novine još leže,
Sa nekim datumima jula,
Ničeg neeeeema, ničeg neeeeema,
Od tebe, od tebe, u njoj.*

Princ uze jedan plavi kikiriki sa stola i stavi ga u džepčić svojih kupaćih gaćica, popularnih u to vreme. Obično bi narod tu držao sitniš za plažu a po nekad i ključeve od garaže ili kikiriki.

Ostatak filma je govorio o njihovom zajedničkom životu, putovanjima po Africi, Aziji i Južnoj Americi gde su na Mato Grosu proveli lude mesece sa domorodcima i istraživali tajne prirodnačke medicine, te floru i faunu u tim krajevima. Bilo je tu izvanrednih snimaka sa pecanja na Amazonu gde su upecali rekordnu piranu od pola metra. Ova je zauzvrat imala u stomaku veliki dijamant, poznat po svom lekovitom dejstvu, naročito u siromašnijim krajevima sveta.

Tih par sati ludih avantura nije moglo zaslepeti tužioca i porotu, pred jutro on upali svetlo.

Svi se protegoše i dobro dočekaše toplu kafu što je kafe-kuvarica poslužila sa kolačićima.

Kada se malo okrepiše, svi pogledaše na optuženog James Oliver Coopera koji je blaženo spavao u svom kavezu.

- Vidite, viknu tužilac. Kriv je, kriv je. Zaspao je jer mu je cela priča poznata pa mu više nije interesantno. Na vešala sa njim!

Ta vika probudi sudiju, a i ostale u dvorani, pa se okrenu optuženom:

- Priznajete li sada da ste 14.7.36 bili u onoj sobi broj 5 i propustili gospođicu Meri kroz vodenicu za meso?

- Nisam, druže sudija, očiju mi. Mogu se zakunuti u svoju pokojnu tetku Katarinu koja je najbolji svedok moje iskrenosti.

- A zašto si onda spavao. Zašto! Pa kuću ćemo ti isprazniti ako ne priznaš.

Odbrana, uvek spremna kao po običaju, ustade i odvrati:

- Protestvujem! Ako tužilac nema ništa opipljivije, neka se slučaj privede kraju.

- Slažem se, reče sudija i obrati se poroti. Jeste li doneli verdikt?

Porota klimnu glavom i okupi se oko svog predsednika. Nešto su se domunđavali, a onda novčić letnu uvis. Glava, neko viknu i svi se radosno uzmuvaše. Predsednik uze reč:

- Posle dužeg i mučnog razmatranja činjenica, jednoglasno smo doneli odluku.

- Recite je, opet će sudija.

Predsednik uze papirić, odmota ga i reče:

- Druže sudija, naš odgovor je, ...MOŽDA.

U sali nasta graja, kape su letele i svi udariše u pesmu.

Tako se završio u istoriji čuveni slučaj Oliver - Keler koji je dugo ispunjavao novinske isečke po WC-ima i starim kućama na obalama raznih mora, a naročito našeg.

Aiša ustade, sveža i odmorna i pogleda na sat.

- Vreme je da idem kući, dosta ima da se ide. Ustade i četvoronoške prođe kroz mala vrata na dnu hodnika kako bi izbegla paparace. Neko joj je rekao da je taj izlaz baš za to.

Zid

Potpuni mrak. Svetlo nije bilo ispravno. Hladno, vlažno i... mrak. Znala je da ove posete uvek završe mračno. Ali baš koliko!?

Krenu ubrzano držeći se zida. Samo da se izvuče odavde, tu je krivina negde, pa na sunce. Bem ti paparace.

Ali te okuke nikako. Samo hladan zid i dalje, i dalje. Posle pola sata se umori i sede na hladan kameni pod da predahne i ispuši lulu mira.

Sada je već bila pred panikom. Srećom.

Reši da je bolje da se vrati. Da. Kako joj to nije palo napamet odmah. Podiže se i nazad.

Išla je, išla i išla, kao u onom vicu o plavuši. Ali nikako do vrata.

- Majn kamf! Pa zalutala sam. Kako je moguće? Držala sam se zida.

- U redu. Svaki hodnik mora da ima kraj. Idem, negde ću stići, ohrabri se ona ovom matematičom mudrošću.

Dugo je išla ovaj put.

Vrlo dugo je išla.

Išla je vrlo dugo ovaj put.

Ovaj put išla vrlo dugo je iako je sve vreme kišilo u ulici Bresta, Pariz, France.

Iznemogla ko kuće, leže na kameni pod. Hladno je bilo, opet sede uza taj beskrajni zid.

Ništa se nije dešavalo neko vreme. Sedela je dugo i opet... ništa.

U razmišljanju joj pade na pamet roman "*Na zapadu ništa novo*" od čuvenog opisivača I svetskog rata, drugarice Erih *Marije* Remark. Neko joj je pričao o tom piscu. Kako je samo bio vidovit. Sve je pogodio. Da onaj Gavrilu ne upuca onog lopova Ferdinanda u sred Sarajeva, verovatno ih se više niko ne bi ni sećao. Kakav odvratni svet, seti se ona i pljunu im na zastavu.

Upali šibicu koju joj je zubar iz Istambula dao da joj se nađe u hladnim trenucima. Napipa i onu kutijicu što ju je dao za dedu, pa reši da je pošalje prvom prilikom jer se činilo da će ovo da potraje.

Pošto se ogreja malo, pročita sedam izreka ugraviranih na kutijici ne bi li nešto naučila o hodnicima:

*Samo žedna životinja neće preko vode
Gladnom psu se zubi ne gledaju
Ne poklanjaj konja bez zuba
Poštuj bližnjega svoga ali ga drži vezanog*

*Slep kod očiju nije gluv
Glav bez očiju je tužan
Ljubi čim je nađeš a može i dve*

- Kakve mudrosti, oooo... Zapanji se Aiša. Predosećala je ona nešto slično, zna ona dedu, ali ne ovako jako.

Mrak je nastavio da se širi oko nje i ona upali još jednu šibicu, ovaj put za Gavrilu, Bog da mu dušu prosti, hteo je pola sveta da osvoji koliko je bio opasan, govorili su njegovi "drugovi" iz Rajha.

Šibica se ugasi i ona ustade da se malo zgreje. Skakala je preko konopca, igrala školice, eci peci pec, ti si mali zec, ti si mala veverica, eci peci pec, ringe, ringe raja i još po nešto.

Dosta je vremena prošlo, ali se ništa ne desi. Mrak je bivao sve gušći i gušći, a magla se nije uopšte videla. Pomisli da je ipak možda zapala u Ameriku ili Australiju.

Mora da se nešto pokvarilo. Nije joj se sve to svidelo. Radije bi bila u vozu i intervjuisala neke čuvene ličnosti. Ali voz je već prošao, a sledeći ide tek za 47 godina. Zato se reši da nastavi sa istraživanjem.

Tumarala je po mraku neko vreme, ništa nije napipala. Počeše crne misli, tipične za osobe u mraku. Nisu valjda šiptari sve potrovali, prođe joj kroz glavu. Neće biti. Pa i učiteljica istorije je govorila o raznim velikanima iz prošlosti koji su sanjali o "*totalnom prosvvećenju*", pa su završili u čabru. "*New world order*" je obećavao sjajnu budućnost na čelu sa vođom, bila je poslednja lekcija koju su i oni najpametniji teško razumeli. Osim, naravno, činovničkog kadra, koji je tradicionalno mnogo pametan i revan.

Malo kasnije ču pod nogama neko: šljap, šljap, šljap.

- O, ne! Nisu valjda počele kiše.

Jesu. Napolju je pljustalo kao iz kabla i voda je počela negde da ulazi u tunel.

Voda naraste do članaka, pa polako i do kolena. Ona čučnu da se malo zgreje jer je voda bila malo toplija. Sede i onako umorna zaspala.

Prijao joj je san. Sanjala je kako je jedan divlji omur spasava iz neke poplavljenе kuće. Onda su je odneli u neku bolnicu i stavili u krevet, topao i udoban da se ona odmah... probudi.

Pala je postranice u toplu vodu, trgnu glavu iz nje. I opet i opet.

Kasnije su kiše prestale, voda ocedila, ali mrak nije popuštao.

Prvi znaci života se pojaviše u obliku insekata. Komarci, krpelji, bubašvabe i razna gamad, koja se vadi iz još vlažnog tla, pokušava da se uspenetra na toplu i pouzdanu Aišu. To je podseti na one migracije sa Bliskog Istoka u obećane zemlje, tamo gore.

- Nismam valjda na Kosovu. Još bi mi i to trebalo, procedi glasno, tek da razbije tišinu. Ali tišina postade još jača posle toga. Poče da se ljuti i okreće oko sebe. "Samo nemoj da paničiš i gubiš živce", seti se ona roditeljskog saveta i zato se koncentrisa na razbijanje mraka. Kao prvo, mora da nađe izlaz.

- Ne gubi glavu lšo, pomisli u sebi. Čizma glavu čuva, a ne šubara, seti se izreke, pa izvadi iz pojasa kapu sa petokrakom za hitne slučajeve.

Odmah se zgreja, pa se seti kvalitetnih ljudi, pomisli:

"Govedo možeš u razno odelo da obučeš, ali ono ćud neće da promeni". Bila je ona staro zlopamtilo.

Pokuša drugu taktiku oslobađanja. Izvadi 3 bombe i poče rušenje zida. Baci prvu o zid, ali ova samo lupi i pade na tlo. Ovlažila kapisla, pomisli. Druge dve su bile dobre. Grunuše tamo daleko o zid kao bomba ,ali... ništa. Bljesak se samo istopi u mraku i tišina preplavi prostor kao i pre. U ušima joj ostade trajno buuuuum kao posledica ušne memorije što ju je dovelo u fizički anbalans za nekoliko trenutaka. Kada povrati osećaj za gravitaciju, približi se opet zidu i umorno nasloni na njega. Mrak, još gušći. Niko čak nije došao da pita šta to grmi.

Reši da promeni taktiku. Popeće se uza zid i hop, preskočiće ga. Što naumi, to i uradi. Poče da pipa po zidu tražeći neki oslonac koji bi joj poslužio za putovanje.

Zide beše gladak. Tu i tamo po neka ogrebotina od metaka, ali, slabo. Nije još uvežbala penjanje po ogrebotinama.

Pođe levo, desno, isto.

Hmmm. Zamisli se. Da bar imam neke stube.

Uze jednu žvaku da ublaži paniku. Možda pokuša da krene po mraku i traži spas.

Napravi par koraka u prazni mrak i... ustanovi da je crni mrak sve žešće nadirao, skoro je postalo nemoguće da se proguraš bez znoja. Više ni šibicu nisi mogao da upališ. Toliko je bilo crno. Samo mala, mala tačkica se videla od upaljene šibice.

Plašilo ju je da ne izgubi orijentaciju, a to znači i zid. Pa onda da ide nazad? Taman posla!

Sinu joj kroz glavu?

Jedina opipljiva stvar ovde je taj zid. Toliko odvratn i neprijateljski do tada, a sada, jedini oslonac.

- Kakva momentalna i moćna transformacija uma.

Sada joj je taj monotni zid, koga je do pre 5 minuta mrzela ko psa, najveća uteha u životu. Drug, prijatelj, otac i majka, brat...

Ona požele da ga poljubi, ali ga ipak samo pomazi... Ao, ao!

Kako se samo prag totalnog straha brzo menja, povlači se sve dublje u dušu da bi na kraju ostala samo suva egzistencija, bez čula i osećaja za što drugo. Konstatova Aiša i filozofski zapisa to u blokče.

Podsećalo ju je na priče strave što joj je deda pričao iz onih strašnih vremena kada su ejlijeni opkolili celi svet i pogasili svetla ne bi li smanjili broj žrtava. Brrrrr. te strašne devedesete godine.

To je podseti na staru ne-američku izjavu "klin se klinom izbija" i njoj sinu ideja. Sazidaće paralelan zid uz koji će moći da se popne lako i, hop!

Napolje iz ove đavolje rupe.

- Samo se nadam da već ne ludim. Promrmlja.

Vrati se nekoliko koraka do zida i sa olakšanjem pruži ruku da se nasloni na voljeni zid. Ali..

Avaj!

Napipa samo prazno. Gde je zid? Uhvati je panika. Za trenutak je stajala razmišljajući brzo, kao kompjuter. Znala je da brže ne može. Samo je njen otac, zvani "Brzi Gonzales", mogao to da radi brže. On je mogao da ispsuje svakoga, mnogo MHz brže nego bilo koji poznati kompjuter danas. Zažali da on nije tu.

Nije smela da se pomeri. Smrzla se u mestu. Znala je da je zid tu negde, ali na koju stranu? Izgubila ga je. Ako pogreši stranu, krenuće nazad. Samo ne to. Poče da rekapitulira svoje ponašanje poslednjih 5 minuta.

Ako napravi još koji pogrešan korak, verovatnoća nalaženja zida pašće na 13,3% jer bi se ugao nalaženja na zid smanjivao po jednačini:

$$\alpha = x^{-3,76}/180^{\circ}\text{F}$$

što joj je davalo verovatnoću od 50% da ga napipa pod uslovom da je zid beskonačno dugačak. Ali, pošto je najduži zid na svetu oko 6000 km, ko zna. Možda i manji.

Poče da ispituje mogućnosti.

Saže se, izu levu cipelu i ostavi je na tlo tako da je mogla da je dodiruje nogom po potrebi. Vrh cipele okrenu ka severu za orijentaciju, pa napravi jedan probni krug.

-Dobro je, ide. Pokupi sa tla šaku šljama, probra nekoliko vrlo sitnih kamenčića. Jedan po jedan, počne da ih baca u mrak napeto iščekujući spasonosno, tok! Posle svakog bačenog kamenčeta okrenula bi se za $12^{\circ} \pm 0,3^{\circ}$ tako da može sistematski da pokrije celo polje od $367,14^{\circ} \pm 1^{\circ}$ a sa svega 31 kamenčetom, ± 1 .

Bacala ih je puna nade, potajno misleći kako je samo pametna. Ali kod 28-og kamenčeta zle slutnje joj opasno prigušiše nadu.

- Nemoguće. Nije bila otišla više od 4-5 koraka od zida, zatim je napravila još 4-5 koraka "nazad" pa ako je to bilo u pogrešnom smeru, znači, desetak metara najviše. A bila je sigurna da je bacala zrnca kamenčića bar dvadeset metara daleko. Zna ona. Još u školi je bila prva u bacanju kamenčića na dečake. Bacala je ona lako i 40-50 metara i teže kamenčiće. Mnoge su glave stradale. Naročito one hulje koje nisu htele u rat, nego pred televizor. Kurvini sinovi. Da su bar sinovi, nego ni to doktor nije potvrdio.

I onda se seti.

"Teorema mraka". Taj njen otac je stvarno bio težak um, ali je time vadio kestenje iz vatre, ponekad. Koncentrisa se i počeo na glas da se priseća teoreme.

"Ako se osoba nađe u mraku, slučajno ili namerno, onda će najkraće rastojanje od te osobe do nekog zamošljanog ili pravog zida u tom mraku, neprestano da se povećava srazmerno vremenu provedenom u mraku i gustini mraka, a obrnuto srazmerno njegovom intelektualnom mraku".

Drugim rečima, što si duže u mraku, to si dalje od zida. A i gluplji si, očito. Zatim se jednačina dublje komplikuje ako se uzme u obzir da je i gustina mraka u izvesnoj proporcionalnosti sa fizičkim dimenzijama zida, naročito visinom i tvrdoćom, govorio bi on, ali neću da te zamaram tim formalnostima. Njoj bi krivo što se nije zamarala više tim formulama kada je imala priliku, već se zaustavila na teoriji skupova, parcijalnim diferencijalnim jednačinama i La Plasovim transformacijama. Ali posle skakanja, nema kakanja.

Seti se da je tu bila i takozvana "dedina konstanta" koju je samo on znao i nikome je nije rekao. Iz političkih razloga. Samo je njoj jednom rekao, ali je ona u to vreme nije ozbiljno shvatila.

Jedino čega se seti je nešto kao, pevaj mila, Dablerov efekt, ne, ne Dunsterov efekt, ne, ne. Mmm, Diogenov ef... ne, ne Denisov...ne, Maflero... ne, Doplero, Doplerov! Da. Doplerov efekt. Da!

- Uh. Odlaknu, sada već ima ideju.

- Ne gubi vreme, lšo. Brzo. Reče sebi više radi ohrabrenja.

Vreme je isticalo, mrak se povećavao, a zid bio sve dalje i dalje.

Odluči se za Habaneru iz opere Karmen. To zna napamet. I počeo u pravcu broj 1:

La, la, la, la, la, la, la, la, la.....

Oslušnu! Ništa se ne vrati.

Onda sledeći ugao, ništa.
Pa sledeći i tako u nedogled...

Već je počela da gubi nadu... kad na oko 272.4 stepena celzijusa:

- Uuuu! Ovde sam!

Aiša ne poverova svojim očima.

Još jednom La, la, la, la, la, la, la, la, la!

- Uja! Čujem te! Ču se odjek njenog voljenog zida.

Da li je moguće? Ona preračuna grubo rastojanje, 340m-s, za 0.2 sekunde... mmmm, oko 68m je daleko.

- Kako? Kada je otišla.

Seti se teoreme mraka i prestade da zanoveta sebi. Napred!

Nije gubila vreme. Obu cipele i oprezno napravi nekoliko koraka u tom pravcu... test, da 53m.

Nastavi dalje dobijajući neprestane potvrde da malo upornosti u životu nikada ne škodi.

Sve je bila bliže svom vernom drugu ZID-u.

Kada se dokopa zida, sva umorna, ali puna olakšanja, sede naslonivši se na njega. Ovaj put ga poljubi bez oklevanja. To je njen lični zid sada. Samo njen. Prvo što uradi bilo je da zapiše spasonosnu teoremu na "zidu olakšanja".

$$n = K_D (t \rho_m (\partial x / \partial t + \partial y / \partial t + \partial^3 z / \partial t^3) / \partial^2 l / \partial t^2) \nabla \partial \phi / \partial s$$

gde je: K_D - dedina konstanta,

t vreme

$(\partial x / \partial t)$ promena rastojanja

$\partial l / \partial t$ opadanje intelegencije,

$\partial \phi / \partial s$ promena ugla

ρ_m gustina mraka

n broj pokušaja

Sa olakšanjem vrati kredu za pojas i prošeta rukama po zidu. Na samom kraju raspona mali prst joj zape za neko udubljenje, procep. Više iz radoznalosti kliznu uz zid pokušavajući da bolje ispita šta je to. Na desno i naviše beše puno tih udubljenja. Pažljivo počeo da opipava gore - dole. Uskoro locira izgraviranu površinu i zaključio da su to neki artikulisani znaci. Sva se naježi i nastavi da analizira hijeroglifu tražeći neki početni korak. Uze neko vreme dok ne ustanovi nešto kao jedan red. Tekst je bio uklesan vešto i pametno, što bi Deniken i slični rekli, nezemaljskim alatom.

- Dži, šta bi oni smislili ovde. Vanzemaljci bi se u kovčegu prevrtali od njihove mudrosti i visprenosti. No Aiša je dobro znala ljude i ništa je nije moglo iznenaditi. Nije ona džabe imala rođaka koji je ceo svet mogao da ispsuje brže od najbržeg kompjutera. Posle nekog vremena uspe da čita tekst. Bila je srećna što je još kao mala naučila da čita stare hijerogliffe dok se u šali igrala sa decom iz sela. Tokom tumačenja teksta osetila je da je ovo bilo davno, davno pisano. Uхвати sledeći paragraf:

*...ne biti naega što ..najs..... osmisli..... ovremije ob.....vicam tlu. Po..... lji nig toga. Ti, koji ov.....
..š seo ne iznenadi jer će tako ..v... biti zato ne daj iz.....
...r
će i togabiti. Samo ...urika.naca neće biti i ljudi će se sa setom sećati dobrih, starih igara. Stoga ne gubi vreme i čitaj dalje.*

Onaj koji zapadne uz ovaj zid, neće ove redove čitati ako ne zna dedinu teoremu, makar i delimično. Uzgred, ta konstanta iznosi 7,48312 ili $2,17311\pi$ ili $3,11672e$ kako se kome p...iči. Po starom verovanju postoje više niko nije usp... da se vrati istim putem, ali zato ne ver...u u ono .to znaš nego se drži priče.

Onaj prvi je dosta za...lazan i ide u o može, ali njega ne računaj.

Obični po.edinc. bi brzo po..stali, ali ti si sk ona tome. Nećeš više n.ći pol..nu tačku teksta jer će ti se činiti da je početak baš tu.

"Rubin koji trtlja" bi sve ovo ispri.o u dahu, ali ga je ..oslednji poset...ilac poneo iz saž..aljenja. Glup potez se daleko čuje, a glu.lji još dalje.

Ali ti je očito nisi čula jer ne bi bila...

Tu je Tekst bio izlizan zubom vremena i činilo senku sa teksta. Sva se pretvorila u kontakt. Ruka joj je bila na slovu D koje se inače čita kao D, a ne kao *di* ili *do*, a drugo slovo je bilo R i čitalo se R, a ne kao *ar* ili *er* ili *kur* ili još kakve suvremene humanitarne verzije.

Pričini joj se da je Tekst nestao. Sa tremom, pođe rukom i nastavi čitanje.

...omisli samo na sit aciju da kre eš unazad. i....

Jedno 2 metra su bile tačkice pa nastavi,

...rugi put je brz i krat.. ali ima nešto trnja. Prvo je rupa u .ekstu. Takozvana "omurska rupa" nazvana po Živa inu koji je otkrio tekst. Tu rupu su na...vili neki div..ci.. ..li zvani omuri. kada su .t.li da izbrišu sve tragove svo. po..ojanja. Kao, ne zna se ko su oni.

To ništa ne boli pa se ne boj. Ako slu.jno imaš nek. Časlavove vragolije, posl.ži se njima.

Sva je sreća da su ti divlji Omuri izumrli, inače, ko zna bi li koga zatekla na onom svetu. Sve jedu kao lešinari.

Uze iz pojasa Časlavovu kutijicu i promućka je. Ništa se ne desi i ona produži dalje kroz groblje.

Posle nekoliko sati hoda, kosti se prorediše i teren postade čvršći.

- Možda je ovo znak civilizacije, reče, a zatim upade u neku vodu do kolena. Nadala se da je to samo dezinfekcija, ali avaj. To nije bila dezinfekcija.

Kosku je opet bacila, ali teksta još nije bilo na zidu. Već je digla ruke od toga.

Uskoro voda postade dublja i brzo joj dođe do guše. Gadno je bilo i to što baš nije bila najčistija, a poneki udavljeni pacov je stvarao neprijatan osećaj nesigurnosti.

- Ovo više nije šala, pomisli dok joj je voda nežno dodirivala donju usnu. A šta ako naiđe bujica i ponese je ko zna gde. A pacovi?

Sve crne misli. Taman je htela da se vrati kada u poslednjoj sekundi napipa nešto što je ličilo na... tekst.

... su mnogi ostavili i svoje kosti ako nijesu bili i na o..... sindrom. Ti namerniče,....

Voda joj je i dalje bila do usta, pa poče opet da paniči. Ali, sada nije mogla da uzme žvaku, te situacija postade ozbiljnija. Da zlo bude veće, oseti kako se nešto muva oko nje, ne, više toga, isprva slabi impulsi tekućine, zatim ispitujući dodiri, pa onda? Nešto se zakači za njenu bluzu, a zatim i za pantalone, u visini butina i stomaka. Užasnuta shvati, pacovi! Tri, četiri su već bili okačeni., Po uskomešanoj vodi reklo bi se još stotinak se sprema za akciju. Najgore od svega je bilo to što to nisu bili obični pacovi. Ovi su bili tri puta veći i nosili su internacionalne oznake. Jedan se odvaži, verovatno vođa, i poče da puzi uz nju, od pupka preko grudi i sede na njeno rame. Njušio ju je po vratu i samo pomisao na njenog dedu joj pomože da ne vrisne od užasa. Deda je znao sve te situacije i govorio joj je:

- Išo, nema na ovom svetu pacova koga ne možeš da likvidiraš zubima. Malog ili velikog. Samo osiguraj sebi dobrog zubara, taj užas je najskuplji!

I zaista. Ona trznu glavu ka pacovu i ugrize ga za šapu. Ovaj vrisnu i pobeže glavom bez obzira. Drugi su ga pratili.

Instiktivno nastavi grozničavo da pipa po zidu tražeći, sada, više neki spas nego tekst jer to je bila jedina razumna stvar koju je mogla da uradi u toj situaciji. U situaciji pre nego je živu pojedu. Jer, pacovi će se vratiti. Oni se uvek vraćaju. Malo dalje napipa opet neki kratak tekst. Dosta krupnija slova i poruku:

Bonus Penis Paksim Domus

Srećom da je perfektno govorila taj popularni jezik i brzo stupi u akciju. Odmah iza reči penis, napipa neku veliku polugu koja je, po osećaju, ličila na alatku *krivak* i brzo ga zgrabi obema rukama jer je već počela da gubi oslonac u bujici. Čim ga je zgrabila, *krivak* se diže i neka vrata se polako otvoriše omogućivši nagomilanoj tekućini da se uz huk sjuri u prazninu. Po osnovnim principima hidrodinamike, bujica je morala da ponese i Aišu, ali ona se vešto i uspaničeno sjuri niz tunel bez ikakve orijentacije gde i zašto. Srećom je pogodila bolji kraj. Neka slaba svetlost, kao noćno nebo, tamo dalje. Malo potom evo je van. Sloboda!

Bilo je veče. Ode malo dalje, pa nastavi levo ka nekom drveću. Nažalost, spotače se i slete pravo na bodljikavi kaktus što ga je neki turista doneo baš tu. - Jaooo, uzviknu i skotrlja se na travu, mokru od rasute vode. Bila je prepuna trnja i sreća je da nije licem naletela na kaktus. Bolno ustade i poče da vadi silno trnje sa tela, a naročito zadnjeg.

Nije ni sanjala koliko je istine i spasonosne mudrosti sadržano u čuvenoj izreci starih Mediteranaca. Eto, sada zna. Šta ti je iskustvo. I brzo skova novu kovanicu:

U dobra penisa duge uši

Obazre se oko sebe i u polutami opazi veliki baštenski kameni zid, dobro joj poznat iz njenog kraja, ali ništa više.

Odmah je videla da nije pala u Australiju i odahnu sa olakšanjem. Samo bi joj još ta trauma trebala. A tek u Švedsku! Sačuvaj me bože te samoće.

Odšeta do nastambe, neka baraka, trosobna, sa grejanjem.

Neki baštenski tuš dobro dođe. Svuče se i dobro oprala od ustajale vodurine. Sanirala je i početne ujede pacova i proverila da se neki slomljeni zub nije zavukao pod kožu. Prostre odelo na trešnju da se suši pa leže na čebe koje se tu zateklo i odspava dugo na toplom suncu što će uobičajeno izviriti iza jutarnjeg horizonta.

UN

Probudile su je vrane.

Obuče donji veš, srećom osušio se i uđe u tu baraku da vidi ima li koga.

Nikoga.

Skuva kafu i izvali se na trosed. Grejanje je bilo perfektno, gradska toplana je oduvek imala reputaciju kao pouzdana firma.

Mislila je na protekli događaj ali joj ništa nije bilo jasno, niti strano. Ode do telefona koji se tu zatekao, i srećom nije bio mobilan, pozva centralu.

- Halo, centrala. Dajte mi Ujebinjene Nacije.

- Koga u Ujebinjenim, molim?

- Pa onog glavnog Majmuna, zaboga, Aiša ovde.

- Izvinite Aiša-san, nisam vas prepoznala, kao da ste prehladeni. A kog glavnog?
Za vreme vašeg odsustva nekoliko ih se napatilo.
- Daj mi onog najglavnijeg. Znaš onaj što sve ima, samo ne mozak i muda.
- Što ne kažete, gos'n Klov'n Bez Mudić. Odmah.
Začu se kratka pauza, onda dobro poznato groktanje:
- Oj, kuj je tamo? Vi trebaju pločice?
- Ovde ja. Zovem da vam prenesem važne poruke od baba Ruže. Citiram šifrovanu poruku:

"Jebem vam mater lopovi. Puno pozdrava od Huseina.

Šifra: Rudonja."

- A tako! Trebaju mu pločice.
Ona spusti slušalicu, nešto se osećalo s druge strane, kao truli zubi, ko ga zna!
Zadovoljna, vrati se na ćebe i uze da čita pismo koje je baš stiglo od baba Dobrile.

Draga Išo,

Mi smo dobro, stop što i tebi verujemo. Stop.

Dodji brzo, stop, krava mi je ,stop, bolesna, stop.

Ponesi keks, stop, i malo, stop, pivo jer ni, stop, krava pije, stop.

Stop, stop.

Također, stop, svrati u, stop, apoteku i, stop kupi joj zavoj, stop, jer je, stop, mnogo boli, stop, glava pa da je previjem, stop, stop.

Oni ništak, stop, Bane ju je, stop, onomad, stop, vodio na, stop, vašar pa se, stop, krava prepila, stop, i sad joj je, stop, mleko, stop, ki uvozno, stop.

Ako slučajno, stop, zoveš Ujebinjene, stop, Nacije, stop, kaži im da ne jedu ono što se, stop, ne je, nego neka, stop, prestanu da tružu ovi narod sa sojsgas.

*Pozdravlja te, stop,
Dobrila*

Super je ova Dobrila, vidi se da je uspešno završila kurs telegrafije, kako samo nauka ide napred, da ne poveruješ svojim očima, stop.

Aiša se vrati u baštu i počne da razmišlja šta da obuče. Postajalo je hladnjikavo, a ona je još uvek bila polunaga, u vešu i čarapama.

Na sredini bašte je bio i bunar, a pored bunara baštenska stolica na kojoj vide ružičastu ceduljicu. Pomisli, udvarači, ali ipak je uze i otvori.

Draga Išo,

Danas je objavljeno i zvanično saopštenje. Čuveni naturalizovani naučnik Uguzi Debili Miler je posle mukotrpnog 25-ogodišnjeg rada otkrio zašto se deca

igraju. Još nije otkrio čemu im služe ruke i noge, ali radi na tome ubrzano, najviše za još 25 godina stiže rešenje. Oni će, obećali su, sve da otkriju. Sam Papa im je lično poručio da su mlogo pametni.

Udba,

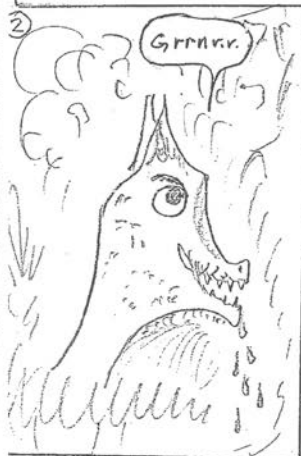
Uh, odahnu. Kako zamoran tekst. Srećom neki zalutali strip se nadje pri ruci i ona odluči da se malo osveži.

Ljubavna avantura Ipiki Okamija?

Neverovatno, još je živ!?

Stara hulja, valjda će mu neko doći glave uskoro.

Ipiki Okami

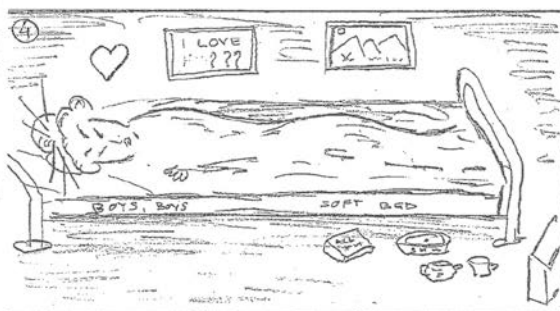
JEONE NOĆI ČUONA KREATURA SE ŠUNJA DEVOJČINOM STANU. JEDNA MRAČNA I ZLOSLUTNA NOĆ.

O, NE!
TO JE IPIKI OKAMI,
NAJOPASNJA
ŽIVOTINJA U GRADU.

DALI JE ONA
NJEGOVA SLEDEĆA
ŽRTVA?

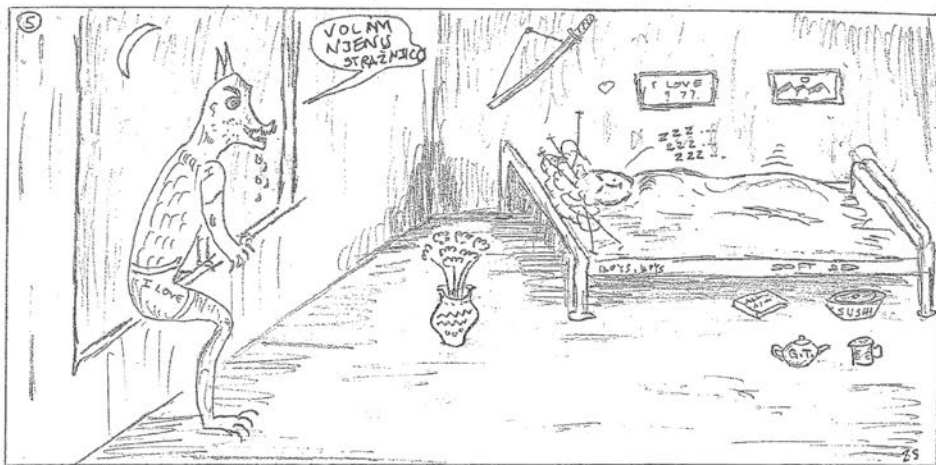

ON SE PENTRA UZ...

U MEĐUVREMENU, NAJLEPŠA DEVOJKA
NA SVETU, SPAVA, SANJA O SEX.....U
PRINCU IZ BAJKE.

①

I PIKI ULAZI POLKO, OPREZNO, SPREMAN ZA POSLEDNJI... OBROK! ODJEDNOM!

I ZGLEDA "LJUBAV I SREĆA" ĆE PREVLAĐATI PROSTORIJOM NA SVE STRANE.
ALI... DEVOJAČKO ŠESTO ČULO POČINJE DA RADI:

2

RUŽAN SAN JE TRANSFORMIŠE U
 ONA SKOČI KAO PRAVI SAMURAJ I

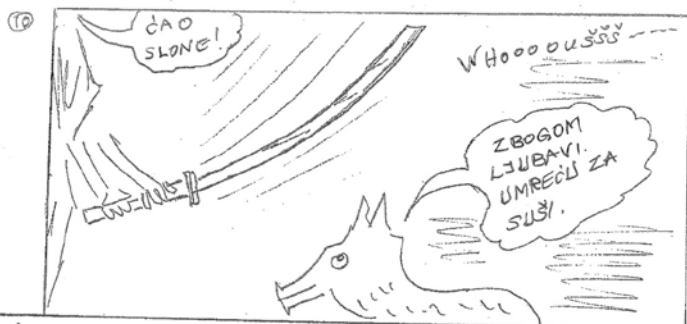

FATALNI SUŠI JE BIO BAŠ KAKO TREBA.
 I PUNI PREDOSEČA, OVO JE KRAJ. VIŠE NIKADE NEĆE MOĆI DA
 OKUŠA SUŠI. ONA GA MRZI SADA

„KATANA“ JE OŠTRA I UZBUDILICA, NOVO ISKUSTVO.

... I NAJOPASNİJE STVORENJE U GRADU DDE ČASNO ...

... SVE ZA TEBE
SEKSI LEIDI ...

Kaluđerice i sveća

Aiša je porasla oko 2cm tokom ove avanture iz koje više nije znala kako da izađe. Brinula se za kuću, krave i još po nešto. Za ostalo se nije brinula. Za to se brinu verni drugovi poznati po mudroti i obrazovanju, mogla je na miru da spava.

Otvori frižider i pregleda upravo prispelu poštu. Gomila. Odabra samo dve poruke, poče pažljivo da ih čita.

Ćao Nato,

Vidim te kako se stežeš u tom kioskiću sa cigančićima okolo da te greju. A lepo smo ti govorili: uči školu, pa u Nemačku. A šta ti pa fali tu? Zima je, bolesna si, pare nemaš, a i ne znaš za bolje. Šta ti je sudbina. Usrećila si se. Nadam se da će deca da ti budu pametna. Ako ti nisi imala od koga, oni će. Imaju tetku u Australije.

Kako vi je krava? Jel je ranite? Nemojte da presuši, dajte joj da jede. Čujem da se u zadnje vreme družiš sa dedu. Dobar ste par. Mogla bi i pesak sa njim da vučeš. Baš vi lepo. E ajde, sve vi zavidim.

- Da dekodiram... Znači da je krava dobro. To je važno. Sledeće.

	Pitanje	Odgovor
1	Da li imate običaj da prilikom slušanja muzike podešavate jačinu tokom vremenskog perioda kraćeg od 30 dana?	Ne
2	Posle zaključavanja vrata, da li proveravate jesu li zaključana?	Ne
3	Ako vaš brat ima 20 godina, a vaša majka 2 puta više od vašeg 3 godine starijeg brata, koliko godina ima vaš deda?	72

4	Na putu se desila saobraćajna nesreća u kojoj je nastradao visoki funkcioner i slepi putnik. Šta biste uradili: a) zaustavila i ukazala nužnu pomoć b) pozvali hitnu pomoć c) polili benzinom i zapalili d) gurnuli sa puta da ne ometaju saobraćaj e) slegnuli ramenima	Da Da, da Da Da Da
5	Na raskrsnici regulisanoj semaforom računju se tri puta. Krenuli biste: a) levim b) desnim c) isključili semafor	Jest
6	Na raskrsnici 3 puta, od kojih jedan vodi u mesto A, a drugi u mesto Š, stoje 2 brata. Jedan govori istinu, a drugi laže. Postavljajući samo jedno pitanje jednom od braće, kako biste ga formulisali da bi pouzdano saznali koji put vodi u mesto R?	Da li sam ja upravo stigla iz mesta Ž gde mi je uzbuđena gomila ljudi rekla da su 2 ludaka spalila sirotište te da potere iz mesta F hitaju da ih linčuju ukoliko već nisu pobjegli u mesto W koje je van njihove kontrole?
7	Koliko je: $(105776,8409)^{1/2}=?$	4
8	Pridržavate li se neke rutine u svakodnevnom delovanju?	Samo noću
9	Da li volite avanture?	Ne
10	Da li ste upoznali strah?	Ne, samo trepet
11	U kavezu sa neprijateljski nastrojenim mesožderom, šta biste uradili: a) pobjegli kroz otvorena vrata b) uhvatili u koštac c) ugasili svetlo d) zaključali vrata	Da Da

12	Koja od sledećih parafraza najbolje opisuje vaše raspoloženje: Ima boga Nema boga Ima pravde Nema pravde Ko drugome jamo kopa... Ne lezi vraže.. Dobar glas se daleko čuje Veseli masakr Ubij sve i vrati se sam Samo preko tebe mrtvog Svi za jednog, jedan za sebe Ne noćas, boli me glava Otišo si, sarme probo nisi Rđavom k.... i dlake smetaju Svi na izbore	Da
13	Hobi?	Spajalice
14	Iz vazduha pada padobranac kome se nije otvorio padobran. Šta biste učinili?	Nahranila krave
15	Na sednici visokih funkcionera poznate svetske organizacije za mir upada terorista naoružan do zuba, spreman na sve. Vaša reakcija?	Ima boga
16	Navedite nekoliko poznatih omiljenih ličnosti:	Baba Živana
17	Koliko je sati?	2,36 ^h
	Volite li Bramsa?	Ma ne
	Vaš omiljeni film?	Neretva

Sklopila je upitnik i ubacila u pomenuto sanduče na kraju čistilišta.

Otperja ka nekoj crkvenoj pomoćnoj zgradi. Natpis na nadvratku beše *Soba sa Svećom*.

- Manastir za kaluđerice? Mmmmm...

Mračnim hodnikom produži do omanje prostorije, osvetljene jednom svećom. Uđe i zatvori vrata. Nije bilo prozora. Sela je uz jedan zid obeležen slovom "Tu" i zaspala.

Probudila se. Kasnije, nije imala predstavu koliko je spavala. Opazi da je sveća sada dosta veća i bilo je dosta toplo i vlažno. Isključi se, uspori disanje i ponovo zaspala.

Kada se sledeći put probudila, sveća je narasla skoro 1 metar. Sada je bila sigurna da se radi o samosatunu.

Vazduh je bio suv i čist. Pod je bio hladan, po ivicama nozdrva joj se nahvatalo inje. Savi glavu u kolena i ponovo zaspa.

Kod sledećeg buđenja sveća je bila skoro do plafona, 3-4 metra. Prošlo 7 dana.

- Možda su postili.

Sačuvati hladnokrvnost, reče sebi sračunato. Posle "zida" sve je bilo lakše. Bila je žedna, ali ništa ne reče.

Predveče se sveća ,iznenada, ugasi i nasta potpuni mrak.

- Dobro je, sada ne moram više da gledam.

Nakon nekog vremena pojavi se fluorescentnu tabela na suprotnom zidu. Kada joj se oči malo priviknuše, razazna da se radi o velikoj tabeli ispunjenoj slovima i drugim znacima koji joj nisu odavali nikakvu logičnu poruku.

+	*							↑			1		7	1 2	ø	–
			∫			∫		π				Ξ		ϖ		
	(	)		A	∇		K			B	∠		R	Ξ		
	Ω		E			~			°					⊆		Γ
←		≥	g	H ₂ O	□		χ	□		↓		↓		ℵ		∞
	Π				∂ φ			?	O	√		lil a	ø	∫	J	
		⊂	©			≈		•			×					
M		⊄			D		∪			□		m g			K	
	S		5 2	ξ		∩		∖	I	→			∞			
		T				F	≅			O ²		Z	V	∉		□
>	<	φ	⊇		ø			G			□				ə	w c

Na sredini je bilo polje označeno sa "?". Usudi se da ga dodirne našto on poče prigušeno da flešuje.

- Iščekuje moju akciju, prođe joj kroz glavu. Ali koju? Šta sada?

Pade joj na pamet tajna formula "Zuba juri Vinseta", tera ga da joj kaže tajnu formulu... ali odbaci tu ideju.

- Šit, ovo me podseća na Fleš Gordona, nije valjda umešan u ovo. Reši da proba nešto teže, pa otkuca:

Sezame, može li kafa?

Šarke zaškripaše i zid se uz buku razmaknu levo i desno. Svetlost je zaslepi i ona zatvori oči za trenutak. Polužmireći osmotri prostor. Na nekoliko koraka ispred bejaše desetak kaluđerica, presvlače se u neke tesne i providne kostime za kupanje. Sve su bile kao boginje, samo mnogo realnije.

Pade joj na pamet kako bi njen deda mnogo voleo da ovde trenira. Sa njima.

Sa strane izroni jedan omanji čoveki i ne oklevajući, reče:

- Ja sam Saladinov čovek. Nadzirem obuku i biću na raspolaganju kad treba. Zatim se izgubi.

Vidi da se nalazi u velikoj sali za treniranje i obuku kadrova. Jedna od kaluđerica joj priđe, poljubi je u čelo i reče da se i ona pripremi na isti način za trening.

Uzelo je više od 30 dana kada je Aiša ponovo ugledala sunce.

Sada je sa lakoćom mogla da recimo dubi na trepavicama ili da kroz prsten pogodi jabuku, da skuva dobru riblju čorbu ili zašije zakrpu.

Detalji treninga će biti publikovani u sledećem broju *Zabavnika* pod naslovom *Veštine i tajne Nove Aiše*.

Po završetku promocije u super monahinje, predsednik OZNE, jedan stasit čovek, koji nije studirao ni prava, ni ekonomiju, samo matematiku, im poželi dobrodošlicu u **penzi-only fond** i uruči im diplome, lično.

- Moje drage lepotice. Mnogo bih voleo da spavam sa vama, ali da vam iskreno kažem, plašim se. Ma naći ću ja već nešto manje opasno. Da se ne udaljavamo od teme. Na vama svet ostaje. A televiziju ostavljamo „jačem polu“. Vaš prvi penzioni zadatak biće vam uručen po završetku ceremonije. Želimo vam dobro more i... pa šta zakačite usput, zakačite.

Uručiše im po jednu lepo uvezenu knjižicu, pravila službe sa naslovom *Tri Veštice* koja je ujedno predstavljala njihov prvi zadatak.

- Kako pametno, promrmlja Aiša. Ne bi mi palo na pamet.

Po završetku treninga, Saladinov čovek ju je odveo u hotel na kraći oporavak. Sledećeg dana poslata je na zadatak. Isti onaj hotel u kome je njen deda nekada imao seminare. *Parmelia santa* sangre. Sjajno mesto i okolina. Tik na obali reke koja se uliva u neki okean.

Cukan i most

Žičarom se spustila u neko mračno selo, kao po običaju. Padala je kiša, mrak, prst se pred okom nije video. Zaključa da je u kraju bez tragova proteklih civilizacija, ako se ne računaju neke omanje crkvice. Sve je bilo veoma crno,

mirisalo je na smrt. Reši da sačeka jutro radi orijentacije, pa se zavuče u neku rupu punu vode da prespava. Bilo joj je toplo i udobno, te brzo zaspala spokojnim snom.

Probudila se u ranu zoru, samo što dan nije svitao tog dana.

- Pa nije ni čudo, pomisli i nevoljno izađe iz tople bare. Optrča nekoliko blokova radi sušenja. Prijao joj je ledeni vetar da je rasanjivi. Iznenada natrča na nešto kao... kola. Malo opipa po mraku i ustanovi da je to mala čeza sa već upregnutim konjem.

Izenadila se. Znači, nisu stigli sve da spale. Halt, rekli bi civilizovani građani koji su mnogo mrzeli vožnju čezom, naročito po mraku.

Konj je bio lep kao lutka, miran, namignu joj, i ona njemu, videlo se odmah da je drug. Nije bio od onih rasnih konja koji su se bojali rata i grčevito se držali televizora.

Pope se. Sedište je bilo udobno, čeza je imala i krov i sada je vetar nije više onako besno šibao po promrzlom licu. Na sedištu nađe poruku i pročita je uz pomoć minijaturne lampe od 67,2W ugrađene u njen prsten sa rubinima.

"Konj se zove Žarko i dobar je vodič. Studirao je na Jelu i Oksfordu, samo treba da mu kažeš gde ćeš. Zna put. Inače, može da namiriše strance na puškomet. Lozinka je, "Cukane".

PS

Namigni mu po nekad, to ga čini srećnim. Čuo je za tebe na specijalizaciji u Oksfordu.

Aiša pojede pisamce da ne bi slučajno palo neprijatelju u ruke i reče:

- Cukane!

Cukan Žarko krenu kroz mrak, polako, kao da je stvarno studirao u Kembridžu, a ne na Oksfordu.

Išli su dugo niz put dok ne naiđoše do neke nabujale reke. Brza, mutna reka, puna vrtloga koji su preskakali jedan preko drugoga, videlo se, duboka je. Nije znala kako se zove, ali je znala da počinje na D. To je videla na izrešetanoj tabli kao jedino preostalo slovo. Pitala se kako da pređe reku. Da li da skoči i prepliva je ili da potraži čamac. Dugo se

mučila tim pitanjem, pa se reši da se ipak posluži konjem. Zato još jednom mudro reče:

- Cukane!

Cukan Žarko se pokrenu i uputi preko obližnjeg mosta, kamenog, ali solidnog.

- Vidim se da je sve vešto organizovano, reče mu.

- Iiiii! Klimnu glavom Žarko.

Mučilo ju je kako da tako, nekada super organizovano socijalističko društvo, nema više ovakvih konja da ih prevezu preko nabujale vode kad ustreba.

- *Očito treba još dosta toga da naučim.*

Ali, još više ju je mučilo to kako se zove ova reka. Nekako joj je bila poznata, na vrh jezika, što bi reklo lokalno stanovništvo.

Zato se koncentrisa i poče da primenjuje teoriju grafova i analize znajući da one uvek urode plodom. Obavezno.

Poče da se preslišava redom, od početka veka, valjda će biti dosta.

- Da počnem od 1904 godine.

Prvi let, braća Rajt, tursko-bugarski rat, ekavske krize, ruska revolucija, nafta, Sijam, Burma, Indokina, Suecki kanal, princ Čarls, trgovina robljem, Sputnik III i IV, film i TV, zemlje Beneluksa, Skandinavija, Celebes, Nova Gvineja, Pinoče i Če Gevara, Aladinova čarobna lampa, Zaliv svinja, regtajm, Na zapadu ništa novo, Sunce se ponovo rađa, moj deda, Gorski Venac II, kulturna revolucija, moja sveta baba Živana, olimpijske igre, Homeini i Sveta stolica.

- Ništa na D??

Ona izvadi topli sendvič sa crnim lukom ispod sedišta i poče halapljivo da ga jede pošto se dobro iscrpla od preslišavanja. Žarku dobaci jabuku. Zatim poče sa podvučenim suženim izborom.

Istanbul, NATO, UN, EZ, IRA, SFRJ, MIŠA, FNRJ, NDH, SSSR, USA, GB, FIFA, FUFA, UNICEF, NBA, MGM, AKAI, SONI, NSU, SPAČEK, TŠC, SIV, BABA RUŽA. IRA, DDR, SIN, GDR, UFO, PLO, KARDIOVASKULAR, JFK, KFI, KKK, MEMA, UB, OB, GARSKI POTOK, TITO.

Ništa ne pomaže. Reka joj je poznata, već su na pola mosta, a ona???

- Da li je počela da stari, pitala se?

Na sredini mosta konj zastade i ona primeti tablu sa nekakvim natpisom. Priđe bliže da osmotri jer to može da bude važno za buduće zadatke i pročita uz pomoć tajne lampice. Dečijim rukopisom je bilo ispisano u vidu zagonetke:

"Ja sam zec, bežim preko ove reke u sigurnost kako mi tamo odakle dolazim ne bi otsekli jajca jer je trenutno sezona sečenja jaja volovima. Pitanje je: zašto bežim, od koga i preko koje reke koja počinje na slovo Dr.

Pozdrav, Zec"

- Neverovatan je ovaj konj. Stvarno. Sve zna.

Pope se u čezu vesela i radosna što je otkrila od koga zec beži i nastavi put sa omiljenom joj pesmom na usnama:

"Oj lijepi grade, grade"

Pa poče da priča Cukanu:

- *Cukane, Cukane. Kada bih samo mogla da se setim koja je to reka... ih! Muči me!*

Hmmm! Možda bih trebala da prijavim učiteljicu Jagodu prosvetnom inspektoru, da vidimo zašto me nije naučila tačno. Šta misliš?

- Cukan samo zavrte glavu levo-desno.

- *Ma znam, neću. Jagoda je moja najbolja učiteljica. Znaš kakve nam je trešnje donosla uproleće.*

Na drugu su obalu stigli u rekordnom roku od 72 sekunde i 42 stotinke što je za ovaj most veoma mudro vreme. Mrak je i dalje padao, sada nešto gušći i mračniji, ali vešti Cukan je znao svoj put, očito je bio iz lokalne ergele.

Nekih dvadesetak metara dalje naleteše na veliku starinsku tablu, već nagrizeni zubom vremena. Srećom je civilizacija učinila svoj korak i vešto restaurirala spomenik svežim tekstom na čistom nemačkom jeziku:

"Borit ćemo se za slobodu do poslednje kapi vaše krvi."

Vaši Bošnjaci

Na vrhu spomenika ponosno se vijorila šarena zastavica sa tufnama. Na njoj je pisalo: *Čik pogodi ko sam?*

Na pozadini su vragolani već nacrtali karikaturu *Izmetbegovića* i dodali šaljivi tekst kao:

"Haso i Mujo se vole i to zajedno,

Javorka"

Aiša reče Žarku da krene na zadatak.

Usput je mislila ko su ove vesele šaljivdžine. Sigurno nije njen predsednik. On je tradicionalno bio ljubazan sa strancima. Fala bogu, svi su mu živi i zdravi. A i vidi se da domaći živalj gotivi strance. Mlogo školovan svet. Sve im je jasno, naročito se pale na sličice.

Ponoć je po njenom kalendaru davno prošla kada stigoše do nekog mesta uredno ispresecanog minama.

- Cukane, reče ona konju. Ti se srećom razumeš u ove stvari pa slušaj: čekaj me kod spomenika tačno za 11,3 minuta. Budi spreman. Pregledaj točkove i ostalo. Čeka nas dug put. Obezbedi nam hranu i piće, pa se odmori dok stignem.

Cukan klimnu glavom, a ona se sa lakim naoružanjem uputi niz drum.

Ateista bez sumnje

Približavala se nekoj staroj trospratnoj zgradi koja je po uputstvima časopisa "*Home*" imala tavanče sa prozorčedom i pogledom na mesni trg i plažu sa već postavljenom tribinom za svečane govore. Već je prišla zadnjem ulazu na korak, dva kada iz mraka iskoči ušlemljena figura i viknu,

- *Halt!*

Aiša ga hladno pogleda i gurnu preko litice u duboki ambis gde se "Halt" propisno ugruvao o oštro stenje, naročito po glavi.

Ono što je mnogo i jedino iritiralo Aišu u njenom, inače, mirnom i staloženom životu, bilo je kada joj se nepoznata osoba obraćaju na engleskom jeziku. Samo to ne! Presreću devojke po mraku kao da su kod kuće.

Ovaj incident ju je naljutio, ali ona uskoro povrati svoj unutrašnji mir brzinom prostiranja zvuka kroz vodu, što iznosi oko 650,2 m/s pri gustini vode od $1,274 \times 10^3 \text{ kg/m}^3$.

Uzvera se uz stepenice do tavančeta. Srećom ukućani su bili na godišnjem odmoru po bijelom svetu, pa nije morala da pazi da nekog ne probudi. Smesti se udobno uz prozorče i ukratko proveri svoje znanja iz balistike primenjujući savremene zakone termodinamike, ne bi li prekratila vreme. Malo kasnije leže spokojno da odrema jednu turu jer je znala da je Cukan čeka kod spomenika. Možda će i cveće negde da joj nabere.

Probudila se tačno u podne, odmah je bila trezna, po nasleđu. Pogleda kroz prozorče i gle! Bio je lep tmuran dan, pun oblaka i dima, a na trgu su neke strane vlasti delile humanitarnu pomoć neprosvećenom narodu okupljenom za tu priliku. Uz pomoć su dobijali i lepe šarene zastavice i parole sa rodoljubivim natpisom:

"Mi smo vernici, mi smo vernici, Alaha mi"

- *Jebo vas i Alah i Buda i Isus i Mohamed i deda Draža. Konfučije ne, neće da prlja ruke, kaže.* Opsova ona. To je također bio deo treninga.

Neki ćelavi, podeblji i ružni polu-čovek je sa tribine obećavao brda i nekoliko dolina pri čemu se, zajedno sa prevodiocem, slatko smejaao jer su mu svi verovali. Odmah se videlo da je čovek od vlasti i da je stara dobričina i humanista.

Aiša ga je radoznalo gledala, naročito u zube, jer je dobro znala kako se stoka ceni i slatko se smejala njegovom masnom i debelom vratu što ju je potsećalo na čuvenu pasminu svinja marke "Petagon".

Izenada ona kinu. Mora da se prehladila. Pogleda na sat.

- *Ijao! Već je prošlo vreme, Cukan čeka, a mene još nema. Moram da ubrzam stvar.*

Preruši se u medicinsku sestru za čas. Siđe dole progura se iza tribine. Sekuritativ ljiaga je upita.

- *De ćeš mala kad ljubi Bosanac.*

- *Ja sam reporter iz EPSA. Moram hitno u WC.*

- *Ajd k vragu.*

Iza bine kod ulaza za WC, pozva debeljka.

- *Fiju, fiju! Debeljko. Ej debeljko.*

Ovaj se okrenu začušeno.

- *Psssst, pssst, tvoja tableta za srce. Brzo. Vreme je.*

Ovaj i ne bi baš prišao, ali Aiši retko ko može da odoli, ah ti pusti snovi! Vidi se da se smeška, sigurno očekuje poljubac. Pa on je zvijezda ovih dana, bolan!

- *Mmmmm, što smo slatki. Može li jedan poljubac za malu devojčicu?*

I ne čekajući njegovo odobravanje, poljubi ga u obraz.

- *Ajde sada lekić. Zini.*

Hulja je zbunjen ali ovakav pristup je isuviše brz za njegovo školovanje. Zinu, onako, pola, pola. Aiša mu gurnu bombobicu u otvor iz koga je nadolazio onaj težak starački smrad...aaaaaaa, lupi ga po leđima da proguta.

- *Aprililili! Vidimo se u večnim lovištima Suljo!*

U trk, pravo ka lokalnom spomeniku ne obraćajući pažnju na uzbuđene lokalne žitelje što su se već navikli na pucanje te se ne uzbuđuju ni oko čega više.

Stiže do spomenika u rekordnom roku i, naravno,. Cukan je sedeo uza zid, a u zubima je držao buket poljskog cveća.

- Zlatni Cukan, reče mu ona i poljubi ga u obraz. Pa skupa krenuše na turneju širom zemlje u kojoj je sve bilo lako i uredno.

Papa i Aiša

Padala je teška jesenja kiša, mrkli mrak, crn, ni prst pred okom se nije video, pa se Aiša nije ni trudila da vadi ruke iz džepova. Kao u rogu. Podsećalo ju je na Švedsku. Otkuda to, ne zna, nije nikada bila u toj zemlji, ali deda jeste.

U tom trenutku, našla se Aiša sama samcata, bez igde ikog svog okolo. Bilo je prohladno, pa ona reši da krene na jednu stranu nasumice. Išla je sporo upadajući u duboke rupe u opancama. Sela bi u neku rupu povremeno da se malo odmori, pa dalje.

Na jednom od tih odmorišta, sasvim slučajno, napipa neku drvenu kutiju, mokru i blatnjavu, ali se ipak reši da zaviri u sadržaj. Iskoristi zaklon nekog oskudnog drveta i pogleda unutra. Bila je to biblija, stara knjiga sa koricama, takođe od drveta. Otkuda tu? Verovatno je te jeseni bilo duboko oranje, pa se otkrio deo istorije. Dešava se.

Otvori je i pogleda nekoliko stranica.

- Aha, sve je tu, reče, zadovoljno trljajući ruke. Svi su gresi na broju, od Murata do Pilata. Teška literatura, nema šta. Sve suva istina. Sabirala je ona.

Na kraju knjige nađe malu pozivnicu sa sledećim tekstom:

Draga moja Aiša-san,

Sve sam čuo o tebi i ništa me ne čudi. Zato ,molim te, dođi na razgovor sa starim čovekom na samrti kako bi se ispovedio i umro srećan.

Očekujemo Vas s radošću,

Papa XIV

- Hm, slegnu ona ramenima. Pa po ovoj zimi nemam baš mnogo izbora. Daj šta daš. Nadam se da se Cukan neće uvrediti što posećujem ovu ljigu.

Prema priloženoj mapici ona krenu u obližnju palatu.

Na ulicama Vatikana nije bilo žive duše te noći. Svi su već čuli vest:

- Ljudi, dolazi Aiša srpče! Bjež! Će nas pokolje!

Njoj je mrak i tišina odgovarala. Nije volela pompu i dosadne obožavaoce, još manje deljenje autograma.

Uskoro napipa teška drvena vrata i svom snagom se nasloni na njih ne bi li ih otvorila. Škripnuše teško i ona se nađe u prostranom hodniku. Zdanje je bilo od kamena, duž zida su bile postavljene razne umetnine, neprocenjive vrednosti, stečene čestitim i vrednim radom.

- Uh, laknu joj. Otrese vodu i obrisu blatnjave cipele o lep crveni tepih, pa krenu duž poluosvetljenog hodnika na čijem je kraju bilo veliko stepenište.

Uspe se i stiže u ogroman hol sa kolonadama kamenih stubova. Bilo je vrlo tamno, tavanice se nisu mogle razaznati. Na jednom stočiću beše korpa sa voćem koga ona poče halapljivo da jede. Već joj je bilo toplije. Uputi se po debelom tepihu u razgledanje umetnina. Svega je tu bilo, ali najviše ju je "dojmila" čuvena Rubensova slika Galileo Galileja kako setno gleda kroz dvogled čuvene marke "Karl Cajz Marks", ka nagim kupačicama u obližnjem gradskom kupatilu.

- *Koliko snage i umetničke izražajnosi, govorilo se za tu sliku. A tek ram!?*

Da skratimo priču, stiže Aiša posle nekog vremena i do Papinih vrata i pokuca glasno.

- Uđi, čekamo te, začu se slab glas vrhunskog predstavnika najstarije podvale na svetu.

- Zdravstvujte, banu ona veselo u sobu. Kako ste matorci? Je li starost teška, ah? E pa nem're se živjet doveka, naročito ako si star i zao. A vidite mene. Kao čigra!

Ona vešto napravi nekoliko pirueta i akrobacija pred njima našto su oni zabezegnuto blejali u brzo i mlado telo. Pored kreveta su bila tri mlađa starca za negu i dojlja, za svaki slučaj. Dečaci su bili već povučeni iz službe, nije imalo više smisla.

Aiša priđe krevetu i utešno mu stavi ruku na rame, pa ga poljubi u uvo.

- Dobro se držiš, matori. Ne brini. Živećeš ti i do Uskrsa.

Svi u sobi prsnuše u smeh na ovaj vic uključujući i budućeg pokojnika.

- Dobra si za živce, reče neko iz mraka i ona spazi papinih 12 apostola kako sede uz polumračni zid i piju. Svi su joj se jako radovali.

Posle pretresanja poslednjih abrova, ko je koga i zašto, te nekoliko zdravica, Papa reši da se ispovedi i zaključi svoje životne dileme pred bogom i Aišanenom. Pa započe:

- Išo, da li si otkrila gde je svemiru kraj a gde početak? To me pitanje odavno muči.

- Žao mi je, reče Aiša, ali neću da te razočaram. Evo, pročitacu ti moju hipotezu publikovanu u časopisu "Vrhunska Nauka". Slušaj.

Svemir, kao fizičko delovanje materije na nefizičke procese upravljanja vidljivog svemira a kao rezultat nepoznavanja tih procesa, je samo jedna karika u lancu takvih reakcija popularno nazvanih "poznati Svemir". Rešenje zagonetke o kraju i trajanju Svemira leži u izgovoru da čovek to nikada neće dokučiti i opipati. Uvek će kasniti za jedan svemir jer u protivnom čitava priča, uključujući i Svemir, ne bi ni postojala.

U jednom trenutku, kraj svemira je baš onde gde se uobraženo telo i nalazi, kako bi nefizički bilo sposobno da krene novi, isti po sadržaju, a drugačiji po interpretaciji, Svemir.

Drugim rečima, to je opažena kretnja koja je sama po sebi uzrok zbog koga se čovek kreće, pita pitanja i ne dočeka nefizičku korelaciju sa "pre ili posle".

- Hoćeš li još da ti čitam, deko?
- Ne, ne. Hvala, sve sam shvatio, živnu papa. Pa to je znači nefizička korelacija uzajamno praznih prostora! Kako se nisam toga pre setio.
- Tačno, reče Aiša, pa ga strogo upita:
- A šta ćemo sa divljim Omurima da radimo? Priznaj.
- Išo, i to je tužna priča. Tako mi Alaha. Ništa od njih ne može čovek da napravi. Samo prave štetu, nek im je Muhamed milostiv.
- Šta si pričao sa Kastrom?
- Kastro? Pa on je lud. Vernik je i ništa nisam mogao s njim da uradim. Ta luda stvarno veruje da ljudu nisu stoka. Ali polako. Sačekaćemo ga mi na krivinu. Koliko nas samo košta, mogao sam za te pare još milion ljudi da preobratim u vernike. Ko čeka, taj dočeka, reče popa ne mogavši da prikrije zluradost.
- Vuk dlaku menja, ali rep nikako, reče Aiša za sebe i nastavi:
- Priznaj sada i olakšaj se. Ima li ili nema boga?
- Išo, dete. Zar bih ja bio ovde da ga ima. Neka mi Buda oprosti bogohuljenje ali moram se čestito ispovediti. Šta ću.
- Ma ne sekiraj se. Kakav je narod, još bi gori bili bez tebe. Nek veruju. Bolje i ne zaslužuju. Važno je da si ti raščistio sa religijom. Sećaš li se izreke tvog koljege i druga Staljuške, "raščistio sa religijom". Ha, ha, ha, ha, pade u smeh Aiša pa nastavi sa isleđivanjem.
- A šta ćeš s Bosancima, bolan?
- Njima neka je Alah na dosluhu. To ću lično okajat u grobu, al mi nije ni krivo. Osveta je kratka, ali slatka, i zlurado se isceri podsećajući je na đavola.
- Ako ti se bude znao grob, ona će zajedljivo i doda:
- Pa što ne ode prvo u Beograd, neg' se vucaraš po bijelom svetu ko izbeglica, bolan?
- Ah, slabost Išo, slabost. Da ti priznam u ovom času, nijesam im mogo oprostiti što su prije mene obelodanili da nema Boga. Ma taj Tita, vrag jedan. Pa znaš li samo koliko bih para tu zaradio bona?
- Mudro, reče Aiša, a pomisli, stara hulja.

Posle pretresanja nekih manje važnih tema iz astrofizike, porekla gravitacije i imovine, oprostio se i ona krenu na počinak. Pokazaše joj raskošnu sobu za goste koja se njoj svide, više zbog umjetnina Lukrecije Bordžije, nego nameštaja, pa ipak, reši da prespava u dvorištu.

Napravi sebi pićance za živce i ode u baštu gde je na baštenskom TV-u baš počinjala njena omiljena serija "*Dinastija*", sa Kristl i Aleksis u glavnim ulogama.

*Ce si bon,
To je poslednja noć,
To je prolećni čar,
O gde je koktel bar!*

pevala je Aiša dok se sledećeg dana šetala i razgledala skromnu palatu stečenu vrednim trudom trudbenika firme *Četiri Jahača Apokalipse* iz Banje Koviljače.

Ugrabi malo vremena da svrati do biblioteke i smota koju knjigu za druga Čarlsa Bukovskog koji je baš tih dana slavio rođendan. Poznat u javnosti kao *seksualno najpotentniji praded na svetu*, tip je voleo perverzne priče i ovo je bila prava prilika da mu pošalje nešto originalno. Odabra:

*Enciklopedija Svete device na raspeću olala!
Dečaci Vatikana i
Kaluđerica i sveće*

Knjige su bile pune istorijskih slika dobročinitelja od prvih dana Svete stolice, pa do električne. Sve su bile uhvaćene u odvažnim pozama sa vernicima koje su podučavali kuvanju.

"Vatikanska kolekcija" sa izborom od 7 do 77 godina, poznata u podzemlju po svojoj vrednosti.

Naprasno reši da napusti ovo jezivo mesto. Za dvadeset minuta će onaj njen **poljubac u uvo** stupiti na snagu. Bolje je da ne bude u blizini kada đavoli počnu da ga peku u rerni.

Taj velikan i dobrotvor širom sveta je, ipak, imao jednu vrlinu. Nije verovao u Boga.

Izvukla se iz kompleksa uz pomoć jednog užeta koje je spustila kroz prozor neke pomoćne prostorije.

- Što je sigurno, sigurno, reče. Vernicima se ne može verovati.

- Bjež dalje od vernika dete, govorio je njen deda. Oni koji veruju u Boga su odavno napustili veru u ljude.

Polako se spuštala niz mokri zid. Bio je mrkli mrak, pa je mase nisu mogle videti. Ona je znala da u ovim krajevima ima dosta goveda, još bi je mogli proglasiti za dijevu, pa bi tek onda svašta bilo.

Spusti se pravo u neko đubre koje su seljaci ostavili okolo i uputi se na stanicu. Na stanici kupi kartu do Bukurešta kako bi zavarala neprijatelja, pa sede da napiše pismo popu Ispičuturi dok voz ne krene:

*Dragi Ispičuturo,
Izvini što ti se pre nisam javila, ali znaš kako je. Ali, sada je sve u redu i evo par zgoda za pred spavanje i tvoju sutrašnju molitvu.*

Danas sam uspela da se cela izvučem od onog hulje Pavla XXXXIV i nekako se dočepam spasonosne železničke stanice. Tek da znaš, isiti ste. Neopevane varalice. Ali, kinta mora da padne od nekle.

Dok sam sedela na staničnoj klupi i štrikala pulover za svoju babu ispred mene

Pozdrav,

Aiša

Voz za Jumu

Voz je krenuo tačno u dogovoreno vreme sa zakašnjenjem od 2 sata i 15 minuta.

U vozu je dosta vonjalo na balegu i krv, ali dobila je dobar kupe, nije štedela, SUP plaća.

Možda svrati i do Johana Štrausa u Švicu. Pa sada ima svoju banku tamo. Hm, zapamtiće je buduće generacije bankara, mislila se. Ala će da trošiiii... Najviše je volela bogate prijatelje.

Voz je već jurio kroz hladnu noć prolazeći sva ona istorijska mesta duž pruge, poznata po lepoti i izobilju, a naročito i-zobi-lju. Neko je vreme gledala kroz prozor, pa se zaplaka od te lepote i poče da peva jednu ljubavnu pesmu:

*Šta će ti život kada nikog nemaš,
Kad drugu dragu ne možeš da imaš.
Šta će ti život, ko te sada šiša,
Gubi se kući, gori si od miša..*

- Začepi, bre, ženo. Pa nećemo da slušamo žalopojke noćas, dobaci joj komšija iz susednog kupea. Idi u život!

- Izvini, ali ja nisam žena. Samo da znaš. Razdra se ona kako bi je komšija zasigurno čuo. A tiho će sebi, pa nisam valjda tako glasno pevala da me čuje kroz zid. Ej...

- Jesi, jesi! I nemoj više da vičeš.

Ona začuta načisto. Otkuda je čuje, pa pozvoni poslugu.

- Da, Miss Aiša?

- Objasnite mi kako može osoba u susednom kupeu da me čuje. Kako?

-Ah, to. Samo momenat. Treba da isključite interkom, evo, ovde.

Aiša pocrvene ko zrela paprika. Pa prokrklja.

- Ah, da. Hvala. Dade mu pozamašnu napojnicu... za ćutanje.

Uze torbicu i kišobran i ode malo u život po vozu.

Taj trip je tako posebna priča, pa je rezervisana za sledeću knjigu.

Provede tamo 2-3 sata, pa ode do vagon- restorana da nešto večera.

U restoranu je bio neopisiv smrad, ali, dužnost ne diskriminira vozove.

Ipak nađe jedan ćošak do prozora, neka osrednja storkelja je već u jednoj stolici. Ali nije imala izbora. Uze žvaku, pa sede. Tip je čitao Alan Forda, auuuuu!

Pa to je još njen pradedo čitao. Biće zabavno.

Čitao je neko vreme naglas, ali je u sledećem tunelu prestao. Svetla nije bilo u tom vagonu. Nestale sijalice, teška vremena. Po izlasku iz mraka on konačno spazi da ima nekoga s druge strane daske.

Gledao je znakopitačno, malo, u čudu!! Kao da bi rekao: Takva lepotica na dohvat ruke? To nisu čista posla. Na brzinu zgrabi neki strip i ne ispuštajući je iz oka, uplašeno zbrisa kroz gužvu negde daleko.

- Izgleda da opet imam onaj izgled... mmm, promrmlja.

Sada je mogla u miru da telefonira svom šnajderu Polu Filipincu koji se još uvek bavio ovim unosnim poslom iz ljubavi. Odkako se preselio u Melburn, čini se da je malo ostario, ali je još uvek umeo da priča. Mmmmm...

Pozdravi ga, ćask-ćask, morala je da bude ljubazna zbog majke, Pol je bio njen školski drug, zaboga! Pamti ga ona još kao beba. Bio je to potpuno blesav, ali vrlo pozitivan tip. Upišavanje od humora. Objasni mu kakvu jaknu želi za rođendan.

Baš kada spusti slušalicu, uručiše joj ekspres pismo, još je bilo vruće, a i po datumu se videlo da je brzo stiglo; novembar 88. Od tetka Gile.

Tetka Gila!? Ona što voli da jede? Puna dobrih recepta za mlade. Posebno je volela Aišu jer je ova uvek jela to što joj spremi. Aiša je bila slaba prema njoj zato što su tu tetku svi izbegavali. Ma daj! Nema smisla. Njih dve su znale da se dobro nasmeju. Naročito zbog njenog imena, na jeziku Dajak plemena sa Bornea, gila znači lud. Kada je Aiša imala četiri godine po ceo dan ju je prozivala: luda, luda, luda tetka, luda! Tetka Gila se upišavala od smeha.

I tako su se njih dve igrale po ceo dan.

Otac je ponekad satima bio vrlo zamišljen, kako je moguće da ima tako pametnu kćer.

Otvori pismo, gle! Recept!

Mila, samo za tebe. Smislila sam nov slatkiš. Pod hitno da ga spremiš i probaš.

Neslatka Puter Torta,

"Ubaciti 2 jaja i lako umućkati da se žumance ne razbije. Dodati 2 kašike brašna i sve dobro izmešajte dok se ne umekša. 3 kašike šećera u kockama ne treba dodavati ovaj put. Ali ,zato dodajte 2-3 kilograma putera kako se ne bi poremetila telesna ravnoteža. Ne ravnoteža sila sa rezultantom jednakoj njihovom vektorskom zbiru, već ona druga.

Sve to presuti u usku posudu, ali duboku i mešajte na tihoj vatri dok ne pocrni do kraja. Rasuti tu smesu u tepsiju, pa kada se stvrdne ,polijte ušpinovanim šećerom po ukusu i dodajte 1/2 kg mlevene paprike za boju. Isecite na sitne komade i uvaljajte ih u beli mleveni šećer radi boje,pa sve to služite uz kafu.

Nemojte dodavati čokolade da se ne bi izgubio ukus očaja.

*Nemojte da probate kolač u potaji.
Služite samo birane goste.*

Tvoja tetka Gila

- Ah, te tetke! Upiša se ona od smeha. Rulja okolo je pogleda. Neko dobaci: *Gila, gila.*

- Konobar. Dupli klaker! Piće stiže i ona ga drmnu na ex.
Seti se njenog dragog Cukana.

- Da ima malo više ljudi ko Cukan... nikad nas ne bi okupirali.

- Nešto ste rekli.

- Još jedan!

Slavče je svirao neku veselu tugovanku,

*Bolijem ja, boluješ ti,
Boluje teča, boluju svi.
Ko boluje, ništa ne ve
A ko ne ve, nek poje sve.*

Svi su bili u dobrom raspoloženju, ali ona nije imala sluha taj dan.

Razmišljala je neko vreme o beskrajnosti svemira, onda uze novinu da promeni sentiment.

- Čudna novina? *Tirana Dayly*

- Na naslovnoj strani su bila dva čudna bića sa Kosova. Ispod slike pisalo je:

*Mi smo otrovni i mrzimo Srbe. Nemate boljeg saveznika od nas.
Od sada, pa do večnosti.*

- *Repetitio est mater studiorum*, promrmlja iz dosade. Nikad kraja ovog raja!

Nastavi da razmišlja o beskrajnosti kosmosa.

- Pa to je milina, pomisli. Pade joj na pamet ta koincidencija; svemir i šiptari? Beskrajnost? Pa da! Sada znam zašto je svemir tako beskrajan. Ključ je u šiptarima!

String Teorija, M teorija

I htela da odmah zapiše tu hipotezu kad odnekud nepoznati stranac sede do nje i klimnu glavom.

Odmah je prepoznala naučnika.

- *Miss Aiša.* Ja sam *Guliver*. Šta mislite o teoriji struna, *string teory*. Ili *M theory*? Neke dileme me muče danima već.

Aiša malo otčuta, onda polako.

-Vi ste sigurno slušali predavanja mog dede na prethodnom seminaru u Cirihi u januaru ove godine.

Nekoliko interesantnih mišljenja je bilo, osobito u vezi sa višedimenzionim prostorom i zakrivljenosti kosmosa. Ona su jednoznačno ukazivala na mogućnost string teorije i egzistencije svega u tom energetskom modelu. Naravno, nedostajala je mogućnost generacije takvog stanja; naime, ako se prihvati u obzir talasna teorija svemira i hipoteza o rastezanju prostor-vreme dimenzije, neizmerno velika energija bi bila potrebna za generaciju string čestica . Možda bi promenom ulaznih konstanti mogla da se bliže odredi verovatnoća te teorije, ali definitivno bi ostalo na manje-više sličnom nivou što se tiče matematičke kvalifikacije iste.

U mojim pređašnjim razgovorima sa dedom shvatila sam da jedanaest dimenzija ne štima i vrlo brzo sam ustanovila verziju sa trinaestodimenzionalnim sistemom. Ali to je bilo davno i ubrzo sam shvatila istinu.

Imam drugi pravac razmišljanja. Odustala sam od pokušaja da vreme spojim sa materijom, t.j. sa energijom t.j. sa kvantima t.j, t.j. T.J. ide u dubinu bez kraja. Mislim da takvo pokušavanje može trajati beskrajno. Ja lično radim obrnuto. Pokušavam da krenem od toga kako i zašto mislimo. Naravno, ne mislim na pijacu i šta ćemo za ručak.

Da skratim priču, jedan banalan primer je telekineza, teleportacija, taj put.

Tu nema ničeg materijalnog, bez obzira na vreme, prostor. Ne treba ti ni sat, ni metar, niti papir, pa da se to desi bilo gde.

Neko objašnjenje? Još nije poznato.

- Miss Aiša. Da li ste vi iskusili nešto u vezi sa tim *tele* sposobnosti?

- Da. Više puta. Jedno čak i danas.

- O, kako to?

- Pre nego sam ušla u voz, naletela sam na jedno tele. Sa rogovima, ha, ha, ha! *Just joking!*

Guliver uspe da se nasmeje. To je dobar znak, pomisli naša junakinja. Nije potpuno izgubljen.

- Što se teorije M tiče, ne verujem da će uspeti da obmanu ozbiljnije igrače u ovom poslu. Lično, više bi mi se svidelo da su je nazvali teorija K. Čista kozmetika ako mene pitate.

A sada moram ići. Hvala na društvu. Možda se sretnemo na Prinstonu sledeće godine.

Reši da ode do kupea i pripremi se za svaki slučaj.

U kupeu ju je čekalo iznenađenje. Dva SS agenta. Još ih je bilo okolo, da se ne zaborave. Zgrabiše je i brzo preispitaše o svemu i svačemu pod pretnjom žileta. Aiša se užasavala žileta i sve im prizna, odmah.

Ovi je vratili u voz neoštećenu uz drugarski pozdrav:

Jariva!

Na sledećoj krivini voz uspori i ona vešto iskoči u... paradajz.

- O, ne, opet paradajz! Kako sam *laki*.

Obrisa lice i ruke svojom, kao sneg belom majicom, i sede na klupu u toj paradajz bašti, tik pored pruge.

Začudo, bašta je bila kao mala oaza mira i spokoja. Rano jutro, sveže je, sve je zeleno i meko. Leje paradajza, paprike, krastavci, luk, raznog drugog povrća. Ta klupa i pored nje improvizovan stočić, obična daska na dva koca. Tu bi domaćini prezalogajili ili popili piće kad se nagodi.

Sve je mirisalo na skoro zaliveno povrće i ona se za trenutak oseti kao u svom rodnom kraju.

Možda i jeste kod kuće?

Kada bi još samo naišla njena braća, pa da vrisne od sreće.

Stigla je kući.

Dolina dinosaurusa

Bilo je oko podne, vreme kada se većina životinja okupljala oko znamenja . Sa ivice šume na bregu mogla se videti cela prostrana dolina, suprotna strana se u ovo doba dana nije mogla ni videti. Tamo, na sredini doline, vijugala je reka, a tlo je bilo, uglavnom, ravno i zastrto niskim rastinjem i travom.

"Znamenje" je, ustvari, bila ogromna stena, oblikovana kao uzdignuta glava Megalosaurusa kako svojim ogromnim čeljustima urliče na Mesec. Videlo se da je prirodna tvorevina, igra slučaja ili, kako kome odgovara. Očito je bila viša i od brda na kome je stajala jer ju je Pra-Aiša, čak i sa ove daljine, gledala naviše. Štrčala je na sredini te ravnine, već ko zna koliko miliona godina i ulivala smisao životinjama što se već generacijama, svakog proleća, okupljaju oko nje.

Samo bi Deniken i kolege mogli da rastumače zašto i kako, ali srećom nisu tu, pa neka.

Pra-Aiša je stigla na breg rano prošle noći. Sada je četrnaestogodišnjakinja i stekla je pravo da se samostalno kreće po teritoriji. Dugo je čekala taj trenutak. Nije bilo mnogo lovaca koji su se usuđivali na ovo mesto, još manje onih koji bi nju natovarili na leđa i povelili je u dolinu Dinosaursusa. Svejedno, tu je.

Sedela je još od ranog jutra uz vatru i posmatrala kako životinje dolaze na "sveto mesto".

**Kompletna verzija knjige se može naručiti i
dostaviti poštom.**

Narudžbine na email:

dejanlukic.ks@gmail.com

KRAJ DRUGOG DELA

Aiša u zemlji čuda

Čovekova potreba da istražuje je iskonska, ali je oivičena stvarnošću. Zato se Aiša, glavna junakinja, identifikuje sa Pattanhenom II - čuvenoj po lepoti i vešt看 rukovođenjem državom. Kako bi dobila novi model mobilnog telefona, Aiša mora da spozna svet „ispunjen čudesima i lepotama." Susreće se sa pravim huljama, diktatorima, nepravdama, ljudskom izopačenošću, borbom istoka i zapada, čovekom koji je više majmun od majmuna jer majmun „ne jede koru od banane". Dolazi do zida, ali ne odustaje jer mora videti Dolinu dinosaurusa. Sve njene sudare sa izopačenim svetom prati nostalgичni zvuk Slavčetove harmonike i gitare „Persijskog tepiha", benda u kome svira Mrgud iz spačeka. Taj zvuk nosi boju nekog drugog sveta u kome je sve bilo nekako toplije i lepše...

Duhovite, mudre i maštovite priče u kojima se na neobično privlačan način kombinuju stvarnost i mašta. Problemi, koje iznosi na ironičan način, tiču se čovečanstva. Zatočenci materijalnih vrednosti vladaju svetom, a devojčica Aiša pokušava da dođe do otkrića kroz bure i oluje i pokušava da dokuči znakove. Pošla je iz tamne pećine u kojoj živi babaroga Čedomirka, padala kroz Zemlju, sledila uputstva, dešifrovala šifre i došla do 30 nerešivih zadataka... Za sve to vreme njenog pustolovanja njena krava je u njenom selu i Aiša se sve vreme metaforično pita kako je njena „krava".

Otkaćena, filozofska, oštroumna, kritički nastrojena, izazivaćka proza proistekla je iz iskustava od kojih se polazi, a često im se nostalgичno i vraća.

Dragana Banjac

Beleška o autoru

Zoran Spasić, rođen je u Kruševcu 1946. godine.

Tu je završio osnovnu, muzičku i srednju školu, a potom studira u Zagrebu i Beogradu, gde i završava studije na mašinskom fakultetu.

Radni vek je započeo u industriji *14. oktobar* u Kruševcu a potom nastavlja rad u obrazovnom sektoru.

Posle raspada Jugoslavije, 1990. godine nastavlja rad u inženjeringu, za nafta-gas kompanije u Australiji i Aziji.

Objavio je:

Kadang-Kadang (*Po nekad*), 2017, Colorgrafx, Beograd.

Do Nepala i nazad, 2018, autorsko izdanje, Kruševac, koautor Boban Nikolić.

Oko, 2018, autorsko izdanje, Kruševac.

Bavi se muzikom i fotografijom.

Trenutno živi i radi u Kruševcu.

